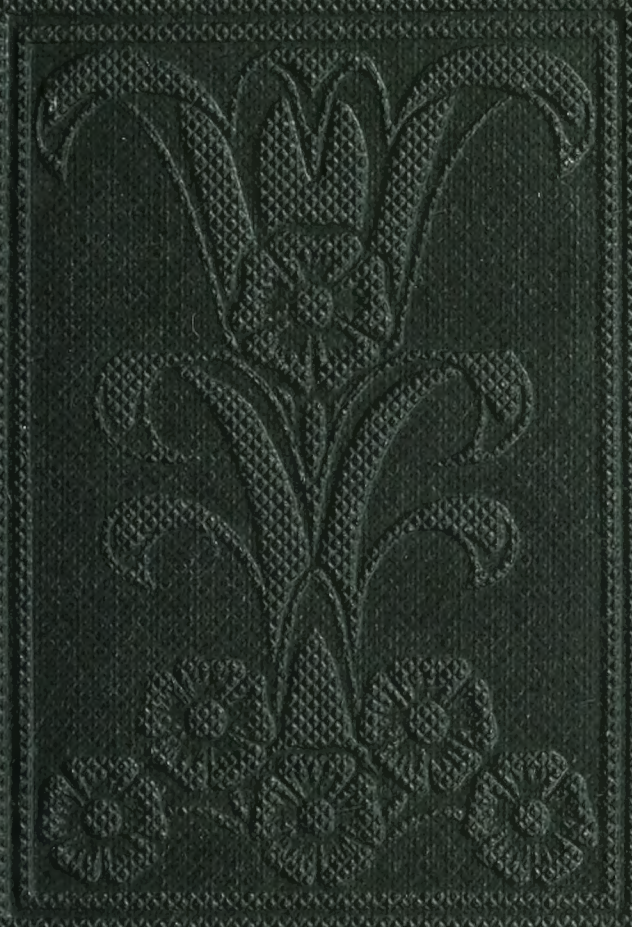

Digitized by the Internet Archive
in 2019 with funding from
University of Toronto

https://archive.org/details/enlivligdame00barr_0

ROBERT BARR

EN LIVLIG DAME

AUTORISERET OVERSÆTTELSE VED
SIGNE GRAFF

KRISTIANIA
FORLAGT AV H. ASCHEHOUG & CO. (W. NYGAARD)
1912

JULIUS THØMTES BOKTR. — KR.A

I

Naar jeg ser tilbake paa en viss tid av mit liv, forbauser det mig at jeg dengang kunde være saa lykkelig og tilfreds. Det kan høres rart, men den dypeste fortvilelse er ofte blandet med glæde. Manden som pertentlig tripper opover en sølet gate, er ængstelig for at tilsmudse sit blanke skotøi, og han som slaar frakkekraven op naar regnet begynder, han er ivrig for at komme i ly; men la ham bare sætte foten i en sølepyt og sprøites over med skiddent vand, da kjender han ikke frygt mere. Det staar ikke i veirets magt at skade ham yderligere, og saa oplyser en liten trøstefuld solstraale hans mørke himmel. Han har naadd den yderste grænse. Skjæbnen kan ikke by ham noget værre, og der er en tilfredsstillelse i at tømme bægeret til bunden. Saaledes var det med mig hin vakre solskinsdag, jeg var kommet til bunden av bægeret.

Jeg bodde i det billigste av alle papirhusene, levet som japaner av en haandfuld ris og lærte i erfaringens skole hvor litet der trænges for at holde liv i vort syndige legeme. Men naar jeg nu fik mit næste maaltid ris, vilde jeg spise paa min japanske verts bekostning, og det forekom mig at han allerede var begyndt at bli mistænksom — at jeg kanske ikke var i stand til at betale den gjæld jeg satte mig i. Han var meget høflig; men i hans smaa blinkende øine lurte mistanken. Jeg

har reist hele verden over, især i østerlandene, og overalt er det det samme. Naar man ikke mere eier en skilling, foregaar der en umerkelig forandring med ens væsen, som synes at gjøre folk bekjendt med dette faktum. Nu kan det jo være at det bare er i min indbildning at folk vet saan god besked, tilhængerne av Christian Science paastaar jo at enhver sygdom har sit sæte i tanken. Kanske min lille bukkende vert ikke var saa urolig for regningen, og jeg bare indbildte mig at han var det.

Hvis en ikke bereist person, en som elsket naturens skjønhed, hadde sittet i mit sted paa den lille høitliggende veranda, kunde det tænkes at det var den storartede utsigt foran ham, som indgjød hans sind tilfredshed under omstændigheder som for et almindelig menneske var i høi grad trøstesløse. Men utsigten var en gammel bekjendt; himmelen skal vite at jeg ofte nok hadde betragtet den, naar jeg strævet op bakken og saa paa byen nedenfor og Nagasakis pragtfulde havn utenfor. Vandet var intenst blaat, der vrimlet av skibe fra alle nationer, fra den statelige orlogsmand til oceantraverne og de smaa kystskonnerter. Det var et livlig, altid skiftende sceneri, men jeg hadde virkelig hat nok av det i alle de ørkesløse maaneder jeg hadde kjæmpet for at tjene saa meget at jeg kunde betale risen og mit fattige logi.

Rart nok, det var ikke paa denne havn jeg tænkte nu, men paa en anden i det fjerne Europa, paa havnen i Boulogne i Nordfrankrig, hvor jeg laa en dag med min egen yacht, før jeg seilte til Amerika. Det var en komisk idéforbindelse som gjenkaldte Boulognes havn i min erindring. Jeg saa en sporvogn der hvorpaa stod skrevet „Le Dernier Sou“, hvilket jeg oversatte med

„Den sidste skilling". Jeg tok mig aldrig en tur med den sporvogn, men jeg formoder at etsteds i utkanten av Boulogne er der en forstad som heter „Den sidste skilling", og jeg maatte le: „Her sitter jeg i Japan, og skjønt jeg aldrig reiste med den sporvognen, er jeg allikevel kommet til „Le Dernier Sou".

Imorges gik jeg ikke ned til havnen for at søke arbeide, jeg lot den fugl flyve sammen med min sidste skilling. Der fandtes ikke den arbeidsgiver, som jeg ikke hadde henvendt mig til, gang paa gang, og jeg var villig til at gjøre en dagarbeiders arbeide for en dagarbeiders løn. Men min opdragelse hadde gjort mig til gentleman, og jeg hadde ikke mistet præget, skjønt jeg hadde anstrengt mig for at ryste det av mig. Jeg hadde opdaget at forretningsfolk ikke liker at ha gentlemen som arbeidere, Jeg hadde al grund til at være ulykkelig, men, besynderlig nok, jeg var det ikke. Hadde jeg hengit mig til sløv tilfredshed som den lotusspisende dagdriver? Var denne sorgløshed omstreiferens likegladhed? Vilde næste skridt nedover bli at jeg uten blussel tigget om mat, sikker paa at om jeg ikke fik ett sted, saa fik jeg et andet? Med de erfaringer som jeg senere har gjort, naar jeg nu ser tilbake paa hint øiebliks rolige velvære, er jeg nødt til at tro at det var virkningen av den skygge som kommende begivenheder kaster foran sig. Enkelte okkultister fortæller at enhver handling som foretages her paa jorden, hvor hemmelig den end holdes, sætter sit avtryk i æteren, hvor den klarsynte kan se den og beskrive nøiagtig for os hvad der har fundet sted. Hvis dette er sandt, er det jo mulig at hvad fremtiden skal bringe os, kan melde sit komme i vor underbevissthed.

Som jeg sat der i det varme solskin og betragtet det yrende liv paa havnen, kom jeg til at tænke paa at man siger: „Naar mit skib kommer“. Der laa skibe nok paa bugten, og kanske, hvis jeg bare hadde visst hvor, gik nu en av mine venner op og ned paa et hvitt dæk, eller laa i en liggestol og saa op mot leketøishusene paa terrasserne, der hvor jeg holdt til. Maaske var mit skib alt kommet, visste jeg saasandt hvor det var. Jeg laa henslængt i den lette bambusstol — en lang, makelig tingest, som de jeg brukte i mine studenterdage — og stirret paa den nedre by og havnen og bugtens vide, blaa flate. Da straalte der frem som en sterk motsætning til det blaa vand et skinnende hvitt skib, der umerkelig gled nærmere. Seilene stod som vinger, og da det blev tydeligere, saa det ut som kom en svane svømmende mot mig. Jeg tænkte dovent: „Det ligner en due. Den bringer bud at min elendigheds syndflod er over, og den har et oljeblad av skum i nebbet.“

Da hele skibet blev synlig, saa jeg at skroget var hvitt likesom seilene. Først tok jeg det for et stort seilskib som vilde nytte den svage bris for at gaa op til Nagasaki; men da det kom nærmere, saa jeg at det var en damper. Trods størrelsen var det saa elegant i form og linjer at det var noget ganske usedvanlig i det farvand. Var dette en lystyacht, maatte eieren være umaadelig rik, ti det hadde utvilsomt kostet en formue at bygge den, og der trængtes en meget stor aarlig indtægt for at vedligeholde den. Da den kom ind i stimmelen av skibe, blev seilene firet ned, og den gled sagte ind med sin egen fart. Jeg syntes jeg hørte kjettingen rasle da ankeret faldt, og med en iling av

glæde, som fik mig til at fare op i stolen, saa jeg at flagget som fløi tiltops i agterstevnen var stjernebanneret.

Det skal være vist at jeg ikke var det land som disse farver repræsenterte, tak skyldig, det hadde røvet fra mig alt jeg eiet. Men allikevel ser en engelskmand i disse fjerne egne med litt andre øine paa de Forenede Staters flag end paa andre nationers, hans eget undtat. Der findes vel en ubevisst slegtskabsfølelse. Kanske grunden er den, at sprogene ligner. En englænder forstaar jo amerikansk bedre end noget andet fremmed tungemaal. Hvordan det end er, likegyldigheden var som strøket av mig, da jeg fik øie paa dette flag, som er likesaa broget og gloende som vort eget, sammensat som det er av de mest iøinefaldende av de elementære farver. Yachten vugget sig yndefuldt som en stor, hvit vandfugl paa de blaa bølger, og sampanerne sværmet om den som en flok dunede andunger.

Først nu blev jeg var at verdens høfligste mand forsøkte at tiltrække sig min opmerksomhed og bestræbte sig for at naa det maal saa beskedent som mulig. Min taalmodige og høit agtede vert Yansan stod dypt bukkende foran mig. I haanden holdt han en papirrul som saa mig ut til at være en regning. Jeg hadde den fortjeneste i Yansans øine at jeg formaadde at konversere med ham i hans eget sprog, og for mig var det en fordel at jeg kunde læse det. Derfor viste han mig ogsaa en respekt som han aldeles ikke viste alle europæere.

„Aa, Yansan," jeg tok oksen ved hornene, „jeg tænkte netop paa Dem. Gid De litt oftere vilde præsentere mig min regning. Naar den staar saa længe,

kan der let indsnike sig feil, som jeg vil ha vanskelig for at rette."

Yansan bøiet sig tre ganger, den ene gang dypere end den anden. Han var litt forvirret og forsøkte at skjule papiret i sit vide ærme, mens han stod med ryggen bøiet. Yansan var slu og regningen var visselig meget lang.

„Deres excellense," begyndte han, „gjør støvet under Deres føtter for megen ære ved at nævne den usle sum. Dog, eftersom det er Deres excellenses befaling, vil jeg øieblikkelig trække mig tilbake og gjøre dokumentet istand."

„Aa, det er ikke nødvendig, Yansan," sa jeg, „træk det bare frem av ærmet og la mig faa se paa det."

Det rynkede fjæs fortrak sig til en eneste stor grimase, mere end nogensinde lignet han en apekat. Saa drog Yansan papirrullen frem og overrakte mig den med diverse knæbøininger. Der stod min gjæld opskrevet, med japanske bokstaver, en lang liste. I hvilken del av verden en mand befinder sig, saa er fremgangsmaaten den samme, naar han ønsker utsættelse med at betale en regning. Han maa bestride enkelte posters rigtighed, og dette gjorde altsaa jeg.

„Det gjør mig ondt at se, Yansan," jeg satte fingeren paa de uærlige hieroglyffer, „at De den fjerde dag har skrevet mig op for et maaltid ris. De maa da huske at jeg den dag gjorde mig selv den ære at gaa ned i byen og spise lunch med Hans excellense guvernøren."

Igjen bøiet Yansan sin isse tre ganger. Han beklaget feilen og forsikret at den straks skulde bli rettet.

„Aa, det haster ikke med det," svarte jeg, „for naar

det engang kommer til opgjør, er jeg ikke saa nøie paa en tallerken ris mere eller mindre."

Jo, Yansan var meget taknemmelig for det, men jeg saa, at hvis betalingen igjen skulde utsættes, vilde det bli svært vanskelig for ham at skjule sin uro. Frygten for pengetap kjæmpet med hans medfødte høflighed. Saa benyttet han de uttryk som er de korrekte i alle lande. „Deres excellense, jeg er en fattig mand, og næste uke har jeg store utbetalinger til en kreditor som sætter mig i fængsel, hvis jeg ikke skaffer penger."

„Saa," sa jeg og viftet fornemt med haanden ned mot den travle havn, „mit skib er kommet. Der, det hvite mot det blaa. Imorgen skal jeg betale Dem."

Yansan saa ivrig i retning av min haand.

„Det er engelsk," sa han.

„Nei, amerikansk."

„Er det et krigsskib?"

„Nei, det tilhører en privatmand, ikke regjeringen."

„Aa, han maa være en konge — det lands konge."

„Slet ikke, Yansan, han er en av mange konger, en svinekonge, oljekonge eller jernbanekonge."

„Der kan sikkerlig ikke være mere end én konge i et land, Deres excellense," indvendte Yansan.

„Pyt, De tænker paa et litet land som Japan. I et saant land er én konge nok. Men Amerika er større end mange Japan'er, derfor er der en masse konger, og dernede har De en av dem."

„Jeg formoder at de slaas med hverandre, Deres excellense," sa Yansan.

„Jeg skulde mene det, og det temmelig alvorlig, og paa en maate som eders konger aldrig drømte om. Jeg er selv blit haardt saaret i en av deres smaatræfninger.

Det flag som De der ser, vaier over min rigdom. Det beskytter andres eiendomsret til millioner senstykker, som engang tilhørte mig."

Min vert hævet hænderne i forbauselse over min umaadelige rigdom.

„Da er kanske dette skatskibet, som bringer Deres excellense penger," ropte han med ærefrygt.

„Ganske rigtig, Yansan. Jeg maa ned og ta imot det. Giv mig min ris, saa jeg kan være beredt til at møte kapteinen som bringer mig mine skatter."

II.

Efter at ha indtat mit tarvelige maaltid, gik jeg ned i byen. Paa toldboden fik jeg høre at yachten het *Michigan* og at eieren var Silas K. Hemster fra Chikago. Efter hvad jeg forstod var eieren endnu ikke gaat fra borde, jeg leiet derfor en sampan av en baadmand som gav mig kredit. Jeg var allerede i gjæld til ham op over ørene, og han vedblev at ro mig i det forfængelige haab at lykken engang vilde tilsmile mig. Jeg tror at pengeinstitutioner ofte blir hjulpet over en krise paa samme vis. De skylder saa meget at kreditorerne ikke vover at la dem ramle. Mangen en gang hadde denne gut rodd mig fra og til dampskibene, og nu var hans ængstelse for at jeg ikke skulde faa lønnende arbeide likesaa stor som min egen.

Da vi nærmet os *Michigan* saa jeg at taugstigen hang utover siden. En matros i hvite lerretsklær stod skjødesløst lænet mot rælingen og sendte straaler av tobaksause ut i Nagasakibugten. Mit instinkt sa mig at han hadde tat maal av Nagasaki og han syntes ikke

at den var noget til by. Formodentlig taalte den ikke sammenligningen med Chikago. Sjømanden la mig ingen hindringer i veien og betragtet mine anstrengelser for at klatre op ad stigen med den største sindsro. Jeg gik hen til ham og spurte om Mr. Hemster var ombord.

Med et nik viste han agterut og sa: „Det er han der.“

Jeg saa dit hen og opdaget en mand som sat i en polstret kurvstol og hadde lagt benene op paa den blanke ræling foran sig. Han var ogsaa klædt i en let sommerdragt og hadde paa hodet en temmelig slitt, bløt hat med brede bremmer. Han vendte ryggen til Nagasaki som om stedet ikke interesserte ham. Han dreiet en utændt cigar rundt i munden paa en maate som er umulig at beskrive. Da jeg lærte ham nøiere at kjende, fandt jeg ut at han aldrig tændte cigaren, men dreiet den rundt og rundt i en liten ring ved en egen bevægelse med læberne. Skjønt han brukte fineste sort cigarer, beholdt han den aldrig mere end ti minutter. Da kastet han den væk, tok en ny, bet spidsen av og lot den gjennemgaa samme proces. Hvad fornøielse han kunde ha av en utændt cigar, har jeg aldrig været istand til at opdage.

Han saa ut som en forretningsmand, hadde et smalt, skarpt ansigt, som var skjegløst, naar undtages en dusk som hang ham under haken som paa en gjet. Da jeg kom bort til ham, saa jeg at han betragtet mig fra siden, ut av øienkrokene, men han hverken dreiet hodet eller saa op. Jeg var litt forlegen hvordan jeg skulde introducere mig, og da jeg ikke visste noget bedre at sige, begyndte jeg:

„Jeg hører at De er Mr. Hemster."

„Saa," kom det langsomt drævende, og et øieblik holdt cigaren op med sin runddans mellem hans tænder, „da kan De takke Deres gode stjerne for at man har fortalt Dem noget som er sandt i dette gudsforlatte land."

Jeg smilte over dette uventede svar og vovet mig videre:

„Ja, østens folk er jo ikke netop bekjendt for sin sandfærdighed. Jeg kjender dem temmelig nøie."

„Jasaa? Forstaar De dem?"

„Jeg tror at hverken europæere eller amerikanere nogensinde kan forstaa en asiater."

„Jomen, kan vi saa," hugg Mr. Hemster ind, „de er nogen store løgnere, det er den hele hemmelighed. Løgnagtighed og dovenskab, andet er der ikke i dem."

Da jeg kom for i al ærbødighed at søke arbeide, passet det sig ikke for mig at motsige ham. Forresten viste den selvsikre tone han talte i, at motsigelse ikke vilde nyttet. Han var øiensynlig et av de mennesker som tror de vet saan god besked om alt. Han hadde hat lykken med sig, og det hadde bestyrket ham i den tro. Jeg hadde møtt folk av hans kaliber før — desværre.

„Naa, unge mand, hvad kan saa jeg gjøre for Dem," spurte han og gik like løs paa saken.

„Jeg søker arbeide," sa jeg.

„Hvad driver De med?"

„Hvad behager?"

„Hvad duer De til?"

„Jeg kan paata mig at føre dette skib som kaptein, og jeg kan ogsaa arbeide forut som simpel matros."

„De sprer Dem for meget, sønnike. En mand som

kan gjøre alt, kan ikke gjøre noget. Vi er specialister hjemme hos os. Jeg benytter bare folk som kan gjøre én ting, men den gjør de bedre end nogen anden."

„Jeg er ikke enig med Dem, Sir." Jeg kunde ikke la være at sige det. „De dygtigste folk i verden er amerikanerne. Den bedste tømmerhytte jeg har set, blev bygget av en mand som eiet et hus med stenfaçade til Femte Avenue. Han puffet simpelthen førerne væk, de som skulde være utlært i slikt, tok øksen i sin egen haand, og viste dem hvordan arbeidet skulde utføres."

Mr. Hemster skjøv hatten fra panden, og for første gang under vor samtale saa han mig ret i ansigtet.

„Hvor var det?"

„I Kanada."

„Naa ja, den Femte Avenue-manden kom formodentlig fra skogene, og visste hvordan en økse skulde haandteres."

„Høist sandsynlig," medgav jeg.

„Hvad gjorde De i Kanada?"

„Fisket og gik paa jagt."

„Var De kanske en av de førerne som blev puffet tilside?"

Jeg lo.

„Nei, jeg var den ene av de to som betalte førerne."

„Saa. For at komme tilbake til hvad vi først talte om," fortsatte Mr. Hemster, „saa er jeg meget tilfreds med min kaptein, og han hyrer mandskabet. Hvad andet kan De gjøre?"

„Jeg kan ta plads som maskinmester hvis den De har ikke staar paa høide med kapteinen, og jeg garanterer at De skulde bli fornøiet med mig som fyrbøter, skjønt det er ikke et arbeide jeg netop længes efter."

„Jeg fik min maskinmester i Glasgow," sa Mr. Hemster, „og en mekanisme gjør tjeneste som fyrbøter. Den svarer noksaa bra til hensigten; jeg vil dog indføre flere forbedringer, som jeg vil ta patent paa, naar jeg kommer hjem. Min skotske maskinist er rivende flink. Jeg vilde ikke skille mig med ham for alt i verden."

Mit mod sank. Jeg begyndte at bli bange for at det vilde vare længe før Yansan og sampan-gutten fik sine penger. Det var nok ikke mit skib som var kommet allikevel.

„Nuvel, Mr. Hemster, jeg maa gratulere Dem med at De har været saa heldig med Deres folk. Jeg er Dem meget forbunden for at De har tat imot mig og hørt taalmodig paa mig, uagtet jeg intet anbefalingsbrev hadde til Dem. Jeg ønsker Dem godmorgen."

Jeg vendte mig mot stigen, men Mr. Hemster ropte med større livlighed end han hittil hadde vist:

„Vent et øieblik, sønnike, vær ikke saa hastig. De har gjort mig en god del spørsmaal om yachten og mandskabet, saa nu synes jeg det er min tur til at spørge Dem. Hvem vet, vi to kan kanske endnu komme til at gjøre en forretning sammen. Vi har igjen at snakke om byssen og stuerterne, vet De. Ta en stol og sit ned!"

Jeg gjorde som han sa. Mr. Hemster kastet cigaren overbord og tok en ny. Derpaa skjøv han etuiet bort til mig.

„Røker De?"

„Tak," sa jeg, og valgte en cigar.

„Har De fyrstikker," spurte han, „jeg bærer aldrig nogen paa mig."

Nei, jeg maatte tilstaa at jeg ingen hadde. Han

trykket paa en knap like ved og en japansk stuert kom.

„Bring en æske fyrstikker og en flaske champagne," sa han.

Stuerten stillet et let kurvbord ved min albue, forsvandt et par minutter og kom tilbake med en flaske champagne og en fyrstikæske. Bedrog mine øine mig? Var ikke dette et verdensberømt merke? Høsten '78? Det syntes for godt til at være sandt.

„Vil De ha et par sandwicher til vinen, eller er det for tidlig efter lunch?"

Jeg tænkte paa Yansans tarvelige kost og tilstod at jeg nok vilde like et par sandwicher. Kort efter blev der sat frem for mig en nydelig hvit, kniplingsbedækket tallerken med de delikateste kyllingsandwicher jeg i mit liv har spist.

„Naa," sa Mr. Hemster, da stuerten var forsvundet, „De har nok faat en ordentlig dukkert?"

„Jeg tror ikke at jeg forstaar Dem."

„De er kommet paa knærne. Har ikke De været i Amerika? Forstaar De ikke sproget?"

„Jeg kan svare „ja" paa alle disse spørsmaal."

„Hvad er grunden? Drik? Spil?"

Du himmel, hvor champagnen smakte. Jeg lo av bare indre jubel.

„Jeg skulde ønske at det var drik som hadde ruinert mig," svarte jeg, „denne champagne viser hvilken forlokkende vei det vilde være til ødelæggelse. Ikke er jeg spiller heller. Hvordan det gik til at jeg blev saa reducert, kan jo ikke interessere Dem."

„Saa, jeg formoder at det er paa den maate en engelskmand fortæller mig at den sak aldeles ikke angaar mig. Men det forholder sig nu ikke saa. De

trænger arbeide og derfor henvender De Dem til mig. Godt, saa maa jeg ogsaa vite litt besked om Dem. Det kommer saa an paa om jeg kan skaffe Dem arbeide. De fortalte at De kunde være baade kaptein og maskinmester ombord. Hvilken grund har De til at tiltro Dem en saadan dygtighed?"

„Saken er at jeg selv var eier av en yacht for ikke saa svært længe siden. Der var jeg kaptein og ved flere leiligheder passet jeg maskinen."

„Dette baade kan være, og kan ikke være en anbefaling. Hvis De som kaptein seilte skuten paa grund eller som maskinist sprængte den i luften, saa vil disse handlinger neppe skaffe Dem attest for dygtighed."

„Jeg gjorde ingen av delene. Jeg solgte yachten i New-York for hvad jeg kunde faa for den."

„Hvormange penger hadde De, da De kjøpte yachten?"

„Jeg eiet hvad De vilde kalde en halv million."

„Hvorfor siger De hvad jeg vilde kalde en halv million? Hvad kalder De det?"

„Jeg vilde sige hundrede tusen."

„Naa saadan. De taler om pund og jeg taler om dollars. De er formodentlig engelsk. Har De nogen utdannelse?"

„Aa ja, saa passelig. Eton og Oxford," sa jeg let, champagnen begyndte at virke paa mig, sultne menneske. Men Eton og Oxford syntes ikke at gjøre noget indtryk paa Mr. Hemster, saa det gjorde ingenting.

„Hør her, unge mand," sa han litt utaalmodig, „fortæl mig nu alt om Dem selv, og la mig ikke sitte her og trække det ut av Dem som om De var vidne foran skranken."

„Det er godt," sa jeg, „De skal faa min historie.

Da jeg forlot Oxford, besad jeg en smule indflydelse, som De kanske vilde kalde det.“

„Nei, „puf“ vilde jeg si. Hvad nytte hadde De av det?“

„Jeg blev sekretær hos en minister.“

„Hvad for noget, hos en prest?“ [1]

„Nei, jeg mener ministeren for utenriksdepartementet, og han skaffet mig ind i diplomatiet, da han skjønte at regjeringen maatte demissionere. Jeg har været legationssekretær baade i Peking og her i Japan.“

Jeg skjænket mig nok et glas champagne og holdt det op for at se det perle i lyset. Jeg fortsatte i en let tone:

„Hvis det maa være mig tillatt at skryte, saa vil jeg fortælle at jeg blev betrodd adskillige delikate missioner, som jeg utførte til mine overordnedes fulde tilfredshed. Jeg kan baade skrive og læse japansk og jeg fusker litt i kinesisk og enkelte andre av østens dialekter, og det er kommet godt med mere end én gang. Sandheden er at jeg var paa gode veier til at vinde baade forfremmelse og ære, da, uheldigvis, en slegtning døde og efterlot mig de omtalte hundrede tusen pund.“

„Hvorfor uheldigvis? Hadde De hat en smule omløp i hodet, kunde De vundet millioner med dem.“

„Ja, jeg antar at jeg kunde gjort det. Jeg trodde ogsaa at jeg skulde. Jeg kjøpte en yacht i Southampton og seilte til New-York. For at fatte mig i korthed, det var noget med en guldmine, og det hele var gjort paa ti uker, mens jeg fisket og jaget i Kanada. Da stod jeg igjen med guldminen og erfaringen, mens den

[1] Det engelske ord „minister“ betyder baade minister og prest. O. A.

anden mand hadde mynten. Han var saa elskværdig at gi mig en bagatel for min yacht, ti som det staar i avertissementet „eieren har ikke mere anvendelse for den“.“

Mens jeg sat og nippet til champagnen, syntes disse begivenheder mig saa betydningsløse, og de tapte sig mere og mere i en fjern fortid. Jeg kunde le høit av den hele historie. I mine nøkterne øieblikke vilde jeg nok kaldt den mand som bedrog mig for mine penger en svindler; men nu, under indflydelse av den tørre champagne fra ’78, syntes jeg hans lurendreierier var en utfoldelse av glimrende intelligens. Mr. Hemster saa stivt paa mig og cigaren stod næsten stille.

„Der har vi det,“ mumlet han, mere til sig selv end til mig. „Jeg har altid sagt at New-Yorks geografiske beliggenhed gir det et uhyre fortrin fremfor Chikago. De lar ikke narrene komme vestover til os. Den pengebeslaatte engelskmand kommer frisk like i armene paa dem, og de skummer fløten, og det vil de vedbli at gjøre, indtil vi faar en kanal, saa damperne kan gaa direkte op til Chikago. Flaadd paa ti uker. Vel, vel, gaa videre, min søn. Hvad tok De Dem til, da De hadde solgt yachten?“

„Jeg tok de penger jeg hadde og drog vestover.“

„Til Chikago?“

„Ja.“

„Slikt held har vi. Da De var blank, kom De til Chikago. Sandelig, er jeg ikke fristet til at bosætte mig i New-York, naar jeg kommer tilbake.“

„Naar jeg siger vestover, mener jeg ikke Chikago, Mr. Hemster. Jeg reiste direkte til San Fransisco og derfra med dampskib til Japan. Jeg tænkte at jeg kunde

faa nytte av mit kjendskab til østens folk og sprog. Da jeg fandt at jeg ingen fremgang gjorde her, skammet jeg mig for at reise tilbake til England. Jeg forsøkte ved hjælp av bekjendtskaber at faa min stilling igjen i diplomatiet; men min kjernekarl av en minister var ikke længer i embede, og det gik ikke. For at vinde anseelse og faa fotfæste her, levet jeg i begyndelsen som rikmand; da jeg begyndte at spare, var det for sent. Jeg flyttet til de indfødtes bydel. Det gik nedover med mig, fra at søke kontorpost til at være villig til at ta alslags arbeide. Fra min veranda deroppe paa høiden saa jeg Deres skib komme, som en maake paa hvite vinger. Jeg gik ned, sprang i en sampan, og her er jeg, ifærd med at nyte det bedste maaltid jeg paa længe har spist. „Her ender første tekst[1],“ sluttet jeg meget uærbødig og fyldte nok engang mit glas.

Mr. Hemster sat en stund ganske stille, det var tydelig at han grundet paa noget. Cigaren hvirvlet rundt, fortere og fortere.

„Jeg vilde gjerne vite Deres navn,“ sa han tilslut.

„Rupert Tremorne.“

„Har De en sveiv paa det?“

„En titel? Neida, slet og ret Mr. Tremorne.“

„Jeg skulde dog tro at der fandtes en titel etsteds i Deres familie?“

„Naa ja, jeg tilstaar at Lord Tremorne er min fætter og vi har et par andre titler strødd rundt her og der. Men det er ingen fare for at jeg nogensinde vil bli begavet med dem. Sandt at sige, min familie har i flere aar ikke hat anelse om hvor jeg opholder mig, og nu

[1] Med disse ord slutter man i engelske kirker oplæsningen av den første av dagens bibeltekster. O. A.

jeg har mistet mine penger, antar jeg at det ikke interesserer dem stort at vite det. Jeg har ialfald ikke set noget avertissement i aviserne hvor der spørges efter en mand med mit signalement."

„Hvis De var sekretær hos den ministeren for hvad det nu var De kaldte det, saa skjønner jeg ikke andet end at De maa være god nok for mig. Jeg mangler netop en privatsekretær, og jeg tænker at De vilde passe."

Enten det var champagnen, sandwicherne, utsigten til at faa arbeide, og følgelig bli istand til at betale for mig, eller alle disse tre ting tilsammen, det vet jeg ikke, men jeg fik en slik ubegripelig lyst til at kaste hatten i veiret og utstøte et krigshyl. Min medfødte støhed opveiet dog virkningen av disse stimulanser, og jeg blev forbauset ved at høre min egen rolige stemme:

„Det vilde være latterlig av en mand som netop har søkt om at bli fyrbøter at late som han ikke blev henrykt over at bli tilbudt post som sekretær. Jeg behøver vel neppe at sige Dem, Mr. Hemster, at jeg mottar Deres tilbud med glæde og taknemmelighed."

„Godt, saa er det avgjort," kom det kort fra millionæren, „hvad lønnen angaar, staar De Dem paa at overlate det til mig. Jeg har git ut en masse penger i det sidste, og faat meget litet igjen for dem. Kan De dreie vinden slik at jeg faar valuta for mine penger, vil De finde mig meget liberal med hensyn til løn."

„Det er jeg fornøiet med," svarte jeg, „men som en ærlig mand bør jeg gjøre Dem opmerksom paa, at hvis De hos Deres sekretær venter at finde skarp forretningssans, saa han kan si Dem fra hvilken kant lykkens vind blæser, da vil De rimeligvis bli skuffet i

mig. Jeg er bange for at jeg er en meget daarlig forretningsmand."

„Det har jeg skjønt for længe siden," sa Hemster. „I vort forbund præsterer jeg al den forretningsdygtighed som kræves. Det jeg fordrer av Dem er helt forskjellig. De sa at De kunde tale flere sprog end Deres eget?"

„Ja, jeg har et grundig kjendskab til fransk og tysk, og jeg kjender ogsaa litt til spansk og italiensk. Jeg kan læse og skrive japansk og jeg taler baade det og kinesisk flydende. Jeg kan tilmed plapre litt koreansk."

„Da er De min mand," sa min vert bestemt. „Jeg formoder at De ikke har noget imot et litet forskud?"

„Jeg vilde være Dem meget forbunden om De hadde den tillid til mig at forstrække mig med nogen penger. Der er flere ting jeg gjerne vilde kjøpe før jeg kom ombord, og rent ut sagt, jeg har gjæld at avgjøre."

„Det er i sin orden," var Hemsters korte bemerkning, han stak haanden i bukselommen og drog frem en haandfuld penger, som han kastet paa kurvbordet. „Der skulde være omtrent to hundrede dollars. Tæl dem, og skriv en kvittering for dem."

Jeg talte pengene, og imens forekom det mig, at han fra siden holdt et skarpt øie med mig. Der var mere end to hundrede dollars i haugen, og jeg sa ham beløbet. Japaneren bragte et ark papir med et billed av yachten og et pragtfuldt monogram i rødt og guld. Jeg skrev kvitteringen og satte mit navn under.

„Kjender De til butikkerne her i byen?" han nikket henimot Nagasaki.

„Ja da."

„Man siger at Nagasaki er bekjendt for sit stentøi. Jeg vilde gjerne at De skulde bestille for yachten seks

fuldstændige spisestel, tre for middag og tre for lunch, og tre teservicer. Der gaar saa meget istykker paa sjøen."

„Javist," svarte jeg. „Ønsker De et bestemt mønster, eller en bestemt pris?"

„Nei, det behøver ikke at være dyrt; ta hvad De kan faa. Jeg er ikke nøie paa det, jeg bryr mig ikke engang om at se Deres indkjøp, jeg overlater det fuldstændig til Dem. Men sig i butikken, at servicerne maa pakkes forsvarlig, hvert i en kasse for sig. De maa bringes ombord præcis klokken halvseks i eftermiddag, og budet skal spørge efter mig. Naar vil saa De komme til os?"

„Imorgen tidlig, hvis det er tidsnok?"

„Godt, imorgen tidlig klokken ti."

Jeg saa at han nu ønsket vor samtale avsluttet, han hadde vist tegn til uro i de siste fem minutter. Jeg reiste mig altsaa, og jeg er bange jeg stammet noksaa meget:

„Mr. Hemster, jeg vet ikke hvordan jeg skal kunne takke Dem for al Deres godhed — — —"

„Aa, det er ingenting, det er ingenting," han slog hastig ut med haanden. Før noget mere kunde bli sagt, viste der sig paa dækket det skjønneste og stateligste væsen jeg nogensinde har set, iført en yderst elegant dragt. Hun saa ikke paa mig, men kom løpende hen til Mr. Hemster.

„Aa, pappa, jeg maa til byen og gjøre indkjøp."

„Javist, vennen min," sa den gamle mand, „det undrer mig bare at du har ventet saa længe. Vi har ligget her to, tre timer. Det er Mr. Rupert Tremorne, min nye privatsekretær. Mr. Tremorne, min datter."

Jeg bukket, men min hilsen blev ikke besvaret.

„Goddag," sa den unge pike skjødesløst, derpaa vendte hun sig til faderen. „Pappa, jeg maa ha penger."

„Naturligvis, naturligvis, naturligvis," gjentok den gamle herre, han gjorde et grep ned i den anden bukselomme og drog frem nok en haandfuld mammon. Senere forstod jeg at hver av hans lommer var en slags pengekiste, hvorfra et hvilketsomhelst beløb kunde hentes op. Han leverte hende dyngen, og hun puttet den hastig ned i en liten taske, som hang fra hendes belte. „Du tar vel Miss Stretton med dig," spurte han.

„Det forstaar sig."

„Mr. Tremorne er en fætter av Lord Tremorne i England," den gamle herre talte meget langsomt og med eftertryk.

Jeg var blit staaende som en dumrian istedenfor at gaa min vei, som jeg burde ha gjort; men sandt at si, saa var jeg aldeles betat av den unge pikes glimrende skjønhed. Hittil hadde hun ikke værdiget mig et blik; men nu hævet hun de deilige, ubeskrivelige øine, og saa ind i mine. Det gik en rislen gjennem mig, like ut i fingertupperne. Jeg har set mange vakre kvinder i mine dage, men ingen som kunde sammenlignes med denne vestens stolte datter.

„Nei, virkelig," ropte hun med en henrivende nuance av overraskelse. Hun rakte mig en fin, hvit haand og vedblev: „Det glæder mig at gjøre Deres bekjendtskab, Mr. Tremorne. Bor De i Nagasaki?"

„Jeg har bodd her i det siste aar."

„Da er De vel godt kjendt i byen?"

„Ja, jeg kjender den meget godt."

Her kom en anden ung dame op paa dækket og Miss Hemster vendte sig hurtig mod hende.

„Aa, Hilda," ropte hun, „jeg behøver Dem ikke idag. Tusen tak skal De ha."

„Behøver hende ikke?" gjentok hendes far. „Du kan da ikke gaa omkring i Nagasaki alene, barnet mit."

„Det agter jeg heller ikke," svarte hun elskværdig, „kanske Mr. Tremorne vil være av den godhed at ledsage mig."

„Med fornøielse," gispet jeg, og ventet paa en protest fra faderen, men den gamle herre sa blot:

„Det er bra. Gjør som du vil, vennen min."

„Rupert, gutten min," sa jeg til mit forbausede jeg, „nu er dit skib kommet, og det saa det forslaar."

III.

Nu blev en faldrepstrappe heist ned paa den anden side av yachten, motsat der hvor jeg kom op. Nedenfor ventet skibets rummelige, komfortable baat, bemandet med fire staute sjømænd. Jeg fulgte Miss Hemster ned ad trappen og ned i baaten. Hun satte sig i agterenden og tok styretaugene i sin elegant behanskede haand. Jeg sat likeoverfor hende og vilde netop gi folkene ordre til at støte fra, da hun kom mig i forkjøpet og i samme nu sænkedes aarerne i vandet. Straks vi kom rundt baugen paa yachten blev vi anropt av en japanergut som plasket omkring i en sampan.

„Hvad gaar det av ham," lo Miss Hemster, „han indbilder sig vel ikke at vi vil forlate denne baat og gaa over i hans svømmende likkiste?"

„Nei, det er min mand," sa jeg, „han er bange for at hans kunde skal forlate ham uten at betale. Tillater De at baaten stanser, til han kommer op paa siden av os? Han har ventet taalmodig, mens jeg talte med Mr. Hemster."

„Ja, naturligvis," og paa den unge pikes befaling holdt baaten stille, til gutten fik lagt til. Jeg leverte ham over det dobbelte av hvad jeg skyldte, og i sin glæde bukket han slik at han nær veltet sampanen.

„De er vel engelsk," spurte Miss Hemster.

„Ja, paa en maate. Igrunden tilhører jeg som borger den hele verden. I mange aar har jeg opholdt mig mindre i England end i noget andet land."

„I mange aar? De taler som om De var en gammel mand, og De ser ikke ut til at være en dag ældre end tredive."

„Mit utseende lyver altsaa ikke, Miss Hemster," lo jeg, „jeg har ikke fyldt tredive endnu."

„Jeg er en og tyve," henkastet hun let, „men folk sier at jeg ser ut som om jeg var sytten."

„Jeg trodde De var yngre end sytten," sa jeg, „da jeg først saa Dem, for en stund siden."

„Nei, virkelig? Det er meget smigrende. Jeg haaber at De mener det."

„Om jeg gjør, Miss Hemster."

„Synes De at jeg ser yngre ut end Hilda," spurte hun skjelmsk, „det synes de fleste."

„Hilda!" sa jeg, „hvem Hilda?"

„Hilda Stretton naturligvis, min selskabsdame.

„Jeg har ikke set hende."

„Jo, De har. Hun stod ved nedgangen til kahytstrappen og skulde følge mig, da jeg foretrak at gaa med Dem."

Jeg rystet paa hodet. „Jeg saa hende ikke. Jeg saa ingen anden end Dem.“

Den unge dame lo muntert — en vakker, melodisk lyd. Jeg har hørt at man har sammenlignet en kvindes latter med klangen av sølvklokker. Her var den samme musikalske klang, men dertil kom noget saa fortryllende menneskelig og ungpikeagtig, at det virket rentut bedaarende. Vor samtale stanset, for vi nærmet os land. Jeg viste folkene hvor de skulde lægge til, og den unge dame sprang op ad trappen uten hjælp fra min side, hun gav mig ikke engang tid til at tilbyde min assistance. Jeg vilde netop følge efter, da en av matroserne berørte min arm.

„Den gamle,“ hvisket han dæmpet og nikket mot yachten, „bad mig si Dem, at De ikke maatte la Miss Hemster vite om at De kjøpte det stentøiet.“

„Kommer De?“ ropte Miss Hemster ovenfra bryggen.

Jeg sprang hurtig op trinnene og gjorde hende en undskyldning for at jeg hadde latt hende vente.

„Jeg er ingen spræk syttenaaring,“ sa jeg.

Hun lo. Jeg satte hende op i en rickshaw, sprang selv op i en anden, og trukket av kraftige japanere kjørte vi til byens hovedgate, hvor de største butikker er. Jeg var ikke paa det rene med hvordan jeg skulde forstaa den besked jeg fik gjennem matrosen; men jeg antok, at av en eller anden grund vilde ikke Mr. Hemster at hans datter skulde vite, at han tillot sig en saadan luksus med hensyn til spisestel. Men klokken var allerede tre om eftermiddagen og det vilde bli vanskelig at faa varerne bragt ombord ved femtiden, hvis ikke den unge dame gav mig avsked naar vi kom til butikkerne. Men det lot slet ikke til at være hendes mening,

ti da vore menneskelige gangere stanset og jeg gav hende haanden for at hjælpe hende ned, sa hun med et straalende smil:

„Jeg vil gjerne at De først skal vise mig en stentøisbutik.“

„Vise Dem hvad?“ ropte jeg.

„En butik, hvor de sælger tallerkener, --- servicer og denslags — De forstaar hvad jeg mener, et magasin for porselæn.“

Jo, jeg forstod. Men jeg blev saa forbløffet over at faa denne anmodning like efter det bud jeg hadde faat fra faderen og hans forutgaaende ordre, at jeg er bange for at jeg saa høist idiotisk ut, for hun lo hjertelig og jeg lo med. Hun var jo en lystig ung dame, med en utpræget sans for humor.

„Findes der ikke stentøismagasiner i denne byen?“ spurte hun.

„Aa, en mængde.“

„Men hvorfor ser De da ut som om De aldrig hadde hørt om en saadan ting før? La os gaa til den fineste forretningen. Først av alt vil jeg kjøpe et spiseservice og et teservice.“

Jeg bukket og blev litt forlegen, da hun tok min arm. Hun trippet ved siden av mig som om hun var en tiaarsgammel smaapike, som var ellevild av glæde over en ekstra fridag. Hun gav ogsaa straks denne følelse uttryk.

„Er ikke dette moro?“ ropte hun.

„Jeg har aldrig i mit liv været med paa en saadan morsom bytur,“ forsikret jeg begeistret, av et fuldt hjerte.

„Det er jo netop det vidunderlige ved at være i et

aldeles fremmed land," vedblev hun, „at man der kan gjøre akkurat som man vil. Derfor vilde jeg ikke at Hilda skulde komme med os. Hun er noksaa stiv og har begreber om det passende, som er bra nok hjemme; men hvorfor ialverden skulde man reise utenlands, naar man ikke kan more sig saameget man lyster?"

„Det finder jeg meget fornuftig talt," sa jeg.

„Er det ikke som om De og jeg hørte til et omreisende teaterselskab og spilte i „Mikadoen"? Hvor smaa og rare disse menneskene er! Nagasaki forekommer mig ikke virkelig. Det er som om vi gik paa en teaterscene, synes De ikke det?"

„Aa, jeg er nu temmelig vant til det. Jeg har bodd her et aar, som jeg fortalte Dem."

„Ja, det er sandt. Jeg er ikke blit vant til det endnu. Har De set „Mikadoen"?"

„Mener De keiseren eller operetten?"

„Nu tænkte jeg paa operetten."

„Ja, jeg har baade set den og den virkelige mikado. Og talt med ham ogsaa."

„Nei, virkelig. De er heldig."

„Der talte De sandt, Miss Hemster, og jeg har aldrig forstaat hvor heldig jeg er før idag."

Hun saa ned og lo sagte. Det forekom mig at vi lignet mere et par skoleunger end omreisende skuespillere; men da jeg aldrig har været skuespiller, kan jeg jo ikke vite hvordan de opfører sig paa gaten i en fremmed by.

„Jeg har møtt mænd som Dem før, Mr. Tremorne. Det er Dem det samme hvad De sier til en dame, bare det smigrer hende."

„Jeg forsikrer Dem, Miss Hemster, De tar aldeles

feil. Jeg smigrer aldrig. Hvis der har været noget gratulerende i min tone, saa er det til ære for mig selv og min store lykke."

„Se, der er De igjen. Hvordan gik det til at De traf mikadoen?"

„Jeg var ansat ved diplomatiet i Japan og ved flere leiligheder medførte min stilling at jeg fik den ære at opnaa en audiens hos Hans Majestæt."

„Hvor nydelig De sa det. Og jeg ser De er oprigtig. Skjønt vi er demokrater, forstaar jeg Dem nok. Jeg har altid sværmet for diplomater. Jeg var sammen med en hel del av dem i selskabslivet i Washington. I fantasien kan jeg altid bak dem se den kongelige majestæt. Nu er jeg reist utenlands for at se en virkelig konge. Jeg er præsentert ved hoffet i London. Nu maa De være saa snild, Mr. Tremorne, ikke at si at De gratulerer hoffet!"

„Nei, det behøver jeg ikke at si, da det allerede nu er sagt; eller kanske jeg skulde si at „det sier sig av sig selv"."

„Aa, tusen tak, Mr. Tremorne, De er den høfligste herre jeg har truffet. Vil De gjøre mig den meget store tjeneste at indføre mig i diplomatiets selskabskredser, mens vi ligger her i Nagasaki?"

„Desværre, Miss Hemster, det kan jeg ikke, da jeg har forlatt tjenesten for flere aar siden. Desuten har vi et konsulat her, ikke diplomati. Legationen opholder sig i hovedstaden, vet De. Nagasaki er kun en handelsby."

„Aa, jasaa? Var det derfor De opsøkte min far idag, for at tale om konsulatforretninger eller slikt noget, angaaende yachten?"

Mens hun talte, slog det som et lyn ned i mig, at jeg likeoverfor denne unge pike seilte under falsk flag. Jeg var en betalt mand i hendes fars tjeneste, og det visste hun ikke. Nu husket jeg, med et stik i hjertet, at hun ikke hadde ofret mig den ringeste opmerksomhed, da hendes far nævnte mit navn. Først da han sa at jeg var fætter av Lord Tremorne, hadde den unge dame begunstiget mig med et blik, som jeg sent skulde glemme.

Da altsaa Mr. Hemster hadde undlatt at gjøre min stilling klar for sin datter, var det min pligt at gi hende de nødvendige oplysninger, saa at hun ikke skulde fortsætte et bekjendtskab, som saa hurtig var blit næsten intimt, under en falsk forestilling om hvem jeg var. Mit hjerte krympet sig, jeg saa at der ventet mig en ydmygelse, ja, saaledes gaar det altid den mand som for et øieblik glemmer sin plads og tar imot opmerksomheder som hans sociale stilling ikke berettiger ham til.

Jeg hadde engang før lidt noget lignende av det, jeg nu skulde gjennemgaa. Jeg liker ikke at tale om denne hændelse, skjønt jeg oprigtig talt ikke forstaar hvordan jeg skulde undgaat den. Da jeg kom tilbake til Japan, opsøkte jeg en mand i diplomatiet som hadde været min bedste ven, og hvem jeg i fordums dage hadde ydet forskjellige smaatjenester, da jeg stod høiere i rangforordningen end han. Nu var anledningen der for ham til at vise en gjentjeneste. Jeg avla ham en visit og blev mottat med en gjestfrihed som gjorde mig varm om hjertet, modløs og nedslaat som jeg var. Men straks han hørte at jeg var i nød, og at jeg ikke mere kunde faa den plads igjen jeg før hadde hat, frøs han til, paa en yderst taktfuld maate. Det var ganske inter-

essant, som studie betragtet over hvordan et menneske kan sno sig. Der var ingenting at si paa hans ord og hans væsen, men han svøpte sig ind i en uigjennemtrængelig kappe av is, som han samlet rundt sig ved sine kloke ord. Eftersom han blev koldere og koldere, blev jeg hetere og hetere. Jeg haaber at det lykkedes mig at trække mig tilbake uten at vise hvor dypt saaret jeg var. Siden den gang har jeg aldrig søkt en fordums ven eller i det hele tat mine egne landsmænd. Jeg vilde heller staa i gjæld til min gamle ven Yansan, deroppe paa terrassen, eller til sampan-gutten nede ved bryggen. Den mand jeg taler om, har steget høit og stiger stadig høiere inden min fordums stand. Nu og da lyder hans sidste ord for mit øre — og den paatatte hjertelighed i disse ord faar blodet til at strømme mig til hodet. Han forstod nok at det sandsynligvis var de sidste han sa til mig:

„Jeg er saa glad, gut, for at du kom til mig. Er det noget jeg kan gjøre for dig, saa si bare fra."

Jeg hadde sagt fra, og derfor lød mit svar, at det skulde jeg ganske sikkert gjøre, like saa hult som hans egen glatte frase.

Den episode var ubehagelig, men den nuværende situation var ti ganger værre, ti her var en dame med i spillet — og det en vakker dame, som hadde behandlet mig med en venlighed som hun vilde finde malplaceret, naar hun fik sandheden at vite. Imidlertid kunde det ikke undgaaes, saa jeg rømmet mig og begyndte:

„Miss Hemster, da jeg imorges tok mig den frihed at avlægge Deres far et besøk, var jeg en pengeløs og arbeidsløs mand. Jeg kom til yachten i det haab at

faa noget at gjøre. Jeg var saa lykkelig at bli tilbudt stillingen som Mr. Hemsters privatsekretær, og den stilling har jeg mottat."

Det var som jeg hadde ventet. Den unge dame drog øieblikkelig sin haand ut av min arm og stoppet op. Jeg stanset ogsaa, og slik stod vi, ansigt til ansigt, og saa paa hinanden, midt i færdselen paa Nagasakis gater. Den mest uskrømtede bestyrtelse stod malet i hendes vakre træk.

„Hvad for noget," gispet hun; „er De pappas lønnede tjener?"

Jeg vred mig litt, men bukket dypt for hende.

„Frøken, De har der uttalt et faktum, paa en likesaa klar som smagfuld maate."

„Er det virkelig saa," spurte hun, „at De herefter skal bli med os paa yachten?"

„Jeg antar at det er Deres fars mening."

Da, til min store forbauselse, rakte hun impulsivt begge hænder frem mot mig og grep mine.

„Aa, hvor knakende morsomt!" ropte hun. „Paa aldrig saa længe har jeg ingen anden hvit mand hat at snakke med end pappa. Men husk at De maa gjøre alt, jeg vil. De skal være *min* lønnede tjener ogsaa, pappa har ikke noget imot det."

„De skal se at jeg blir en meget tro vasal, Miss Hemster."

„Vasal" er et fornøielig ord. Det minder om talismanen i „Tusen og en nat". Det tryller frem for vort syn et gammelt historisk taarn med blyindfattede vinduer og slikt. Da De gik fallit, Mr. Tremorne, hadde De da en gammel trofast vasal, som ikke vilde forlate Dem som de andre?"

„Min kjære, unge dame, nu tænker De paa det romantiske drama, som De for en stund siden hentydet til, operetten. I det romantiske drama tror jeg det er saan at vasalen, akkurat som manden med pantobligationen, aldrig slipper taket. Nei, gudskelov, jeg hadde ingen saan person i min tjeneste. Det vilde været en forfærdelig plage. Jeg hadde ondt nok for at forsørge mig selv, og saa skulde jeg trækkes med en vasal. Men her har vi stentøismagasinet."

Jeg fulgte hende ind, og snart blev hun optat av de varer man viste hende, og fordypet sig i mønstre og stilarter. Imidlertid grep jeg anledningen til at tale et par ord med butikkens eier i hans eget sprog. Jeg bad ham sende ombord i yachten ved femtiden det som Mr. Hemster hadde bestilt, og jeg advarte ham mot at blande denne bestilling sammen med den unge dames. En japaner opfatter hurtig og da Miss Hemster og jeg forlot butikken, var jeg ikke ængstelig for at der skulde opstaa forviklinger.

Vi vandret nu fra butik til butik. Den unge pike var henrykt over Nagasaki. Det forundret mig en smule, ti der er andre steder i Japan som er mere tiltrækkende end denne handelsby. Men østerland øvet sin troldom over denne unge kvinde. Selv var jeg temmelig træt av orienten, men jeg maa tilstaa at hendes løftede stemning smittet over paa mig. For en uke siden vilde det forekommet mig umulig, at jeg skulde komme til at more mig saa kostelig som jeg nu gjorde. Det var som om aar var løftet av mine skuldre, som om jeg var gut igjen og levet i en verden hvor former og etikette er ukjendt.

Den unge pike var som i en hvirvel av glæde.

Det er ikke ofte at kjøbmændene i Nagasaki har med et saa let offer at gjøre. Hun strødde penger om sig, kjøpte alt som tiltalte hende og betalte hvilkensomhelst pris der forlangtes. Hun var snart færdig med sine rede penger, men det gjorde ingen forskjel. Ødsel som en dronning gav hun sine bestillinger efter hvad hun kaldte „C. O. D." systemet. Jeg fik senere vite at det var et amerikansk uttryk, som betyr „Collect on delivery" (betales ved avleveringen). Denne tur i butikker vilde utmattet et halvt dusin mænd; men hun viste ikke tegn til træthed. Jeg visste ikke rigtig, om jeg turde byde hende en forfriskning, men jeg hadde ikke behøvet at være saa blyg av mig.

„De talte om operetter," ropte hun da vi kom ut fra den sidste butik. „Er det ikke nogen tehuser her, saadanne som vi ser paa teatret?"

„Jo, en masse," svarte jeg.

Hun lo lystig. „La os gaa til det ugudeligste av dem allesammen. Det er da ingen fornøielse i at reise verden rundt i en stor yacht, naar man ikke faar se livet."

Jeg undredes paa hvad hendes far vilde si, om han visste det; men jeg handlet som den tro vasal til det sidste, og gjorde som hun bød. Hun frydet sig over alt hun saa, og klokken var over seks, da vi steg ut av vore rickshaw paa bryggen. Baaten laa og ventet paa os, og kort efter la vi igjen til siden av yachten. Det hadde været en vild bytur, og jeg frygtet litt for den strenge faders vrede misbilligelse. Han stod lænet over rælingen og dreiet den utændte cigar rundt i munden.

„Aa, pappa," ropte hun op mot ham i begeistring,

„vi har hat en aldeles vidunderlig tur. Mr. Tremorne kjender Nagasaki ut og ind, og han har vist mig rundt overalt," ropte hun med unødvendig eftertryk paa det sidste ord.

Millionæren viste en uforstyrrelig sindsro. „Det er bra," sa han, „jeg haaber at du ikke er blit for træt."

„Neida, jeg skulde med glæde begynde paa igjen med det samme. Er der kommet pakker til mig?"

„Ja, her har været en procession av bud like siden du gik fra borde. Middagen er færdig, Mr. Tremorne, De kommer vel ombord og tar tiltakke med hvad huset formaar?"

„Nei tak, Mr. Hemster. „Jeg maa faa fat i en sampan og vende tilbake til byen."

„Som De vil. Men De behøver ingen sampan, folkene kan ro Dem tilbake. Altsaa ses vi i morgen klokken ti.

Miss Hemster var nu kommet paa dækket. Hun lænet sig over rælingen og viftet et kys til mig med sine nydelige fingerspidser.

„Mange tak, vasal," ropte hun, da jeg løftet paa hatten til farvel.

IV.

Jeg blev rodd iland i en meget ophidset sindstilstand. Den pludselige vending mit liv hadde tat var forvildende østerlandsk i sin gjennemførthed. Den uhørte fortrolighed som var opstaat mellem mig og denne livlige, sprudlende unge pike, virket paa mig som champagnen tidligere paa dagen. Jeg visste vel at mange av mine fordums venner vilde med avsky hæve øinene

mot himmelen over at en ung pike gik alene med mig i en østerlandsk by, uten anstandsdame. Men jeg hadde levet saa længe paa skyggesiden og hadde gjort saamange bitre erfaringer med hensyn til mine saakaldte fine bekjendtskaber, at samfundets smaa pirkede leveregler forekom mig betydningsløse, sammenlignet med livets virkelighed. Pikebarnet var fuldstændig umiddelbart og manglet opdragelse, men jeg næret ingen tvil om at hun var sand og varmhjertet. Var jeg forelsket i hende? Jeg stillet mig selv det spørsmaal, men for øieblikket gik alt rundt i mit hode og jeg kunde ikke finde et tilfredsstillende svar. I de ti korte uker jeg var i Amerika, hadde jeg ikke truffet nogen som lignet hende, uagtet jeg i de to og en halv maaned betalte femti tusen dollars uken, visselig den dyreste pris nogen mand har betalt for sit ophold. Jeg gjorde bekjendtskab med et par amerikanske damer, som forekom mig like kolde og stive som vore egne. Men her var et egte naturbarn, saa upaavirket av samfundets love som vel kunde tænkes. Var da disse love saa vigtige som jeg hittil hadde trodd? Nei, svarte jeg mig selv, da jeg steg iland.

Med løftet hode i enhver betydning av ordet, klatret jeg op den bratte bakke til min gamle bolig. Mangen mødig gang hadde jeg gaat paa denne triste vei, og ofte hadde min modløshed gjort den endnu tungere og tristere. Men iaften var Japan tryllelandet som forfatterne skriver om. Jeg tænkte paa datteren og paa faderen og undret paa hvilke pligter jeg vilde faa. Hvis dagen idag var en prøve paa dem som skulde følge, saa hadde isandhed paradisets porter aapnet sig for mig, som digteren siger. Jeg hadde fortalt Mr. Hemster, at jeg maatte ha tid til at gjøre de nødvendige indkjøp til reisen, men

det vilde snart være besørget. Jeg hadde staaende etsteds i Nagasaki en stor kuffert fuld av alskens klædningsstykker, en kuffert av den rummelige sort man kjøper i Amerika. Sandheden var at den stod som pant hos en kjøbmand, som hadde aapnet mig en kredit der nu forlængst var avsluttet. Men jeg var viss paa at jeg vilde finde mit løsøre i god behold, naar jeg bragte pengene, og det viste sig da ogsaa at være tilfældet.

Det var en sand fornøielse at gjense Yansan og han bukket saa dypt som om jeg virkelig var en millionær. Jeg undres ofte paa hvad der vilde ha hændt, om jeg hadde været nødt til at fortælle den grinende gamle fyr at jeg ingen penger hadde at betale ham med. Vilde hans umaadelige høflighed staat for et saadant støt? Heldigvis slap jeg at sætte hans karakter paa den prøve. Jeg kunde neppe avholde mig fra at ta hans hænder i mine, som Miss Hemster hadde gjort med mig, og danse rundt med ham i den nøkne bolig som var hans og som saa længe hadde git mig ly. Imidlertid sa jeg rolig:

„Mit skib er kommet som jeg fortalte Dem imorges, Yansan. Hvis De nu vil bringe mig Deres regning, saa vil jeg betale den dobbelt op, feiltagelser og alt sammen.“

Den gamle mand faldt maalløs paa sine knæ og slog panden mot gulvet.

„Deres excellense viser mig altfor megen godhed,“ utropte han.

Jeg forsøkte at faa den snille gamle Yansan til at spise til aftens med mig; men han var saa imponert av min storhed, han kunde bare varte mig op og bukke og bukke.

Efter maaltidet gik jeg ned i byen igjen, indløste min kuffert med dens indhold og kjøpte hvad jeg trængte. Jeg befalte at alt skulde sendes ombord paa yachten før klokken syv næste morgen. Derpaa gik jeg paa et tehus, drak te og tænkte over denne forunderlige dags begivenheder. Tilslut klatret jeg igjen op paa høiden for at hvile natten over.

Det var rent bedrøvelig at si farvel til gamle Yansan næste morgen, og jeg tror at han ogsaa syntes det var leit at miste sin logerende. Da jeg kom paa bryggen, praiet jeg nok en gang min sampan-gut, som nu var bare iver for at betjene mig. Han rodde mig ut til yachten, som øiensynlig laa færdig til tidlig avreise. Hele mandskabet var ombord, igaar var de fleste av dem i Nagasaki med landlov. Kapteinen gik frem og tilbake paa broen og røken steg dovent op av skorstenen.

Da jeg kom paa dæk, fandt jeg Mr. Hemster i sin gamle stilling i kurvstolen. Han vendte fremdeles ryggen til Nagasaki. Jeg tror ikke han kastet et blik paa byen, saalænge hans yacht laa paa havnen. Han fortalte mig senere at byen ikke kunde sammenlignes med Chikago. Den utændte cigar beskrev cirkler i luften, jeg kunde gjerne indbilde mig at han overhodet ikke hadde rørt sig ut av den stilling jeg forlot ham i dagen forut, hvis jeg ikke hadde set ham læne sig over rælingen, da jeg fulgte hans datter tilbake til yachten. Han gav mig ingen anden hilsen end et litet nik, han syndet ikke ved formegen hjertelighed.

Jeg spurte japanergutten som stod rede til at ta imot mig med sin races utsøkte høflighed, om mit tøi var kommet ombord, og han sa det var. Jeg gik hen til Mr. Hemster og ønsket ham godmorgen, men han nikket bare

sidelangs mot japaneren og sa: „Han vil vise Dem Deres kahyt.“ Jeg fulgte da denne unge mand ned trappen til mit kvarter. Jeg har allerede sagt at yachten var meget stor. Den fornemste salon gik tvers gjennem skibet, fra den ene side til den anden, den var næsten likesaa stor som spisesalen paa en atlanterhavsdamper. To tjenestepiker med kapper og forklær som engelske stuepiker var ifærd med at støve og ordne, da jeg gik igjennem.

Det viste sig at min kahyt var meget rummelig og endog mere komfortabelt utstyret end jeg hadde ventet. Mit tøi stod der og jeg benyttet anledningen til at bytte dragt og ta paa en som hadde et mere sjømandsmæssig snit. Jeg satte en liten lue paa hodet og gik paa dæk igjen. Da alt saa færdig ut, hadde jeg ventet at høre ankerkjettingen hives op, før jeg var klædt, ja, et øieblik var jeg endog bange for at det var mig som hadde opholdt yachten. Men da jeg gik op paa dækket, saa jeg paa klokken. Den var ikke ti endnu, saa jeg var i god tid, eftersom avtalen var.

Jeg saa intet til Miss Hemster, og jeg begyndte at faa en mistanke om at det var hende yachten ventet paa; men alle skibets baater var paa sin plads, saa hvis den unge dame ikke hadde kunnet motstaa fristelsen til at foreta nok en bytur, maatte hun være reist iland i en sampan og det var litet sandsynlig.

Det forekom mig at den gamle herre betragtet mit sjømandsutstyr med misbilligende kritik, da jeg kom hen til ham. „Jasaa,“ sa han, „saa De er klædt for sjøen? Vil De ha en cigar?“ — han bød mig sit futteral.

Jeg tok en og svarte:

„Ja, og De ser ogsaa ut til at være færdig til avreise. Tør jeg spørge, hvor vi skal hen?“

„Det vet jeg ikke saa nøie," kom det skjødesløst. „Jeg har ikke bestemt mig endnu. Kanske De kan avgjøre det."

„Jeg avgjøre det," jeg var høist overrasket.

„Ja," han satte sig pludselig op i stolen og kastet cigaren overbord. „Hvad er det for vrøvl De fortalte min datter igaar?"

Jeg blev saa himmelfalden over denne uventede barskhed, at jeg vist saa uhyre dum ut. Dette var øiensynlig ogsaa den gamle herres mening om mig, ti han trak brynene sammen paa en høist foruroligende maate. Jeg ønsket ikke at følge Adams eksempel og kaste skylden paa kvinden; og faderen var jo selv tilstede, da jeg drog avsted med hende. Paa grund av min opdragelse og de sociale fordomme som var blit mig indpodet, kunde jeg sympatisere med Mr. Hemsters grættenhed over vor tur iland, dog slog det mig at den kom en smule sent. Han skulde nedlagt sit veto, da forslaget fremkom.

„Jeg er virkelig bange, Sir, at jeg ikke forstaar hvad De mener," fik jeg stammet frem tilslut.

„Jeg trodde jeg talte tydelig nok," svarte han. „Jeg vil at De skal være forsigtig med hvad De siger. Kom med ned i mit kontor, hvor vi kan tale uforstyrret, saa skal jeg gi Dem ren besked, at vi kan undgaa trætte i fremtiden."

Jeg var maalløs av forbauselse og ikke saa litet indignert. Vilde han anslaa den tone likeoverfor mig, saa blev min stilling i sandhed vanskelig. Men en maa kjøre naar fanden sitter paa bukken, selv om han kommer fra Chikago. Hans ord var bitre at døie, men jeg var hjælpeløs og maatte huske paa at jeg var under-

ordnet. Det hadde jeg kanske glemt da jeg gik i butikker med hans impulsive datter. Dog jeg hadde jo selv gjort hende bekjendt med min stilling, og om vor konversation undertiden hadde været litt letvint, saa tror jeg feilen — Sesaa — sesaa — der har vi ham igjen, den gamle Adam. Kvinden forførte mig, og jeg talte. Det var ydmygende at jeg, selv om det bare var i mine tanker, kunde kaste skylden paa hende.

Mr. Hemster reiste sig, knep spidsen av en ny cigar og skred langs dækket til kahytstrappen. Jeg fulgte efter som en skyldbevisst forbryder. Han førte mig til det han kaldte sit kontor, et rum ikke stort større end min kahyt, men uten køie, hvilket hjalp paa pladsen. Jeg hørte senere at en dør førte derfra til hans sovekahyt. Det var udstyrt med en amerikansk skrivepult, som var skruet fast til gulvet, en kopipresse, en skrivemaskine, og dokumenthylder opover væggene, fra gulv til tak, kort, med alt som hørte til i en forretningsmands kontor. Der stod en lænestol paa skrue foran pulten. Mr. Hemster sank ned i den og lænet sig tilbake, saa det knaket i fjærene. Der fandtes bare én stol til, og han pekte paa den, at der skulde jeg ta plads.

„Hør her," kom det braat fra ham, „De fortalte jo min datter igaar at De var en ven av mikadoen?"

„Nei, Gud velsigne Dem," slap det ut av mig, „jeg har ikke sagt noget slikt."

„Aa, De sørget for at hun fik det indtryk."

„Jeg forstaar ikke hvordan det kan være tilfældet, Mr. Hemster. Jeg fortalte Miss Hemster at jeg ved flere anledninger hadde truffet mikadoen, men jeg undlot ikke at gjøre hende opmerksom paa, at det var ved

officielle anledninger og at jeg blot ledsaget en av mine overordnede i diplomatiet. Jeg har nok talt med Hans Majestæt, men det var blot, fordi spørsmaalene blev stillet til mig da jeg var den eneste av de tilstedeværende som var tilstrækkelig inde i japansk til at svare ham paa hans eget sprog."

„Naa saaledes," grublet den gamle mand, „men paa en eller anden maate har Gertie faat i sit hode at De skulde kunne introducere os personlig hos mikadoen. Jeg sa hende at det ikke var rimelig at en mand som jeg hadde tat ind saa at si fra gaten i Nagasaki, skulde være istand til at skaffe os en introduktion som var noget værd."

Jeg følte at jeg blev rød opover begge ørene da Mr. Hemster omtalte min stilling i disse som det forekom mig unødvendig brutale uttryk. Dog, naar alt kom til alt, saa hadde han bare sagt hvad sandt var, og jeg hadde intet at beklage mig over. At jeg nu hadde penger i lommen skyldte jeg ham, og jeg hadde ogsaa en sterk fornemmelse av at det ikke var hans mening at fornærme mig. Han fremstillet blot saken paa en maate som vilde overbevise en mand; om det vilde være like overbevisende for en kvinde er en anden ting.

„Da er jeg bange for," sa jeg, „at jeg har uttrykt mig noget klodset til Miss Hemster. Saavidt jeg erindrer — jeg husker ikke netop ordene — fortalte jeg hende at det var saa længe siden at jeg hadde avbrutt al forbindelse med diplomatiet i Tokio, at jeg ikke længere besad den smule indflydelse jeg engang hadde. Og selv om jeg fremdeles indehadde mit fordums embede, kunde jeg ikke være mere magtesløs end jeg nu er, hvad det angaar som De taler om."

„Det er akkurat hvad jeg sa," brummet den gamle. „Har De ikke noget at foreslaa som kunde hjælpe mig ut av dette?"

„Det eneste jeg kan foreslaa, og som jeg ogsaa synes vilde være det simpleste, er at De henvender Dem til Deres gesandt. De kjender ham naturligvis, De har kanske endog anbefalingsskrivelser til ham — han vilde med lethed kunne ordne at De fik en audiens hos Hans Majestæt mikadoen."

„Aa, gesandten," knurret den gamle med dyp foragt, „han er bare en politisk gallionsfigur."

„Dog, ved at bruke den ret som hans embede gir ham, kunde han skaffe Dem hvad De ønsker."

„Neimen, om han kan," den gamle holdt standhaftig paa sit. „Det er dog ikke min mening at sige noget ondt om gesandten, han er bra nok. Han gjorde hvad han kunde for os, og hadde vi ventet længe nok i Yokohama, kunde han kanske greiet den audiensen. Men jeg hadde nok av at drive omkring derborte, og jeg reiste. Nuvel, min søn, jeg sa at jeg vilde gi Dem ren besked, og det skal jeg. Jeg vil fortælle Dem akkurat fra hvad kant vinden blæser saa at De kan hjælpe mig, og ikke sinke. De maa være forsigtig med hvad De siger til Gertie om slike folk som mikadoen. Hun blir saa let eksaltert, og saa tror hun at det er let som tvertom er meget vanskelig."

„Det gjør mig meget ondt hvis jeg har sagt noget som har git anledning til misforstaaelse. Det var ialfald ikke min mening."

„Nei, nei, jeg skjønner det, jeg dadler slet ikke Dem. Jeg vil bare at De skal se situationen som den er. Gertie synes storartet godt om Dem, det sa hun,

og jeg er Dem saa taknemmelig for alt det bryderi De hadde med hende igaar eftermiddag. Hun fortalte mig alt De hadde sagt og gjort, og det var i sin orden. Nuvel, Gertie har altid været sammen med fine folk. Hun bryr sig ikke om andre, hun likte Dem med en gang. Det er jeg glad for; ti jeg burde jo spurt hende før jeg ansatte Dem. Men med det samme De aapnet munden, skjønte jeg at De var den mand jeg trængte, saa jeg tok risikoen. Selv har jeg aldrig brydd mig om fornemt selskab. Jeg omgaaes forretningsfolk, dem liker jeg og dem forstaar jeg. Men i selskabslivet tar jeg mig ikke ut, og det kan ogsaa være det samme. Men det er en anden sak med Gertie. Hun blev opdraget i de fineste skoler og jeg har reist med hende over hele Europa. Vi tok altid ind i de bedste hoteller, og traf alt det bedste Europa og Amerika eier av rang og formue. Jo, vi har møtt flere sir'er, lorder, baroner og høiheder end vi kunde overkomme. Gertie føler sig som hjemme blandt alle disse storfolkene, og om jeg selv skal sige det, saa kan hun nok hævde sin plads blandt de første av dem, og det vet hun. Hver gang vi gik til table d'hôte i Europas hoteller, rettedes alle blik mot hende. Hun var sjælen i de mest berømte hoteller, det er det samme hvor de laa, og hvilke priser de holdt."

Jeg skyndte mig at sige, at jeg nok kunde tro at saa hadde været tilfældet.

„Ja, det er ikke bare mig som siger det," vedblev den gamle mand med kjendelig stolthed, „De kan spørge alle som var der. Enten det var engelske lorder, franske grever, tyske baroner eller italienske prinser, det kom ut paa ett. Jeg syntes nok at mange av disse

adelsmænd saa ut som store døgenikter, men det betyder ingenting, ti, som sagt, jeg forstaar mig ikke paa det. Formodentlig gjør ogsaa de sin nytte i skabelsen, om ikke jeg kan opdage det. Men enden paa det hele var at Gertie blev kjed av dem, og da hun er ærgjerrig og er en virkelig dame, besluttet hun at stile høiere. Saa kjøpte vi da denne yacht og reiste utenlands igjen, og Gertie bestemte sig til at lægge sig efter konger. Siden den tid har jeg været paa kongejagt, og De skal vite at det har kostet mig en god slump penger, og jeg liker det ikke. Ikke det at jeg bryr mig om pengene, om vi bare fik noget igjen for dem, men hittil har resultatet været lik nul, ialfald har vi ingenting opnaadd av betydning. Gertie blev præsentert ved hoffet i London; men det brydde hun sig ikke om, næsten hvemsomhelst kan bli det. Nei, hun vil at en konge eller keiser skal komme ombord her paa yachten, og spise lunch eller drikke te med os, hvad han nu ønsker. Bakefter vil hun ha en koselig liten passiar med ham, som hun var vant til med de tarvelige fyrsterne. Saa vil hun at en beretning om dette paa en spalte eller to skal utkomme i pariserutgaven av *New York Herald,* derpaa skal det kables over til Amerika. Naa ja, hun er mit eneste lam. Hendes mor døde for femten aar siden, og Gertie er al min glæde i denne verden, saa jeg er villig til at gjøre hvad hun behager, enten jeg saa liker det eller ikke. Men jeg vil ikke begynde et foretagende som ikke lykkes. Et heldig utfald er det eneste som duer. En mand som gjør fiasko er ikke to skilling værd. Det er fortærende ærgerlig at maatte tilstaa det, men denne kongehistorien er en fiasko. Jeg kjender ikke stort til konger, men det er vel med dem

som med alt andet i denne verden, vil man opnaa noget hos dem, maa man studere dem. Det er som at klatre op ad en stige, man maa begynde nedenfra. Hvis man forsøker at skridte op paa det øverste trin med engang, kommer man sandsynligvis ned paa hode. Jeg sa til Gertie at det nyttet ikke at begynde med den tyske keiser, vi maatte øve os paa de simplere konger først og saa gaa gradvis opover. Hun tror paa det at sigte høit. Dette er rigtig nok i sin almindelighed, men i dette tilfælde er det ikke ganske praktisk. Dog, jeg lot hende faa sin vilje og gjorde alt hvad jeg kunde, men til ingen nytte. Jeg betalte en tysk baron en viss sum for at han skulde bringe keiseren ombord paa yachten, men — varen blev ikke levert. Saa sa jeg til Gertie: „Hør her, min pike. La os reise til Indien eller et andet sted hvor konger er billige, og saa øver vi os paa dem først.“ Hun avskyr at maatte gi sig, men hun er et fornuftig pikebarn, naar man tar hende paa rette maate. Saa enden blev at vi sendte yachten rundt til Marseille, selv tok vi jernbanen fra Paris og møtte den. Saa seilte vi til Ægypten, og som jeg hadde forutset var det ikke vanskelig at faa fat i khediven. Men det hadde vi ikke stor glæde av. Gertie paastod at han ikke var en virkelig konge, og jeg siger at han ikke var en virkelig gentleman. Vi hadde en liten ubehagelig historie med ham, han blev nemlig saa altfor venlig. Saa reiste vi videre, gjennem kanalen, paa vor kongejagt, tilslut kom vi hit til Japan. Nu skal vi paa den igjen, og jeg formoder at denne hersens mikadoen har hat saa megen maskepi med virkelige keisere og denslags, at han indbilder sig at være likesaa hvit som nogen anden. Derfor sa jeg til

Gertie: „Der findes en egte keiser i Korea, han er god nok til at begynde med.“ Og saaledes kom vi fra Yokohama til Nagasaki. Vi anløp her for at kjøpe enkelte smaating, som vi kanske ikke kunde faa i Korea. Med det samme jeg saa Dem og hørte at De kjendte til østens folk, slog det mig at hvis jeg tok Dem med som privatsekretær, kunde De kanske gi mig et vink nu og da, kanske De kunde helt overta ledelsen av denne business. „Tror De at De kunde paata Dem det?“

Jeg nølet. „Det er jeg ikke sikker paa. Men hvis jeg idetheletat skulde kunne hjælpe Dem med en saadan sak, saa maatte det være i Korea. Jeg har været der flere ganger og har hver gang hat audiens hos kongen.“

„Hvad? Kalder De ham konge? Er han ikke keiser?“

„Jeg har altid kaldt ham konge, men jeg har hørt folk omtale ham som keiser.“

„I amerikanske aviser kaldes han altid keiser. Saa De tror De kunde klare det, hvad?“

„Jeg kan ikke tænke mig at det skulde være nogen vanskelighed. De er vel opmerksom paa at han er ret og slet en vildmand?“

„Aa, her er de jo vilde allesammen. Han er vel ikke værre end mikadoen?“

„Aa, mikadoen tilhører et av verdens ældste kulturfolk. Jeg tror ikke at man kan stille de to potentater paa like fot.“

„Naa, det gjør ingenting. Det viser bare at jeg hadde ret, da jeg sa at det korrekte var at begynde nedenfra. De skjønner jeg vil nødig lægge aarerne op og tilstaa at jeg er for gammel til at lære. Desuten

tror jeg nok at jeg skal lære at greie disse kongerne, naar jeg bare holder paa en stund. Men en mand kan ikke bygge et stort piano før han kan haandtere en sag. Nu er De altsaa inde i situationen, Mr. Tremorne. Jeg vil reise til Korea, og Gertie, hun vil vende tilbake til Yokohama og igjen forsøke sig paa mikadoen, og hun tror at denne gang kan De greie braserne."

„Jeg beklager at maatte motsige en dame, men for mig staar Deres plan som den der lettest kan utføres. Jeg tror ikke det vilde være mulig at faa mikadoen til at komme ombord paa yachten, men det kan nok være at kongen av Korea vilde motta Deres indbydelse."

„Hvad heter hovedstaden der?" spurte Mr. Hemster.

„Den staves S-e-o-u-l, men uttales „Sul"."

„Hvorlangt er det herfra?"

„Jeg vet ikke saa nøie, en fire hundrede mil,[1] tænker jeg, kanske litt mere."

„Ligger den ved sjøen?"

„Nei. Den ligger en seks og tyve mil inde i landet naar man tar landeveien, og mere end det dobbelte av denne avstand, hvis man reiser op den bugtede flod Han."

„Kan jeg gaa op den floden like til hovedstaden med denne yacht?"

„Nei, det tror jeg ikke De kan. En del av veien kanske. Jeg synes den bedste plan maatte være at ankre paa Chemulpos havn, og saa ta landeveien til Seoul, uagtet veien er ikke saa god som den kunde være."

„Jeg har en liten motorbaat ombord. Jeg antar at

[1] Her tales om engelske mil. O. A.

floden er saa stor, at vi kunde benytte den op til hovedstaden."

„Ja det kan De vist. Men elven gaar i slike bugtninger, at jeg tviler paa De vil vinde tid med det. Men mere komfortabelt blir det jo."

„Godt, saa lægger vi an for den havnen, Gud vet hvad De kaldte den," Mr. Hemster reiste sig. „Hvis De nu vil ta en lænestol og sætte Dem paa dækket og røke, saa skal jeg gi kapteinen mine ordrer."

V.

Vi hadde sittet en lang stund nede i det lille kontor, endnu længer end læseren skulde tro efter den anførte samtale at dømme. Da jeg gik gjennem salonen, saa jeg at bordet blev dækket til lunch. Det syn var mig aldeles ikke uvelkomment, ti jeg stod tidlig op imorges og hadde faat en meget frugal frokost. Efter hvad jeg saa av de forberedelser som blev gjort, var jeg tilbøielig til at tro at jeg i en meget nær fremtid vilde faa noget bedre at spise end ris. Da jeg kom paa dæk, saa jeg kapteinen fremdeles gaa op og ned paa broen med hænderne i lommen og røke sin snadde. Det var en gammel graahaaret sjøulk fra egnen omkring Kap Cod, hørte jeg siden, og han var hvad han saa ut til, nemlig en meget dygtig mand. Jeg gik agter og satte mig. Jeg vilde ikke gaa hen og forestille mig for kapteinen, ti jeg ventet hvert øieblik at Mr. Hemster skulde komme op og gi ham ordre med hensyn til kursen. Men tiden gik og intet hændte. Alle ombord var i en tilstand av spænding som naar man venter paa et avgangssignal som ikke kommer. Tilslut lød lunchgongongen. Jeg

saa kapteinen stanse, banke asken ut av snadden i den hule haand og gjøre sig rede til at gaa nedenunder. Jeg reiste mig og gik ned trappen med et litet nik til kapteinen som fulgte mig i hælene. Bordet var dækket til fem personer. Mr. Hemster sat for enden og tilhøire for ham hans datter, med bøiet hode. Like over for hende, til venstre for Mr. Hemster, sat den unge dame jeg fik et glimt av igaar eftermiddag. Kapteinen trængte sig forbi mig og hilste likefrem: „Goddag, allesammen," men fik intet svar. Han satte sig ved den nederste bordende. Jeg sa at man befandt sig i en tilstand av spænding paa dækket, men her nede i spisesalen var det ti ganger værre, luften var trykkende. Tausheden blev pinefuld, og da jeg ikke kunde finde paa noget bedre, gik jeg hen til Miss Hemster og sa gemytlig: „Godmorgen. Jeg haaber at De ikke har hat ondt av Deres ekspedition i byen igaar?"

Den unge dame hverken svarte eller saa op, før hendes far sa med bønlig stemme:

„Gertie, Mr. Tremorne taler til dig."

Da saa hun op paa mig med øine som syntes at sprute ild.

„Aa, goddag," sa hun, „Deres plads er over der, ved siden av Miss Stretton."

Der var noget saa fornærmelig i tonen, at ordene, enkle som de var, kom som et slag i ansigtet. Hensigten med dem var øiensynlig at lære mig at kjende min plads, og at advare mig, at selv om jeg blev behandlet som ven dagen forut, saa var nu omstændighederne ikke de samme.

Jeg var jo blot hendes fars lønnede tjener, som hun bemerket igaar. Min situation var alt andet end mis-

undelsesværdig. Men der var intet at sige, jeg bukket kun dypt for damen, gik rundt bordet, bak kapteinen og satte mig ved siden av Miss Stretton, som jeg var befalet. Jeg tilstaar at jeg var dypt saaret over saavel blikkets som tonefaldets utstuderte uforskammethed. Dog efter en stunds forløp følte jeg at jeg sandsynligvis gjorde en flue til en elefant, ti den brave, likefremme kaptein sa som om intet usedvanlig hadde fundet sted:

„Det er rigtig, unge mand. Jeg kan se at De har faat en god opdragelse. Gjør altid hvad damerne siger. At adlyde uten at mukke, det gjør vi hvor jeg kommer fra. I vort land, Sir, lar vi kvinden raade. Hendes ord er lov, selv om hun ikke har stemmeret."

„Saa er ikke tilfælde i østen," jeg kunde ikke dy mig.

„Jovist," sa kapteinen, „det er jo østen jeg taler om. I alle øststaterne, og i veststaterne og."

„Undskyld," sa jeg, „jeg mente Østasien. I de lande hersker ikke kvinden."

„Nei, derfor duer de heller ikke," sa den ridderlige kaptein, „der er ikke ett av disse lande som er værd det krudt det koster at sende det til himmels."

„Jeg frygter at Deres ord ikke holder stik overalt," sa jeg. „Kina regjeres av en kvinde, og jeg vilde dog ikke sætte det land op som et eksempel for andre."

Kapteinen lo muntert.

„Nei, nu motsiger De Dem selv, unge mand. De er vist nervøs. For et minut siden sa De at ingen kvinde hersket i østens lande, og nu paapeker De at det største av alle disse lande regjeres av en kvinde. Begge dele kan ikke være tilfældet, vet De."

Jeg lo litt tvungent for at vise ham min forstaaelse.

Men nu begyndte serveringen, og den gode mand ofret den sin udelte opmerksomhed. Ingen uten kapteinen og jeg hadde talt et ord, jeg gjorde da et svagt, men forgjæves forsøk paa at faa en almindelig samtale i gang. Jeg vendte mig til min smukke nabo tilhøire. Hun hadde ikke hævet sine øine fra bordet en eneste gang, siden jeg kom ind. Miss Stretton var ikke paa langt nær saa vakker som Miss Hemster, allikevel, i almindelige omgivelser vilde hun være blit anset for udmerket pen. Hun hadde et søt, sympatisk ansigt, som nu var rosenrødt av sindsbevægelse.

„Har De været i Nagasaki," spurte jeg, hvilket var et meget dumt spørsmaal, jeg visste jo at hun ikke var der igaar, og hun maatte ha været svært tidlig ute om hun skulde faat tid til at gaa iland før jeg kom ombord.

„Nei," hvisket hun, men saa lavt at hun var bange jeg ikke hadde hørt det. Derfor rømmet hun sig litt og sa „nei" igjen, og et hurtig sekund saa hun op og gav mig et blik fra siden saa bønlig og saa talende at jeg straks kunde læse hvad det betydde: „Kjære, snak ikke til mig!"

Maten var udmerket, men jeg har aldrig tilbragt en saa ubehagelig halvtime. Ret over for mig, tvers over bordet, sendte Miss Hemster væk den ene ret efter den anden uten at røre den. Da jeg talte til hendes selskabsdame, begyndte hun at tromme med fingrene paa duken som om hun kun med møie tilbakeholdt et vredesutbrud. Hendes far spiste med uforstyrrelig ro og gjorde ingen anstrengelser for at live op i denne jammerlige fortrykthed. Saasnart vi var færdig med hovedretten, reiste kapteinen sig med et nik til selskabet og gik mot trappen. Der vendte han sig om paa hælen og ropte:

„Nogen ordre til mig, Mr. Hemster?“

Før faderen kunde svare, for den unge dame op fra bordet. Hun gjorde en feiende bevægelse med høire haand, saa at et fat foran hende veltet og faldt i gulvet med et brak. Jeg la merke til at Mr. Hemster instinktmæssig grep fat i duken, men den unge pike marsjerte ut og forover i skibet strunk som en grenader, med næsen i veiret som om hun stillet til parade. Miss Stretton saa paa Mr. Hemster og fik et litet nik til svar. Saa reiste ogsaa hun sig, mumlet en undskyldning til mig og fulgte skibets herskerinde. En stund hørte jeg en vred, høi stemme, skingrende som en paafugls, derpaa blev en dør lukket til, og alt blev stille. Mr. Hemster sa langsomt til kapteinen:

„Jeg skal straks komme op og sige Dem hvor vi skal hen. Vi har tiden for os, ikke sandt?“

„Jovist, Sir,“ og kapteinen forsvandt.

Der var ingenting at sige, saa jeg sa ingenting, og Mr. Hemster og jeg sat tause resten av vort enslige maaltid. Han syntes ikke at være bragt ut av fatning ved hvad der var foregaat, og da det hele i grunden ikke vedkom mig, selv om min bemerkning om mikadoen hadde været den bevirkende aarsag, sa jeg til mig selv at jeg ikke behøvet at ta mig nær av det. Skjønt den gamle mand ikke viste tegn paa indre bevægelse, ønsket han øiensynlig at vort bedrøvelige maaltid snart maatte faa en ende, ti han sa:

„Ønsker De kaffe, saa kan den serveres for Dem oppe paa dækket.“

„Tak,“ sa jeg, glad over en anledning til at slippe væk. Da jeg gik op kahytstrappen, hørte jeg ham sige i en mere bestemt tone end jeg hadde hørt ham bruke før:

„Sig til min datter at hun skal komme herind til mig," — en befaling som blev besvaret av japanerguttens bløte: „Ja, Sir."

Jeg flyttet kurvbordet og stolen saa langt agterut som mulig for at være ute av hørevidde, hvis der skulde bli gjort bemerkninger om mig i salonen. Jeg saa kapteinen igjen skridte frem og tilbake paa broen med pipen i munden og hænderne i lommen. Selv i denne avstand kunde jeg se at der var et lattermildt grin paa hans ansigt, og jeg syntes virkelig at han blunket til mig med venstre øie. Kaffen kom ikke, og da jeg reiste mig og slentret forut for at faa en passiar med kapteinen, kunde jeg ikke undgaa at høre nede i salonen en mands bestemte, dype bas, nu og da blandet med en kvindes vrede, skarpe diskant. Jeg vilde hurtig gaa forbi trappen, da der steg op fra den et skrik, saa frygtelig, saa gjennemtrængende, at jeg syntes det maatte skræmme alle ombord, dog ikke én viste tegn til bevægelse. Derpaa kom et brak som om bordet blev revet overende, hvilket var en umulighed, da det var skruet fast til gulvet. Derefter fulgte en forskrækkelig, hysterisk hulken blandet med skrik, som om en kvinde befandt sig i dødsangst, og ute av mig selv styrtet jeg ned kahytstrappen. Der møttes jeg av Miss Stretton, hun strakte armene ut og stængte veien for mig. Igjen saa jeg det bønfaldende uttryk i hendes øine og hun sa sagte:

„Gaa ikke ned. De kan ingenting gjøre."

„Er nogen saaret," ropte jeg.

„Nei, slet ikke. Vær saa snild ikke at gaa ned."

Jeg gik op igjen, og da jeg nu hverken ønsket at tale med kapteinen eller nogen anden, satte jeg mig

igjen i min stol. Litt efter kom Mr. Hemster op. Han saa i den grad bestemt ut, som vilde han sige til mig:

„Der ser De. Det er nok ikke kvinderne som regjerer allikevel.“

Han ropte op til kapteinen et eneste ord:

„Korea!“

VI.

Disse tre stavelser virket som trylleordet i et arabisk eventyr. Det troldomsnet av uvirksomhed, hvori baade officerer og mandskab sat fangne, revnet som naar krumsabelen kløver det forheksede spind. Stilheden blev brutt, maskinen prustet, ankerkjettingen klirret og en lystig ringen signaliserte ned til maskinisten at han skulde staa klar ved maskinen. Saa stanset maskinens stønnen og ankerkjettingens raslen, og folkene løp forut for at fastgjøre ankeret. Nok et klokkesignal og maskinens puls begyndte at slaa, mens yachtens skarpe forstavn strøk forbi de fjerne aaser og syntes at sætte dem i bevægelse. For en som har reist saa meget som mig, er det noget stimulerende i at skibets maskin begynder at arbeide. Det betyder nye syner og nye erfaringer. Farvel Nagasaki, farvel sult, ja undertiden fortvilelse. Dog paa bunden av mit hjerte næret jeg en forkjærlighed for denne gamle handelsby med de snurrige smaa indbyggere som hadde saadan skarp forretningssans, men som allikevel ofte lot hjertet raade.

Den mand hvis ord hadde tryllet rørelse og liv frem av den døde uvirksomhed, sank litt slapt ned i sin vanlige lænestol og la benene overkors paa rælingen. Der var noget i hans stilling som sa mig at han ikke

ønsket at bli forstyrret, saa jeg hang utover den motsatte ræling og stirret paa byen som svandt i det fjerne. Yachten gled let og hurtig over Nagasakibugten, hvor for øieblikket smaabølgerne blinket og glitret i sollyset. Skibets maskiner var tydeligvis første klasses. Vibreringen var næsten umerkelig, og man fik indtryk av at der var et reservefond av kraft som stod til tjeneste, hvis det skulde behøves. Da vi kom klar av Nagasakibugten, la kapteinen kursen ret i vest, som om vi skulde jage efter den synkende sol. Jeg sluttet derav at han foretrak at seiladsen skulde være sikker fremfor at reise hurtig, og at han agtet at løpe gjennem det Gule hav og saaledes undgaa den labyrint av øgrupper som ligger i Koreas farvand.

Vi tapte land av sigte længe før gongongen ringte til middag. Jeg gik ned trappen med en følelse av frygt for hvordan dette maaltid vilde løpe av, og haabet at luften var litt mindre elektrisk end ved lunchen. Jeg hadde ikke behøvet at nære uro. Mr. Hemster, kapteinen og jeg satte os tilbords, damerne viste sig ikke under hele middagen. Mr. Hemster hadde ikke stort at berette, men den joviale kaptein fortalte flere brilliante historier, som jeg til hans store forbauselse og glæde lo av. Han hadde nemlig den teori at en engelskmand aldrig forstaar pointet i en skrøne. Mr. Hemster drog ikke en eneste gang paa smilebaandet, han hadde vel hørt historierne før, og midt under middagen reiste fortælleren sig og forlot os; det var ikke høflig, men det lot til at kapteinen hadde det for vane. Som sidst stanset han med foten paa nederste trappetrin, vendte sig rundt til skibets eier og sa:

„Har De hastverk med at komme til Korea?“

„Hvordan det?“ kom det kort fra Hemster.

„Jo, ser De, Sir, jeg vilde nødig rende isænk en av de smaa øerne dernede og faa en proces om skadeserstatning paa halsen, saa hvis det ikke haster vilde jeg helst seile et par hundrede mil vest og derpaa nord, paa denne side av den hundrede og fem og tyvende meridian?“

„Washington eller Greenwich?“ spurte Mr. Hemster.

Kapteinen smilte.

„Jeg tar det ikke saa nøie med det, Sir, saa længe jeg har klart farvand forut. Jeg for engang med en hollænder som navigerte efter Ferros meridian, det er vestpynten av de Kanariske øer. I amerikansk hav bruker jeg Washington, men de karter jeg har over dette farvand er merket av efter Greenwich, derfor siger jeg den hundrede og fem og tyvende.“

„Det er bra,“ svarte Hemster alvorlig. „Jeg trodde De var for god patriot til at seile efter anden meridian end vor egen, men at De nu regnet efter Greenwich av høflighed mot Mr. Tremorne. Vælg bare den meridian som har de færreste øer og de mindste bølger, saa er jeg fornøiet.“

Alt dette sa han med stort alvor, og jeg forstod at han hadde mere humoristisk sans end jeg hadde tiltrodd ham.

Kapteinen lo godslig og gik. Mr. Hemster og jeg endte vor middag i taushed, gik saa paa dæk, hvor der blev servert kaffe og cigarer. Han bød mig vin og likører, selv drak han aldrig spirituosa. Her kunde jeg hjælpe ham, som han engang tørt bemerket.

Det var en vidunderlig aften. Ikke et vindpust uten det luftdrag som fulgte av skibets bevægelse. Sjøen

laa som glas, og da mørket faldt paa, kom fuldmaanen op. Mr. Hemster trak sig tidlig tilbake, som nok hans vane var, men enten det var for at arbeide i sit kontor, eller for at sove i sin seng, det fik jeg aldrig vite. Det lot ikke til at han hadde anden fornøielse end den evindelige utændte cigar, som han dreiet rundt i munden. Der var et godt bibliotek ombord, men jeg saa ham aldrig aapne en bog, eller vise den ringeste interesse for det som angik litteratur, kunst og videnskab. Det er en rar verden vi lever i. Tiltrods for hans umaadelige rigdomme, kunde jeg ikke la være at ha medlidenhed med ham, og jeg nærer ingen tvil om at han følte noget lignende like overfor mig.

Da han forlot mig, gik jeg forut og spurte kapteinen om uvedkommende hadde adgang til broen, og fik av ham en hjertelig indbydelse til at komme op. Han hadde en træstol deroppe, og paa den red han, med ryggen lænet mot broens agterrække og la benene overkors paa rækken like overfor, og i denne makelige stilling styrte han skibet. Nu var naturligvis ikke nogen særlig vagtsomhed paakrævet, ti den store vandslette var absolut tom saa langt øiet kunde naa, til den fjerne horisont, og yachten skjøt saa let en fart, at man, som sagt, fik det indtryk at der var megen ubrukt kraft. Jeg sat paa rækken foran ham og lyttet til hans historier, som altid var originale, og ofte gode. I sine tidligere dage hadde han været fisker paa Nyfundlandsbankerne, og det var kostelig at høre den snurrige karakteristik han gav av de folk han hadde truffet. Fra første dag av beundret jeg denne kaptein, hvis navn jeg aldrig fik vite, og beundringen vokste eftersom jeg lærte ham bedre at kjende. Jeg undrer ofte paa om han fremdeles

farer tilsjøs. Jeg kan forresten ikke tænke mig ham uten paa sjøen. Han var duelig, energisk og snartænkt, saa dygtig en mand som det har faldt i min lod at støte paa.

Min interesse for kapteinens historier fik en brat ende, da jeg saa en dame dukke op fra kahytstrappen, kaste ængstelige blikke rundt og saa begynde at spasere langsomt op og ned paa agterdækket. Jeg sa godnat til kapteinen og steg ned fra broen. Damen stanset op da hun saa mig komme, og jeg trodde hun vilde gaa sin vei; men hun gjorde det ikke. Jeg hadde besluttet ved første leilighed at tiltale Miss Hemster som om intet var hændt. Uvenskab er kjedelig overalt, men ingensteds er det mindre paa sin plads end ombord paa et skib, da folk der ikke kan undgaa hinanden. Jeg var bestemt paa at hvis jeg kunde hjælpe det, saa skulde det kjølige forhold mellem os ikke fortsætte; ti hver eneste en av selskabet ombord vilde lide under det. Naa ja, jeg undtar kapteinen, det var en egte filosof, som ikke lot sig bringe ut av likevegt av nogetsomhelst. Da jeg kom nærmere, saa jeg at damen ikke var Gertrude Hemster, men Hilda Stretton.

„Det er en deilig aften, Miss Stretton," dristet jeg mig til at sige, „det glæder mig at De er kommet op for at nyde den."

„Jeg gik op for at faa litt frisk luft," svarte hun rolig, uten begeistring for den aftenens skjønhed, som jeg lovpriste. Jeg forstod nok at hun helst vilde være alene, og at det vilde ha været rigtig av mig blot at løfte paa huen og gaa videre, ti hun hadde stanset for ikke at gi mig anledning til at ledsage hende paa hendes spadsertur. Kanske var det maanelyset, men

hendes ansigt var meget vakrere end da jeg første gang saa hende, og jeg anfører det som en undskyldning for min paatrængenhed. Ti naar lot en ung mand sig jage væk av den dames kulde, hvis selskab han søkte?

„Hvis De ikke har noget imot det, Miss Stretton, vilde jeg være Dem meget forbunden om De tillot mig at følge Dem paa Deres aftentur?“

„Dækket er likesaa meget for den ene som for den anden,“ var det kjølige svar, „forresten finder jeg at burde underrette Dem om at jeg kun er tjener her ombord.“

Jeg lo, mere for at jage hendes synlige forlegenhed paa flugt, end fordi det virkelig var noget at le av. Jeg har lagt merke til at latter ofte virker forløsende. Det er den nyttigste av alle menneskelige uttryksmaater. Hvor man kommer tilkort med ord, kan undertiden en latter anslaa de rette strenger.

„Underretter De mig, saa underretter jeg Dem,“ sa jeg, saa muntert jeg kunde, „jeg er ogsaa tjenende aand her ombord.“

„Det forbauser mig at Lord Tremornes fætter vil indrømme det,“ hun tødde litt op.

„Ja, nu hører De jo Hans Herligheds fætter indrømme det, og jeg svarer for Lord Tremorne. Var han i mit sted, vilde hans ærlighed tvinge ham til at sige det samme.“

„Engelskmænd synes vist selv at de er svært bra.“ Denne bemerkning forekom mig litt uelskværdig; ti jeg gjorde hvad jeg kunde for at faa en samtale i gang, og det er altid vanskelig naar man som her møter skjult motstand.

„Aa, enkelte engelskmænd er ærlige og andre ikke, som tilfældet er med alle nationer. Jeg formoder at

selv en uærlig engelskmand ikke vilde gjøre sig nogen illusioner i dette tilfælde, og hvis De trængte ind paa ham, vilde han kanske tilstaa sin skyld. Jeg haaber at De ikke nærer fordom mot os som nation betragtet, men hvis De gjør, saa ber jeg Dem indstændig om ikke at la det indtryk som jeg maatte gjøre paa Dem, befæste denne fordom, for jeg er langt fra en type paa en englænder."

Vi gik op og ned paa dækket sammen, men den bemerkning hun nu kom med, bragte mig til at stanse i forfærdelse.

„Hvis De hadde været i besiddelse av den aapenhjertighed som De netop tilla Dem selv og Deres landsmænd, vilde De sagt, at De haabet jeg ingen fordomme næret mot Deres folk, men var det tilfældet, saa var De sikker paa at De med Deres elegante væsen og interessante konversation snart vilde utrydde dem."

„Du store Gud, Miss Stretton," ropte jeg, „tar De mig for et indbildsk asen?"

Den unge dame nedlot sig til at le, en meget lav, bløt liten latter, men en latter var det dog, og det var jeg taknemmelig for.

„De misopfatter mig," sa hun, „jeg trodde bare at De var en fremragende mand, og selv fremragende personer kan begaa feil."

„Hvilken feil har da jeg begaat? Kanske De vilde være saa venlig at oplyse mig om det?"

„Det skal jeg, Mr. Tremorne. For det første, hadde jeg været en engelsk dame, hadde De ikke vovet at gaa hen og tiltale mig uten at være præsentert, som De gjorde iaften."

„Undskyld, jeg anser mig som præsentert for Dem

av Miss Hemster ved lunchen idag, og hvis ikke vor vert hadde hat samme opfatning, vilde han sikkerlig ha rettet paa den mangel."

„Mr. Hemster har vist en finfølelse, som jeg beklager ikke er blit forstaat. Han visste at jeg var i en tjenende stilling og derfor helst vilde undgaa en præsentation."

„Nei, vet De hvad, Miss Stretton," sa jeg, og det var ikke frit for at min stemme lød temmelig vred, „De tvinger mig til at tale alvorlig med Dem. De viser en kolossal uvidenhed."

Igjen lo hun sagte.

„Aa," ropte hun med en hoveren, som hittil hadde været hende fremmed, „poleringen gaar av, og den oprindelige englænder staar avsløret i maaneskinnet."

„Ja, ganske rigtig. Poleringen gaar av. Og nu, hvis De har mod til at staa ved Deres ord, saa skal De faa høre sandheden. Mén hvis De er av dem som liker at slænge fra sig hvasse bemerkninger og saa løpe sin vei for at undgaa følgerne, saa har vi salonen her, og den anden side av dækket der. De kan vælge."

„Jeg laaner et stykke engelsk skryt og siger at jeg er ingen kryster. Bare begynd."

„Nuvel. Da jeg saa Dem paa dækket, gik jeg ned fra broen, hvor jeg hadde hat en hyggelig passiar med kapteinen, i den hensigt at tilbyde Dem mit selskab som en god kamerat."

„Det var en uheldig begyndelse av en præken som skal holdes i sandhed, Mr. Tremorne. Da De saa mig, trodde De at det var Miss Hemster. Da De opdaget at De hadde tat feil, var det for sent, saa De kom hen til mig, og skjulte Deres skuffelse meget fint under høfligheds maske."

Vi gik nu igjen op og ned paa dækket. Vi gjorde turen frem og tilbake et par ganger, før jeg svarte.

„Miss Stretton, De besidder et dæmonisk skarpsyn. Jeg skal forbedre begyndelsen til min præken og omtale en begivenhed, som jeg ikke hadde tænkt at berøre. Ved lunchen idag besvarte Miss Hemster min hilsen med hvad der forekom mig unødig uforskammethed. Vi er nødt til at bo sammen en tid her paa skibet, derfor gik jeg bort for at hilse paa hende som om intet var passert."

„Nei, hvor umaadelig snildt av Dem," sa Miss Stretton sarkastisk.

„Jeg er ganske enig med Dem, frøken. Nu vil vi med Deres tilladelse se litt paa Deres ord. For det første sa De at jeg ikke vilde gaat hen og hilst paa en engelsk dame som jeg ikke formelt var præsentert for. Deri tar De aldeles feil. For fem aar siden, ombord paa en atlanterhavsdamper, spurte jeg, uten at være præsentert, grevinden av Bayswater om hun vilde spasere paa dækket med mig, og hun samtykket meget elskværdig. En tid efter bad hendes naade hertuginden av Pentonville mig om jeg vilde lægge sjalerne tilrette om hende i hendes hvilestol, dækstuerten var nemlig ikke tilstede. Ingen præsentation hadde fundet sted, ikke destomindre indbød hun mig til at sitte ned ved siden av sig, og saaledes begyndte et meget behagelig bekjendtskab som varte hele overreisen."

„Bevares vel," Miss Stretton var slet ikke imponert, „hvor De elsker at tale om Deres adelige bekjendtskaber."

„Mange av dem er eller har været mine venner, saa hvorfor skulde jeg ikke tale om dem? Forresten

var min hensigt en ganske anden. Hvis jeg hadde sagt at vedkommende var Mrs. Jones eller Mrs. Smith, saa kunde De betvilet at det var damer og mit eksempel vilde være faldt til jorden. De sa engelske damer, nu har jeg git Dem navnene paa to som uimotsigelig baade er damer og engelske, ti de er ikke amerikanerinder som har giftet sig ind i vor adel."

Miss Strettons øine flammet op i lyn, og hendes ansigt syntes forvandlet av vrede.

„Sir," det gnistret av hende, „den sidste bemerkning var en fornærmelse mot mine landsmandinder, det er De vel vidende om. Jeg ønsker Dem godnat, og ber Dem ikke at tale til mig oftere."

„Akkurat som jeg tænkte," sa jeg, „i det øieblik bomberne begynder at springe, tar De flugten."

Miss Stretton hadde gaat fem indignerte skridt mot kahytstrappen, da mine ord bragte hende til at stanse. Efter et øiebliks pause vendte hun sig og gik med en reisning saa stolt, at det fremkaldte min beundring, tilbake til mig og sa rolig: „Om forladelse. Vær saa snild at gaa videre."

„Jeg vil ikke gaa videre, men jeg vil ta mig den frihed at stanse litt her og vise Dem hvor ørkesløst det er at dra en forhastet slutning. Søk nu at forstaa. De sa engelske damer. Mit eksempel vilde ingen betydning hat, om grevinden og hertuginden hadde været amerikanerinder. Forstaar De det, eller er De for oprørt?"

Jeg ventet svar, men intet kom.

„La mig endvidere fortælle Dem," vedblev jeg, „at jeg kjender flere amerikanerinder, som nu tilhører vor adel, og hvis en mand i mit nærvær skulde fordriste sig til

at antyde at en av dem ikke var en dame, vilde jeg slaa ham til jorden, hvis jeg kunde og vi bare var mænd tilstede. Saa De ser, det var ikke for at nedsætte Deres landsmandinder. Jeg fremla blot mit avgjørende argument efter den slaglinje De selv hadde lagt."

„Naa saaledes. Jeg ber om undskyldning. Fortsæt med Deres præken."

„Tak for tilladelsen, og paa Deres side maa De være saa snild at tilgi mig, om der har indsneket sig unødvendig heftighed i hvad jeg mente skulde være en rolig, saglig utredning. Naar De beskylder en engelskmand for at synde mot etikettens love, er han tilbøielig til at ta det fortrydelig op, kanske fordi han ikke føler sig sikker paa at beskyldningen jo ikke er fortjent. Han indrømmer nemlig selv at næsten alle andre nationer overgaar ham i høflighed. Man bør virkelig ikke lægge ham til last hvis han nærer det glade haab at han besidder en hjertets dannelse og en medfødt høflighed som raader bod paa manglerne ved hans væsen. Men etikette er et elastisk begreb, frøken. Det er ikke en eksakt videnskab, som f. eks. matematik. Regelen om decimalbrøk er den samme hele verden over, men etiketten ved hoffet er forskjellig fra etiketten i en salon, og etiketten i land er ikke den samme som etiketten ombord paa et skib."

„Jeg skjønner ikke hvorfor," avbrøt Miss Stretton.

„Da skal jeg faa lov til at forklare det for Dem. Tænk Dem at vi var kastet i land paa en øde ø. Hvis f. eks. vor kaptein ikke var den hædersmand han er, men satte os paa grund paa Quelpaerd øen, som vi har ret forut, saa skulde De se at etiketten fik ben at gaa paa."

„Hvorfor?“

„Hvorfor? Fordi vi skulde ha nok at gjøre med at hjælpe hinanden. Enten jeg var blit præsentert for Dem eller ikke, skulde jeg visselig gjøre mit bedste for at sørge for Dem baade med mat og ly. Og hvis jeg skulde faa et anfald av øens berømte feber, er jeg viss paa at Deres gode hjerte vilde tilskynde Dem til at gjøre hvad der stod i Deres magt for at jeg skulde bli frisk. Et skib er blot et bindeled mellem fastlandets civilisation og den øde ø's barbari. Dette synes at være et faktum som vi bøier os for, bevisst eller ubevisst, og derfor slappes etikettens regler ombord paa et skib. Og jeg paastaar med hele min races brutale haardnakkethed, at jeg ikke har overtraadt nogen av dem.“

„Eksemplet var godt og overbevisende,“ medgav den unge dame høimodig.

Se, hvilken forfængelig skabning et mandfolk er. Hendes ord fik mig til at gløde av tilfredshed. Jeg hadde ikke følt noget lignende siden den gang mine kamerater applauderte min jomfrutale i studentersamfundet i Oxford. Ikke destomindre vedblev jeg halsstarrig med min præken som jeg endnu ikke var færdig med.

„Nu, frøken, vil jeg gi Dem anledning til at anklage mig for mangel paa logik. Jeg benegter bestemt at De kan bruke ordet „tjener“ om Dem og mig. Jeg er ingen tjener.“

„Men, Mr. Tremorne, det vedgik De jo for et øieblik siden. Ja, De sa endog at Deres fornemme fætter vilde indrømmet det samme om han hadde været i Deres sted.“

„Jeg vet, jeg sa det. Men det var før poleringen faldt av.“

„Hvad blir der saa av den aapenhjertighed som De pralte med? Faldt den av sammen med poleringen?“

„Ja, de ligger nu og holder hinanden med selskab i sjøen, mange mil bak os. Jeg kastet dem overbord.“

Miss Stretton lo, og hendes latter var mere løsslup-pen end før.

„Naa, jeg maa sige,“ ropte hun, „at scenen forandrer sig hurtig her i maaneskinnet.“

„Nei, jeg er ikke Mr. Hemsters tjener. Mr. Hemster ønsker at benytte mit kjendskab til østens sprog og mine erfaringer i orientens diplomati. Derfor har han forpligtet sig til at betale, men jeg er ikke mere hans tjener end Sir Edward Clarke er sin klients tyende, naar denne betaler for at nyde godt av hans kundskab. Hvis De vil tillate mig at skryte paa engelsk, som De sa for en stund siden, saa siger jeg at jeg er gentleman og derfor like god som Silas K. Hemster og enhver anden.“

„Aa, De mener bedre, ikke like god.“

„Undskyld, frøken, jeg mener hvad jeg siger.“

„Dette staar dog skrevet baade i Deres tanke og i Deres væsen. Apropos, er prækenen færdig?“

„Ja, aldeles. Nu kommer turen til Dem. De har ordet.“

„Da vilde jeg gjerne sige at der findes ikke i verden en finere gentleman end Silas K. Hemster, som De kalder ham.“

„Er ikke det hans navn?“

„Jo, ganske vist, men der var overlegenhed i den maate De uttalte det paa.“

„Aa, jeg siger — —“

„Nei, De siger ingenting. Nu er det mig som skal faa lov at sige noget, undskyld.“

„Javist, javist. Men først fremstiller De mig som et indbildsk æsel, og nu forsøker De at bevise at jeg er en uforbederlig tølper. Jeg har den største agtelse for Mr. Hemster.“

„Virkelig. Det glæder mig at høre, og nu vil jeg gi Dem en mere solid grund for den opfatning end De har evnet at danne Dem selv efter hvad De har set. Mr. Hemster er ingen studert mand, men han er menneskekjender. Han er god, venlig, hensynsfuld og altid retfærdig. Han var en tro ven av min far, som nu desværre er død. De var skolekamerater. Det fulgte av sakens natur at Mr. Hemster vilde bli rik, og ogsaa at min far altid vilde være fattig. Han var en lærd drømmer, og De kan ikke bestride at han var gentleman, ti han var prest i den episkopale kirke. Han var ikke av de folk som tjener penger, og selv om han hadde været det, vilde han aldrig blit saa rik som Mr. Hemster, det forbød hans stilling. Mr. Hemster samlet store rigdomme, men aldrig lot han pengene komme mellem sig og det venskab han næret for min far, eller det ædelmod han viste likeoverfor min fars datter. Hvis jeg vilde motta hans velgjerninger, vilde han øse dem ut over mig. Som det nu er, betaler han mig meget mere end jeg fortjener. Han er likefrem og hæderlig, taalmodig og venlig. Taalmodig og venlig,“ gjentok hun og stemmen skjalv saa at hun et øieblik ikke kunde tale — „en sand gentleman i ordets ædleste betydning.“

„Min kjære Miss Stretton,“ sa jeg, „hvad De der siger, gjør baade Dem og Mr. Hemster stor ære, men jeg er ikke tilfreds med Deres bemerkninger om at jeg ikke skatter Mr. Hemster efter fortjeneste. Han, saa at

sige, tok mig op fra rendestenen i Nagasaki, uten at jeg hadde en linje at vise for mig til anbefaling."

„Det er jo det jeg siger; han forstaar sig bedre paa mennesker end paa kunst og litteratur. Det er en anbefaling for Dem at han har tat sig av Dem uten anden attest end Deres ærlige ansigt. Tror De ellers at jeg vilde spasert med Dem saa længe som jeg har gjort iaften? Og denne hans handling burde git Dem en bedre forstaaelse av hans karakter, end De viser."

„Se, der har vi det samme igjen, Miss Stretton. Hvad har jeg sagt eller gjort, som bringer Dem til at tro, at jeg ikke har den største ærbødighed for Mr. Hemster?"

„Det kan ikke tages og føles paa. Man kan ikke gi en klar fremstilling av det som av hvad etikette er. Det laa snarere i Deres mine end i Deres væsen ved lunch. Der var over Dem en kjølig overlegenhed der tydelig viste at De syntes De sat tilbords i selskab som stod under Dem."

Jeg lo himmelhøit, dette var for komisk. „Min kjære Miss Stretton, hvis De tillater at jeg kalder Dem saa, De saa ikke paa mig en eneste gang under lunchen. Hvor har De saa faat disse merkelige idéer fra?"

„Aa, man behøvet ikke at se paa Dem for at forstaa Dem. Nu, under vor samtale er De blit skræmt — nei, det er ikke ordet, — De er blit overrumplet — saa De har talt mere like ut end De pleier. La skriftemaalet bli fuldstændig, tilstaa at De i Deres tanke ikke har ydet Mr. Hemster retfærdighed."

„Miss Stretton, ordet De lette efter er „bluff". Det har hændt før end idag at jeg er blit „bluffet" til at avgi tilstaaelser, som jeg i roligere øieblikke har angret.

Jeg har ogsaa været i Amerika, ser De, og „bluff“ er et umaadelig uttryksfuldt ord. Men tillat mig at sige Dem, frøken, at i dette tilfælde virker ingen „bluff“. De kan ikke faa mig til at indrømme at jeg, hverken i blik eller tone, har vist mangel paa agtelse for Mr. Hemster.“

„Aa nei, aa nei,“ ropte den unge pike med paatat fortvilelse, og det var morsomt at se, hvor venskabelig hun var blit efter vor stormende diskussion, „aa nei, De er i sandhed steget ned fra de ædelmodets høider, hvor De bevæget Dem for en stund siden. Vær nu saa snild at granske Deres hjerte og nyrer, og fortæl mig om De ikke i en eller anden krok finder noget som svagt minder om foragt for den mand som antok sig Dem — o skrækkelige tanke — uten anbefaling.“

„Vel, frøken, jeg skal foreta den granskning som De ønsker. Nu gaar vi rolig op og ned paa dækket uten at sige et ord, og imidlertid skal jeg gjøre en opdagelsesreise i disse mine indre kroker, som De uten tvil anser for rene rædselskabinetter.

Vi spaserte under broen, derfra over til skibets agterstavn, og saa tilbake under broen igjen. Da vi snudde, brøt damen ved min side kontrakten.

„Aa,“ der undslap hende et litet skrik, „der har vi Miss Hemster!“ og jeg saa bemeldte dame dukke frem paa dækket.

„Fordømt,“ mumlet jeg mellem tænderne, jeg glemte for et øieblik i hvis selskab jeg befandt mig. Hun snudde sig og saa mig ret i ansigtet.

„Jeg — jeg ber oprigtig om tilgivelse,“ stammet jeg.

„Som jeg gir Dem — like oprigtig,“ hvisket hun med en sagte latter. Tænk, at hun lo. Før blev hun dypt saaret over uttryk som var meget mildere end det jeg i overraskelsen hadde latt falde.

VII.

Vi seilte i vestlig retning, saa fuldmaanen belyste kun endel av den persons ansigt som nærmet sig, og jeg tør paastaa at aldrig har den gamle maane, de elskendes tro drabant, skinnet ned paa en yndigere skikkelse end den vi nu saa. Mand som jeg var, skjønte jeg dog at hun var klædt med en smag og et raffinement som gik langt over min forstand. Den del av ansigtet som maanen belyste, bar et uttryk av barnlig uskyld, forenet med al den modne kvindes skjønhed. Ingen vrede rynker skjæmte nu den glatte pande, et bedaarende smil lekte om de fint formede læber.

„For en storartet aften," ropte hun, da hun stanset foran os. „Men synes dere ikke at her er en smule kjølig?" en let gysen fór gjennem hende. „Dere har vel travet saa energisk op og ned at dere ikke har lagt merke til at temperaturen er forandret. Kjære, søte Hilda, vær saa snild at løpe ned i min kahyt og hent mit lette uldsjal, at jeg kan kaste det over skuldrene."

„Ja, øieblikkelig," svarte Miss Stretton, hun skyndte sig mot trappen. Netop som hun skulde gaa ned, lød en sølvklar, klingende latter i aftenens stilhed.

„Nei, hvor dum jeg er!" ropte Miss Hemster. „Tænk, Hilda, jeg har det paa armen. Kjære, uleilige Dem ikke."

Miss Stretton stanset et øieblik, sa „godnat" og forsvandt ned trappen.

Hvor en mand kan være ubeskrivelig dum. Det faldt mig ikke ind dengang, jeg fik først vite det længe efter — og da var det endog en kvinde som fortalte mig det — at dette var en fin, men meget kraftig maate at gi en løpepas paa.

Miss Hemster strævet saa med at ordne uldsjalets folder, at jeg tilslut maatte tilbyde min hjælp og lægge sjalet om de vakre skuldre. Saa begyndte vi at gaa op og ned ad dækket. Hun avpasset sine skridt efter mine og la fortrolig sin arm i min som igaar eftermiddag.

Men hun hverken hoppet eller danset som hun gjorde igaar i Nagasakis gater, skjønt jeg skulde trodd at det glatte, hvitskurte dæk vilde fristet en som strømmet saa over av liv og ungdom. Hun hadde nok tat min arm, men hun bar hodet høit og holdningen var yderst værdig, saa jeg ventet paa at en ny side av denne meget interessante karakter skulde aabenbare sig for mig. Jeg visste hverken ut eller ind, eller hvordan jeg skulde begynde en samtale. Enten det nu var hendes elastiske gang, det glatte dæk, eller begge dele tilsammen, det faldt mig pludselig ind at hun maatte danse udmerket, og jeg vilde netop komme med et spørsmaal i den retning, da hun drog sin arm ut av min. Vi hadde da gjort et par turer op og ned paa dækket i taushed. Nu sa hun:

„De benytter ikke den anledning jeg er saa venlig at gi Dem."

„Hvilken anledning?" ropte jeg, ute av stand til at fatte hvad hun mente.

„Anledningen til at be mig om forladelse."

„Be Dem om forladelse?" jeg var forbauset. „Hvorfor skal jeg be Dem om forladelse?"

Hun sa bestemt og litt utaalmodig:

„Hvor forfærdelig tykhodet dere engelskmænd er."

„Ja, det er sandt. Vor nation er berømt for sin sene begribelse. Men vil De ikke forbarme Dem over den stakkars engelskmand De her har for Dem, og op-

lyse ham om hvad ondt han har bedrevet? Hvorfor skal jeg be om forladelse?"

„Fortalte ikke De min far at De ikke var en ven av mikadoen?"

„Naturligvis. Jeg er jo ingen ven av mikadoen, hvorfor skulde jeg saa sige det?"

„Aa," hun trak paa skuldrene med stolt foragt, „De vil spille George Washington."

„Spille George Washington," gjentok jeg.

„Javist. Nei, naturligvis skjønner De det ikke. Han kunde aldrig sige en løgn, vet De."

„Ah, nu forstaar jeg. Nei, jeg spiller Mark Twain. Jeg kan sige en løgn, men jeg vil ikke."

„Ikke engang for min skyld," hun saa paa mig med et forlokkende smil.

„Naar De tar det paa den maate, er jeg bange for at jeg mister lysten til at ligne baade George og Mark hvad sanddruhed angaar."

„Nu den var ikke saa daarlig," sa hun og tok min arm, hvilket gav mig det haab at jeg ialfald foreløbig var tat til naade igjen.

„De lot mig ganske sikkert forstaa igaar, at De var en ven av mikadoen."

„Det var høist urigtig av mig; ti det er likesaa sikkert at det hadde jeg ingen ret til."

„De sa at De hadde truffet ham flere ganger og talt med ham."

„Ja, men det berettiger mig ikke til at gjøre krav paa Hans Majestæts bevaagenhed."

„Hvad? De har bare været sammen med mig et par ganger, og jeg er viss paa at De vet at jeg er Deres ven."

„Frøken, jeg er henrykt over at høre det. Hadde mikadoen avgit en lignende erklæring, vilde jeg proklamert ham som ven for den ganske verden.“

„Desforuten sa De noget andet som De kanske ogsaa vil gaa fra. De sa at De vilde staa paa mit parti, eller siden De hænger Dem saa i ord, være min tilhænger — jeg tror det var ordet — De vilde være min tilhænger eller vasal eller noget slikt som man læser om i gammeldagse romaner, og jeg, stakkars troskyldige unge pike, jeg trodde hvad De sa.“

„Det hadde De isandhed ret til, Miss Hemster. Skulde leiligheden gives, vilde De se at jeg var Deres tro ridder.“

„Ja, det høres smukt nok; men naar det kommer til stykket svigter De. De hørte hvad far sa. De maatte da forstaa at jeg mente De skulde sige at De var mikadoens ven. Stakkars far, han er saa let at gjennemskue som glas, han gjorde det sikkerlig likesaa tydelig for Dem, som De ser skorstenen der, at det var mit ønske at De skulde sige De var en ven av den japanske nations overhoved. Efter alle Deres skjønne talemaater later De mig allikevel i stikken naar chancen er der til at hjælpe mig.“

„Kjære Miss Hemster, hvorfor gav De mig ikke et vink om dette før? Hvis De bare hadde sagt mig, da vi var i Nagasaki, at De ønsket jeg skulde sige at jeg var keiserens bror, vilde jeg, som gentleman, avlagt min saligheds ed paa det for Deres skyld.“

„Jeg var tilfældigvis ikke paa dækket da De kom ombord, og fik altsaa ikke tale med Dem. Men jeg trodde at hvis De ikke rent hadde glemt mig, saa vilde De forstaa av hvad min far sa, hvad jeg vilde De skulde svare.“

„Ja, nu forstaar jeg det, naar det er for sent. Men som De selv bemerket, og som jeg er ganske enig i, saa er jeg svært tykhodet, og hvis ikke en besked blir sagt mig saa tydelig som jeg ser den skorstenen — for at bruke Deres eget billede — saa er jeg tilbøielig til at overhøre det. Ja, al verdens tydelighed nytter undertiden ikke. For eksempel nu naar De gaar ved siden av mig, kunde det godt hænde at jeg løp like paa skorstenen uten at se den."

Hun lo godmodig og svarte:

„De forstaar at belægge Deres ord. Jeg tilgir Dem, selv om De negter at be om forladelse."

„Jeg negte at be om forladelse! Jeg ber om forladelse — paa mine knæ — for min dumhed."

„Da siger vi ikke mere om det. Naar det kommer til stykket var kanske feilen min, at jeg ikke underrettet Dem. Næste gang jeg ønsker Deres hjælp, skal jeg faa det skrevet ned, klart og tydelig med skrivemaskine, og gi Dem papiret fire og tyve timer i forveien."

„Det vilde være umaadelig snildt av dem, Miss Hemster. Da vilde De jo ogsaa faa et skriftlig bevis for en engelskmands dumhed."

„Aa, vi behøver ikke skriftlig bevis for det," svarte hun muntert. „Men hvor rasende jeg blev da jeg hørte hvad De hadde sagt til far. Jeg stelte til et uveir, saa yachten kunde gaat under."

„Nei, gjorde De virkelig?"

„Om jeg gjorde? Det vet De vel."

„Det hadde jeg ingen anelse om."

„Da er De mere tykhodet end jeg trodde, og jeg som har plaget mig selv i hele eftermiddag med frygt for at jeg hadde fornærmet Dem, da jeg sa hvor De skulde sitte ved bordet."

„Fornærmet? Det kunde ikke falde mig ind at understaa mig til at bli fornærmet. Det var tvertom meget elskværdig av Dem at anvise mig min plads. Det er vanligvis stuertens arbeide."

Hun tilkastet mig et sky sideblik og et usikkert smil kruset de smukke læber.

„Var det et hip til mig," spurte hun.

„Aldeles ikke. Jeg konstaterte kun faktum."

„Undertiden forekommer det mig," sa hun eftertænksomt, mere til sig selv end til mig „at De ikke er saa taabelig som De ser ut til."

Jeg maatte le og svarte med al den belevenhed jeg raadet over:

„Jeg kan ikke sige hvor den ytring glæder mig. Det viser jo at jeg gjør fremskridt. Det er saa opmuntrende for en mand."

Hun gjorde en utaalmodig bevægelse.

„Nuvel, saa taler vi ikke mere om dette. Jeg vilde ikke reise til Korea, jeg vilde vende tilbake til Yokohama, og nu er vi allikevel paa vei til Korea. Synes De ikke at jeg er meget godmodig som finder mig i slikt?"

„Jo, det er sikkert."

„Saa er vi enige om den sak. Fortæl mig nu hvad De og Miss Stretton talte om."

Jeg blev litt forbløffet over dette usedvanlige forlangende, men svarte overlegent:

„Aa, vi spaserte ikke længe sammen, og vi diskuterte intet av særlig interesse, saa vidt jeg husker."

„Hvad sa hun om mig?"

„Jeg forsikrer Dem, Miss Hemster, Deres navn blev ikke nævnt mellem os."

„Er det sandt? Hvad i al verden talte dere da om?“

„Ja, Miss Hemster, naar jeg har den lykke at befinde mig i Deres selskab, tilstaar jeg at det synes umulig at man kan tale om andet end Dem. Dog vilde jeg aldrig gjøre en dame til gjenstand for samtale med en anden dame.“

Pikebarnet rev armen til sig og vendte sig om mot mig med øine som lynte vredt.

„Hør her, Mr. Tremorne,“ ropte hun, „har De noget at sige paa mig, saa tal rent ut av posen som en mand. Gaa ikke der og stik med knappenaaler som en ondskabsfuld kjærring.“

„Hvad er det nu, jeg har sagt,“ spurte jeg forvildet.

„Aa, De har god greie paa hvad De har sagt. Men hvis De indbilder Dem at jeg er saa tosset, som De siger De selv er, saa tar De feil.“

„Min kjære frøken,“ vovet jeg mig til, „en fordel ved at ha tykt skind er, at man ikke blir fornærmet naar ingen fornærmelse er tilsigtet.“

„Aha, der vil De sno Dem fra det. De vet meget godt at De sigtet til mig da De sa, at De aldrig vilde gjøre en dame til gjenstand for samtale med en anden dame, for hvis De idetheletat hadde en mening med det, var det den, at jeg forsøkte at gjøre hvad De ikke vilde nedlade Dem til, og naar De taler om „dame“ og „dame“, saa stiller De i virkeligheden Miss Stretton og mig paa like fot.“

„Nei, det vilde jeg aldrig kunne gjøre,“ jeg bukket dypt for den vrede skabning ved min side.

„Er det nok en finte,“ spurte hun. „Aa, De skjønner

saa udmerket hvad jeg mener. Anser De Miss Stretton for en dame?"

„Vort bekjendtskab er meget kort; men jeg vilde uten tvil kalde hende en dame."

„Hvad kalder De da mig?"

„Ogsaa en dame."

„Nu, stiller De os ikke saa paa like fot, kanske?"

„Frøken, jeg sa at jeg ikke gjorde det. Det gjør en berømt avhandling, som I kvinder ofte nok kaster os i næsen. Jeg hentyder til „Menneskets rettigheder", som begynder slik hvis jeg ikke husker feil: „Alle mennesker er født like", og jeg antar, at „med mennesker menes ogsaa kvinder", som en humorist siger."

„Miss Stretton er i min tjeneste," Miss Hemster omgik pointet, „og i operaen „Pinafor" siges der, at i et forhold hvor den ene maa adlyde den anden, eksisterer ingen likhed."

„Jeg trodde ikke man hadde de anskuelser i de Forenede Stater."

„Her er vi ikke i de Forenede Stater."

„Undskyld, vi befinder os her i de Forenede Stater. Vi er i aapen sjø, ombord paa en damper som er registrert i New York, derfor er dette dæk likesaavel en del av Deres fædreland som selveste New York. I kraft av de Forenede Staters love kunde kapteinen lægge mig i lænker, hvis han fandt at jeg ved min opførsel fortjente en saadan behandling."

„De negter altsaa at fortælle mig hvad De talte om med Miss Stretton?"

„Min kjære frøken, hvis Miss Stretton bad mig fortælle hvad vi nu talte om, vilde jeg ganske sikkert negte at gi hende besked. Var ikke det ret av mig?

Jeg overlater til Dem selv at dømme. Vilde De like at jeg gjentok hvert ord av vor samtale for Miss Stretton?"

„Aa, det kunde være mig det samme," svarte Miss Hemster blidt, stormen hadde lagt sig likesaa hurtig som den var kommet. „Hun fortalte Dem vel at hendes far var prest og at min far hadde laant fem hundrede dollars av hendes far, da han skulde begynde sin forretning. Hun gav utvilsomt et litet vink om at hendes far hadde grundlagt vor formue."

„Nei, Miss Hemster, hun nævnte hverken de fem hundrede dollars eller nogen anden sum. Hun talte for det meste om Deres far og roste ham meget."

„Det har hun ogsaa god grund til. Min far kostet paa hende den smule opdragelse hun har, og understøtter hende fremdeles."

Hertil svarte jeg intet, min dame snudde sig til mig og sa muntert:

„Jeg forstaar nok, De ikke liker at jeg taler slik, og kanske jeg ikke burde gjøre det. Men Hilda Stretton er saa utspekulert og slu, hun gik paa dæk bare for at faa fat i Dem; men, naturligvis, det har De ingen anelse om."

„Der gjør De sikkert den unge dame uret, Miss Hemster. Hun vilde nok helst spasert alene; men hun var for høflig til at sige det. Jeg er bange for at jeg paatvang hende mit selskab."

„Javel, ja. Jeg skjønner hele historien. Det er netop det indtryk Hilda vil en mand skal faa. Jeg er ialfald oprigtig. Jeg gik op paa dækket bare for at tale med Dem."

„Jeg føler mig meget smigret, frøken."

„Ja, det bør De ogsaa. Jeg maa sige til Deres ros at De taler anderledes til mig end herrer pleier. Aldrig har nogen vovet at motsige mig før.“

„Har jeg gjort det? Hvor skrækkelig! Det har aldrig været min mening.“

„Pyt, De har ikke gjort andet hele tiden, og det er slet ikke galant. Men la gaa. Nu vil vi tale om Dem.“

„Kunde vi ikke vælge et interessantere tema?“

„Jo, saa om Lord Tremorne da.“

„Pokker ta Lord Tremorne.“

„Aha, det var altsaa ham De og Miss Stretton talte om?“

„Nei, aldeles ikke; men nu er jeg kjed av den herre. Han er en hyggelig, snild fyr, saa jeg burde ikke sige „pokker ta ham“, selv om jeg er tilsjøs. Jeg ønsker ham intet andet end godt.“

„Dersom han dør, blir De da Lord Tremorne?“

„Gudbevares, nei.“

„Hvem staar mellem dere?“

„Hans tre sønner, som heldigvis er sunde og friske eksemplarer av menneskeslegten.“

„Er der ingen mulighed for at De kan bli Lord Tremorne?“

„Der er en mulighed for alt; men det er ikke sandsynlig. Jeg siger av et oprigtig hjerte at ingen vilde bli mere bedrøvet end jeg om dette usandsynlige skulde indtræffe.“

„De bryr Dem ikke om titlen.“

„Ikke et snus.“

„Nei, virkelig. Jeg trodde at alle i England vilde ha titler.“

„Nei, vist ikke. Der er mænd i England, ganske liketil hr. N. N., som ikke vilde bytte sit navn for den høieste titel.“

„Hvorfor ikke?“

„Aa, de hører til gamle, gode familier og betragter det nyere aristokrati som opkomlinger.“

„Det er saa besynderlig at tale om gamle familier. Alle familier er jo like gamle, vi nedstammer alle fra Adam.“

„Utvilsomt. Dog tror jeg ikke at det heraldiske selskab er enig i den paastand.“

„Synes De ikke familiestolthed er idiotisk.“

„Jeg vet ikke det. Sandt at sige, har jeg ikke tænkt stort over det. Skjønt hvorfor skulde man skamme sig for at vise frem sit eget stamtræ, naar man utstiller hestens.“

„Det er ikke det samme. En hest kan ha berømte stamfædre, derimot har jeg hørt at det engelske aristokrati utspringer fra tyver og fredløse.“

„Hvad det angaar, saa utøver enkelte av dem endnu røverhaandteringen, de som starter de offentlige store handelskompanier for eksempel — ja, jeg mener svindlerierne. Men naar det kommer til stykket kan ikke den ældste stamtavle i Europa sammenlignes med østens fyrsters stamtræ. Kongen av Korea, som vi skal besøke, fører sine aner like langt tilbake som Pooh-Bah.“

„Tror De det vil bli vanskelig at faa se Hans koreanske majestæt?“ Der var en skygge av ængstelse i Miss Hemsters stemme.

„Ja, jeg vet ikke. Etiketten ved det koreanske hof er meget streng. En rytter maa stige av hesten naar han skal gjennem slotsgaarden, skjønt det bare er en

samling av faldefærdige rønner. Alle som faar foretræde, maa kaste sig ned foran kongen med ansigtet mot jorden."

„Naa, det vil ikke jeg," sa den unge pike skraasikkert.

„Nei, jeg haaber man gjør en undtagelse med en prinsesse som Dem, Miss Hemster. Hvis Hans Majestæt skulde være saa naadig at berøre Deres haand, saa fordrer Koreas love at De for resten av Deres liv bærer et skilt, som tegn paa hvilken utmerkelse der er blit Dem tildel."

„Aa, jeg nøier mig med at bære en ring med Koreas vaaben — hvis Korea da har et vaabenmerke," sa Miss Hemster livlig. „Det er meget snildt av Dem, Mr. Tremorne, at gjøre Dem al denne uleilighed for vor skyld. Nu maa jeg sige Dem godnat og takke Dem for denne hyggelige tur."

Dermed unddrog den unge dame mig sit behagelige selskab og forsvandt ned ad kahytstrappen.

VIII.

Næste morgen vaagnet jeg meget forfrisket efter en dyp, drømmeløs søvn. Paa mangfoldige maaneder hadde jeg ikke sovet i en civilisert seng, og skjønt jeg, tvunget av nødvendighed, hadde vænnet mig til den japanske matte paa gulvet og træklossen til hodepute, saa maa jeg tilstaa at en europæisk seng forekom mig et paradis av velvære. Aldrig har jeg set saamange praktiske indretninger samlet paa et saa litet rum som i denne yacht. Der var naturligvis elektrisk lys overalt. Der var en vand-kondenseringsmaskine, en maskine til

at lave is, kort alt hvormed man nu utruster luksusskibene som gaar paa fart i troperne. Badeværelset var utstyrt med østerlandsk pragt og vesterlandsk komfort. Man kunde faa hvad slags bad man ønsket. Bare ved at dreie paa et haandtak paa en skive blev det store marmorkar fyldt med vand, som holdt netop den temperatur det tal viste man hadde sat viseren paa, fra iskoldt til koghett. Det var en sand svir, og naar jeg saa kom ind i mit værelse i slobrok og tøfler, stod japanergutten der med en kop duftende te, som man kun kan faa den i Kinas umiddelbare nærhed. Paa en fin asjet, hvis tegninger kun halvt skjultes av en spindelvævsagtig kniplingsserviet, laa løvtynde stykker ristet brød med smør. „Du Rupert," sa jeg til mig selv, „du er rigtig kommet til Egyptens kjødgryter, gutten min."

Jeg var overbevist om at der laa foran mig en vidunderlig sjøreise. De skyer som igaar truet med at formørke mit samvær med Miss Hemster, var trukket bort. Jeg skjønte at den unge dame blev hurtig fornærmet, og at hun hverken taalte kritik eller raljerende spøk. Men en herre har heller ikke lov til at anslaa en tone likeoverfor en dame som mishager hende, og jeg skulde passe paa min tunge, saa jeg ikke oftere forsyndet mig i den henseende. Jeg følte mig usedvanlig vel oplagt, og da jeg rotet i min garderobe kom jeg over et par Oxford benklær, som jeg ikke hadde baaret paa flere aar. Da de fremdeles var udadlelige baade i hvithed og snit, tok jeg dem paa, sammen med en genser som fremviste for verden mit universitets noget gloende farver. Saaledes prægtig utstaffert med en liten sportslue paa hodet følte jeg mig igjen som en meget ung mand, rede til at storme tilværelsens høider.

Mit kostyme vakte sensation ved frokostbordet, og vor værdige kaptein lo sig næsten ihjel av mig. Han sa at det eneste han kunde sammenligne mig med, var en klown i Barnums cirkus. Miss Hemster var saa elskværdig at sige mig en kompliment for min dragt, og efter frokost gjorde hun mig den ære at slentre op og ned paa dækket en timestid med mig, derpaa gik hun ned. Silas K. Hemster sat paa sit vanlige sted paa dækket i kurvstolen. Da hans datter forlot mig, gik jeg hen til ham og forsøkte at faa en passiar igang. Men jeg forstod snart at han foretrak at være alene med sine egne tanker, og det var der ingenting at sige paa, ti det jeg hadde at fortælle var hverken nyt eller interessant. Jeg vilde netop gaa ned og vælge en bok i det velforsynte bibliotek, da tonerne av en av Chopins guddommelige nokturner steg op mot mig fra salonen. Jeg stod et øieblik stille oppe i trappen, gik derpaa sagte ned, mens jeg sa til mig selv at Miss Hemster maatte være meget musikalsk.

Jeg har kanske glemt at berette at i den ende av salonen som var længst borte fra trappen, stod et udmerket piano og i den del av salonen hvor trappen var, stod et like udmerket amerikansk orgel. Da jeg kom ned, saa jeg at den spillende var Miss Stretton. Hun sat med ryggen til mig. Hun hadde et deilig anslag, jeg har sjelden hørt make til det, selv hos store kunstnere. Jeg er musikelsker, saa jeg snek mig ind, satte mig i en stol og lyttet til disse skjønne harmonier som blev saa mesterlig tolket. Miss Stretton gik fra den ene nokturne over i den anden. Jeg følte mig skyldbevisst over saaledes at høre paa i smug, og jeg bestemte at straks hun gjorde tegn til at holde op, vilde jeg snike

mig op trappen igjen uten at gi min nærværelse tilkjende.

Like overfor mig nede i korridoren, som dannet en bred gang fra salonen til den række værelser damerne bebodde, saa jeg Miss Hemster komme ut av sit værelse, og hun maa ogsaa ha set mig. Hun kom mot os, stanset, lyttet til musikken, snudde saa og gik igjen ind i sin salon, idet hun smeldte døren eftertrykkelig og demonstrativt i efter sig. Jeg la ikke videre bret paa dette, men hadde jeg hat litt fornuft i mit hode, som jeg desværre saa ofte mangler, da hadde jeg forstaat, at nu var tiden inde for mig til at vende tilbake til dækket. Miss Stretton var fordypet i musikken og hadde antageligvis ikke hørt den smeldende dør. Om en stund viste Miss Hemster sig igjen og nu gik hun ret ned gangen, gjennem salonen med silkeskjørter som raslet i vrede. Jeg har aldrig siden hørt lyden av silkeskjørter uten at huske paa dette øieblik; men aldrig hverken før eller siden har jeg hørt silke som saaledes formelig fræste av sinne, om jeg kan bruke det uttryk.

Den unge dame marsjerte forbi mig med næsen i sky og en glød i øiet som jeg hadde set en gang før, men nu var den ikke forbigaaende som dengang. Jeg reiste mig ærbødig da hun passerte, men hun saa ikke paa mig. Hun stanset et sekund ved trappen for at samle op sit prægtige slæp, derpaa løp hun op trinnene. Jeg var mig ikke bevisst at ha git hende grund til ærgrelse, og da musikken pludselig sluttet, vendte jeg mig rundt og saa Miss Stretton betragte mig med et uttryk av forstemthed.

„Hvor længe har De sittet der," spurte hun.

„Bare et par minutter," svarte jeg, „aa vær saa snild

at fortsætte, Miss Stretton. Jeg er saa glad i musik, og det er flere aar siden jeg hadde den nydelse at høre nogen spille virkelig godt."

„Det er snildt av Dem at sige det," mumlet Hilda Stretton, „men jeg tænker at jeg har spilt nok for idag."

„Kan De ikke slutte det stykke De holdt paa med?" bad jeg.

„Jo, en anden gang," hvisket hun lavt, og jeg trængte ikke mere ind paa hende; ti jeg saa at hun var bange.

„Godt, det er et løfte," svarte jeg.

Hun gik gjennem værelset med bøiet hode, derpaa op trappen og forsvandt paa dækket. Jeg sat alene igjen og funderte paa hvad al denne uro betydde. Jeg tænkte ogsaa paa at gaa op, men jeg var litt støtt over Miss Hemsters opførsel, saa jeg gik hen og satte mig til pianoet og begyndte at tromme løs. Jeg spilte et par londonerviser og holdt netop paa med „Knocked them in the Old Kent Road". Jeg ante litet hvilken passende ouverture det var til den scene som nu skulde opføres. Jeg sat og tænkte paa Strand og Tivoli og Piccadilly Circus og Empire og Leicester Square og Alhambra, da jeg blev vækket av mine drømmerier av en kvindestemme som hvisket bønlig:

„Aa, kjære Gertie, gjør det ikke."

Jeg vendte mig og saa Gertrude Hemster komme ned trappen fulgt av Hilda Stretton. Den sidste var tydeligvis paa graaten, men den andens ansigt var stygt at skue. Jeg kunde aldrig trodd at noget saa vakkert kunde bli saa forandret. Hun kunde staat model for et maleri av mordets engel.

„Vil De holde op med den dumme dundringen paa

mit piano," skrek hun med et vældig eftertryk paa første persons pronomen.

„Øieblikkelig, frøken," men mit sagtmodige svar hadde ikke den forønskede virkning.

„De indbilder Dem vel at De eier yachten og alt som findes her? Jeg skal faa lov til at sige Dem at vi tillater ikke at vore underordnede opfører sig som om de var paa skjænkestuer og brændevinskneiper."

Hun gik op og ned ad gulvet.

„Frøken, jeg ber Dem om forladelse og jeg skal aldrig mere røre Deres piano," sa jeg. „Det eneste jeg kan anføre til min undskyldning er at jeg er saa vant til offentlige dampskibe hvor adgangen til pianoet er fri for alle, at jeg et øieblik forglemte mig."

Her fik Miss Stretton det uheldige indfald at gripe den anden lempelig i albuen, formodentlig for at forsøke at lede hende ind i gangen som førte til hendes værelser. Snar som et lyn, lik en rasende tigerinde, vendte Miss Hemster sig og gav sin selskabsdame et slag, som vilde truffet kindet, hvis ikke offeret instinktmæssig hadde løftet armen for at beskytte ansigtet. Derefter tok Miss Hemster et tak i den forskræmte pikes skuldre og med en ondskabsfuldhed som var hun en gammel hurpe fra Drury Lane rystet hun hende, som en terrier ryster en rotte, og tvang hende tilslut ned i en stol ved bordet. Den ene av de unge piker var hvit som et laken i ansigtet, den anden var purpurrød av raseri. Jeg vilde ha gaat paa dækket, men blev hvor jeg var av to grunde. For det første var jeg bange at der skulde tilføies Miss Stretton fortræd, for det andet fandt kampen sted — hvis det kan kaldes kamp, naar den ene part forholder sig passiv — midt i veien jeg maatte gaa.

„Du kan bare vove at blande dig oppi dette, din tosse," hven Miss Hemster, „du er skyld i hele ulykken, du, med din elendige klimpren, lingeling, lingeling, lingeling. Rør dig ikke, ellers skal jeg varme dine øren."

„Frøken, er De virkelig saa uvidende," sa jeg, „at De ikke visste at det Miss Stretton spilte var noget av det skjønneste Chopin har komponert?"

Det virket som jeg ønsket. Hun vendte sig fra den skjælvende unge pike som hun saa skammelig hadde behandlet og kastet sig over mig.

„Uvidende, din hvalp. Uforskammet at tale slik til mig, du, som ser ut som en apekat paa en kjep, som en sprællemand vi kjøper paa marked."

Denne beskrivelse av min Oxford genser var saa træffende, at jeg, trods situationens alvor, gjorde netop det jeg ikke skulde gjort — jeg lo. Latteren virket som en gnist i en krudttønde, og endnu værre blev det, da den gamle herre, som i sin stol paa dækket hadde hørt den skrikende stemme, kom ned med et ansigt som var likblekt av angst.

„Gertie, Gertie," bad han. Jeg vil nødig sige om den unge dame at hun bandte, men der var bare et silkepapirs tykkelse mellem de uttryk hun brukte, og dem en arrig fiskekjærring opvarter med. Snar som en vind fór hun hen til en stor japansk vase som stod midt paa bordet. Denne løftet hun op og hev den mot mig med en øvelse som var hun en gammel fotballspiller. Nu kjender jeg selv ganske godt til fotball, og jeg fanget vasen i luften med en behændighed som sikkerlig vilde blit applaudert om der hadde været en sagkyndig tilstede. Jeg placerte denne svære vase oppe paa pianoet, og jeg antar at det var den draabe der fik bægeret til

at flyte over, eller kanske var det faderens sorgbetyngede stemme: „Aa, Gertie, Gertie, mit barn, mit barn!“

Jeg hadde saa ondt av ham, at jeg gik forbi, jeg vilde op paa dækket og saaledes forsvinde fra skuepladsen, men jeg blev hindret heri av det uhørte som nu hændte. Den unge kvinde hadde revet op en skuffe i en kommode, jeg hørte den falde tungt mot gulvet, ti hun hadde rykket den helt ut av plads. Derpaa kom et skrik, jeg dreiet mig hurtig om og blev blændet av blinket fra en pistol, mens jeg bak mig hørte knaset av speilglas som fløi i splinter. Knaldet av revolveren i det trange rum var øredøvende, og gjennem røken saa jeg at min unge veninde skulde til at fyre paa nyt. Jeg paastaar at det var ikke frygt for mit eget liv som drev mig til handling, men denne furie som syntes at være blit vanvittig av vrede, og de tre hjælpeløse, ubevæbnede mennesker likeoverfor hende. Her maatte handles hurtig. Med et spring var jeg over hende og omfattet hendes haandled i et jerntak som jeg tør sige hun aldrig før har følt make til.

„Slip den revolveren!“ ropte jeg.

„Slip mine haandled, dit asen,“ hvæste hun mig i ansigtet. Som svar hævet jeg hendes armer i veiret og tvang dem ned med en kraft saa vegten av revolveren vilde knust hendes fingre, hvis hun ikke hadde latt den falde klirrende mot gulvet.

„Dit bæst, dit bæst, dit bæst,“ hun hylte saa høit hendes sammensnørte strupe tillot. Jeg svang hende rundt og puffet hende bakover, litt voldsomt er jeg bange for, til hun sank ned i en stol.

„Nu kan De sitte der og kjøle Dem,“ ropte jeg og gav hende en ordentlig rystelse at hun selv kunde

kjende hvordan det føltes. „Hvis De ikke sitter stille, skal jeg varme Deres øren.“ Det er ikke for at forsvare mig, jeg anfører blot at jeg var like saa hidsig som hun og kanske litt til.

„Dit udyr, slip mine haandled. Jeg skal dræpe dig for dette. Hilda, kald paa kapteinen. Denne mand skal lægges i lænker. Far, hvordan kan du staa og se paa at denne skurken behandler mig saa grusomt?“

„Aa, Gertie, Gertie,“ gjentok faderen uten at røre sig.

Nu brast hun i en lidenskabelig flom av taarer, og jeg befriet hendes haandled, men stod dog færdig til at gripe hende igjen, hvis hun skulde gjøre tegn til at ta op revolveren.

Under hele denne heftige men korte strid — den foregik hurtigere end den kan fortælles — sat Miss Stretton i stolen, som den vrede dame hadde kastet hende i, med store, rædselsslagne øine. Den gamle mand stod og støttet sig til bordet med begge hænder. Miss Hemsters graatanfald var teatralsk som alt andet hun foretok sig. Det begyndte med et utbrud av meget vrede, egte taarer, og denne storm gjennemgik alle grader av mer og mindre forskjelligartede sindsbevægelser, tilslut gik det over i et hysterisk, halvt hulkende, halvt hikstende hyl, som et hjælpeløst barn skriker, der er blit tyrannisk behandlet. Det var tragikomisk. Men jeg saa at det skar den gamle mand i hjertet og foraarsaget ham sjælekvaler, og at hun saaledes vilde utnytte faderens store kjærlighed til hende, forøket den vrede og foragt jeg næret for kvindemennesket. Hans sorg var egte nok, og hun gav hele denne scene tilbedste for ham, skjønt hun — aa, hun

var en storartet skuespillerinde — lot som om hun var opløst av fortvilelse.

Hvad mig angik, saa følte jeg mig unegtelig som det udyr hun hadde kaldt mig, og allerede da — hvor meget mere siden — var jeg forfærdet over at opdage i mit væsens dybder saa meget av det oprindelige vildmenneske, som jeg hittil ikke hadde anet. Da jeg saa at det værste av stormen var over og at den unge kvinde ikke mere vilde forsøke at skyte, satte jeg skuffen tilbake paa sin plads og samlet op i den dens fordums indhold, som laa strødd rundt omkring. Jeg tok op revolveren og sa:

„Denne beholder jeg, ti det er meget farlig at la en kvinde haandtere vaaben, naar hun ikke kan skyte."

Denne bemerkning øvet en øieblikkelig virkning paa den sorgbetyngede skikkelse. Hun kastet hodet tilbake, og det taarevætede ansigt farvedes mørkerødt av en ny vredesbølge.

„Din gapende bavian," skrek hun, „jeg kan skyte meget bedre end du."

Jeg tok ingen notis av hende, men jeg raadet Mr. Hemster til at laase ned alle de ildvaaben han maatte være i besiddelse av, og dermed forlot jeg hurtig salonen.

IX.

Jeg gik alene paa dækket med revolveren stukket gjennem mit brogede skjærf som en veritabel sjørøver, og mit utseende var vist ikke ulikt en av disse banditters, alle sjøfarendes skræk. Men en sjørøver som var mere utilfreds med sig selv, har aldrig betraadt et

dæk. Jeg skulde gjerne kastet mig i vandet. Det var ingen trøst at jeg foragtet piken, jeg foragtet mig selv tusen ganger mere. Hvad ret hadde jeg til at blande mig i dette? Hvorfor hadde jeg ikke bare bukket, da hun befalte at jeg skulde lukke pianoet, og gaat paa dæk med en gang istedetfor at komme med de taabelige forklaringer? Det hele motbydelige optrin skrev sig fra at jeg hadde villet undskylde en handling som ikke kunde undskyldes. Pianoet var hendes, som hun ganske rigtig sa, og jeg hadde ikke mere ret til at røre det end til at bære hendes juveler. Først var mit eneste ønske at gaa iland, straks ankeret faldt, og ikke se mere hverken far eller datter. Men et par minutters eftertanke viste mig i hvilken klemme jeg var kommen. Jeg stod i gjæld til den gamle herre, ikke alene for de penger han hadde forstrukket mig med, men ogsaa for hans venlighed mot mig fra første stund av. Og jeg hadde gjengjældt ham ved at blande mig i hans familieanliggender, jeg væmmedes for mig selv. Aldrig hadde jeg følt saa intenst før, hvor bittert det er at være fattig. Selv da jeg sultet i Nagasaki, trykket ikke pengemangelen mig som nu. Det var mig en komplet umulighed at betale en penny tilbake av de pund han saa gavmildt hadde skjænket mig. Det eneste vederlag jeg kunde byde, var at tjene ham ærlig og tro, og nu hadde jeg gjort mig umulig ombord. Hadde jeg kun vist en bitte liten smule fornuft i rette øieblik, kunde jeg trukket mig tilbake, uten at min værdighed led noget skaar. Nu var det forbi med min selvagtelse, og jeg hadde gjort mig fortjent til al den bitre haan hun hadde slynget mig i ansigtet.

Jeg gik op og ned paa dækket i disse mismodige

betragtninger, til Mr. Hemster kom op av kahytstrappen og rolig satte sig paa sin vante plads i kurvstolen, la hælene op paa rækken foran sig og bet spidsen av en cigar. Han hilste ikke paa mig, men det pleiet han ikke, saa det betydde ingenting. Jeg hadde imidlertid lagt en plan for min fremgangsmaate, saa jeg skridtet over til ham, hvor han sat. Han saa paa mig, og i blikket læste jeg mere ængstelse end fordømmelse. Naa ja, det var ikke rart, han var vel bekymret over at han hadde tat ombord en fremmed om hvem han ingenting visste, og som hadde vist sig at være slik en storsnutet person.

„Mr. Hemster," sa jeg, „det er en billig maate naar man har forbrutt sig at forsøke at gjøre det godt igjen med en undskyldning. Men jeg vil gjerne sige Dem og jeg vil gjerne at De skal tro mig, jeg beklager dypt min opførsel nede i salonen. Desværre, jeg kan ikke betale Dem tilbake de penger De har git mig paa forskud. Første gang jeg hadde den fornøielse at se Dem, fortalte jeg Dem som sandt var, at jeg ikke mere eiet en skilling. Mine formuesomstændigheder har ikke forbedret sig siden dengang, naar undtages de midler De selv har forstrukket mig med, og som jeg nu har tapt al ret til. Fra nu av skal jeg opholde mig forut i ruffen med folkene og bare komme agterut, naar De ønsker at tale med mig. Naar vi kommer til Korea, stiller jeg mig fuldstændig til Deres disposition. Ønsker De at jeg skal hjælpe Dem med det foretagende De har paa haanden, skal jeg gjøre det saa godt jeg kan, hvis ikke gir jeg Dem mit æresord paa at jeg vil betale Dem pengene saa snart jeg kan tjene dem op."

„Sit ned," sa han meget rolig. Jeg gjorde saa og

han blev sittende og stirre ret frem for sig i det fjerne, som jeg syntes en lang tid. Endelig talte han og hævet ikke stemmen en tone høiere end han pleiet.

„De er ophidset nu," sa han, „og De overdriver det heles betydning. Tror De at man hørte pistolskuddet paa dækket?"

„Jeg vet ikke, men jeg skulde ikke anta det. Ingen viste tegn til uro eller nysgjerrighed da jeg kom op."

„Saa. Dernede hørtes det ut som om hele skibet ramlet sammen; men det gjorde vel ikke slikt spektakel heroppe. Nu, hvis De flyttet forut og spiste sammen med mandskabet, hvad vilde følgen bli? Jo, de vilde sige at vi gjorde det saa hett for Dem her agter, at De ikke holdt ut at være sammen med os. Naturligvis burde jeg ikke bry mig om hvad folkene tænker eller siger, men jeg bryr mig om det. Vi utgjør et litet, flytende, demokratisk samfund, den ene mand er like god som den anden. Blev skuddet hørt paa dæk, skal vi nok faa det at vite ved lunchen, for kapteinen vil sikkert spøke med det. Blev det ikke hørt, saa jo mindre man taler om det, jo bedre. Jeg har ikke noget imot, hvis De ikke ønsker at spise sammen med os, at De faar maaltiderne servert paa Deres værelse. Hvad det forskud angaar som jeg har git Dem, er det ingenting at tale om. Jeg er viss paa at De og ingen anden er manden for at utføre det arbeide jeg har i kikkerten, og naar det er gjort, er det mig som skylder Dem penger. Jeg er en god del ældre end Dem, og min erfaring er at en forretningsmand maa forstaa at beherske sig, ellers gir han konkurrenterne trumfer paa haanden, og det har man ikke raad til i vore dage, da

konkurransen er saa skarp. Jeg forstod, at vilde jeg frem maatte jeg beherske mit humør, og saaledes lærte jeg selvbeherskelse. Min datter behøvet ikke det. Istedetfor at dadle hende burde De dadle mig; hun har mit humør."

„Kjære Mr. Hemster, jeg kan forsikre Dem at jeg kaster ingen skyld paa dere. Jeg har skylden."

„Vel, det er bra. Det er en pen, kristelig synsmaate og De har ikke ondt av det. De sa at naar vi kom iland var De villig til at gjøre hvad jeg bad Dem om. Er De villig til at gjøre det samme nu, før vi gaar iland?"

„Ja, Mr. Hemster, bare befal og jeg skal adlyde."

„Nei, jeg befaler ingenting. Men jeg ber Dem om at De for min skyld vil gaa ned, banke paa min datters dør og sige hende hvormeget De beklager det passerte. Fremstil det som De vil, men hvis De ikke har lyst, skal De ikke gjøre det. Stakkar, hun er kvinde. De og jeg, vi er mænd, og vi faar staa for en støt, selv om den kommer uretfærdig over os. Saa glir kanske livet litt lettere."

Vi har ord for at være et flegmatisk folk, men jeg maa tilstaa at den gamles milde ord rørte mig saa dypt at jeg næsten ikke kunde svare. Dog, paa samme tid sa min fornuft mig, at dette hans inderlige ønske at alt skulde glattes over var skyld i den karakter datteren hadde faat, og at hun satte sin vilje igjennem med slik braak og larm. Jeg reiste mig og rakte ham taus haanden. Han rystet den, men litt skamfuld og saa sig rundt som han var bange at nogen skulde se det. Jeg forstod hans forsigtige forbehold og ønsket næsten at jeg ikke ved min impulsive handling hadde bragt

ham i denne forlegenhed. Jeg gik øieblikkelig ned i salonen, ind i gangen og banket paa Miss Hemsters dør. Hun aapnet selv for mig med sin vanlige raskhed, forekom det mig; men da jeg saa paa hende, stod hun med nedslagne øine og hang med hodet som en knækket blomst. Med skjælvende, svak stemme hvisket hun neppe hørlig:

„Vil De tale med mig?“

„Ja, Miss Hemster,“ jeg strammet mig op, „siden De har den godhed at ville høre paa mig, ønsker jeg at gjøre Dem min ydmyge undskyldning for min voldsomhed mot Dem imorges.“

Hun saa ikke op, men svarte med en bedrøvet liten stemme:

„De maa gjerne spille saa meget De vil paa pianoet, Mr. Tremorne.“

Dette svar kom saa latterlig uventet, var saa goddagmand-økseskaft, det berørte jo ikke min egentlige brøde, at jeg saa paa pikebarnet og undret om det var hendes alvor. Jeg var ikke kommet for at bede om tilladelse til at spille piano. Den stilling hun indtok, og som bedst kan betegnes med ordet „utstudert“, uttrykte den hele tid ydmyghed og underkastelse. Dog engang indbildte jeg mig at jeg opfanget i halvmørket et lynsnart blik hun kastet paa mig. Hun lænet det skjønne hode mot dørstolpen og graat, stille og haabløst.

Jeg stod der som den klodrian jeg var, og visste hverken ut eller ind. Tilslut fyldte hun mit ydmygelsens bæger til randen ved langsomt at hæve armene mot mig. Hun hadde tat av den litt utfordrende dragt hun bar under vor strid, og iført sig et hvitt, bølgende kniplingsgevandt, et slags blanding av negligé og sel-

skabstoilette, pyntet med flagrende, lyseblaa silkebaand. Ærmene var meget vide og faldt ned, saa hendes armer kom frem, hvite og runde. De fine, velformede hænder hang slapt ned fra haandleddene, lik liljer paa en brutt stængel. Jeg fattet ikke hvad denne langsomme bevægelse med armene skulde betyde, før lyset fra værelset indenfor faldt paa haandleddene, da med ett stod hendes mening uhyggelig klar for mig. Rundt den fine forarm, som syntes skapt til kun at berøres med øm forsigtighed, stod brede røde merker efter mine brutale fingre, som en stum anklage holdtes de op foran mine øine. Jeg var halvt forstyrret av selvbebreidelse, men allikevel kunde jeg ikke undlate at beundre den langsomme gestus og den plastiske stilling den resulterte i. Den bøiede pikeskikkelse i dette klædebon hvis folder faldt saa blødt om de fuldkomne former, det skjønne bedrøvede ansigt og disse smaa, saa bønlig opløftede hænder — hænder, som jeg ikke kunde glemme var blit lagt i mine med saa megen hjertelighed i Nagasakis gater — det hele akkompagnert av en tyst symfoni av sagte, skjælvende hulken, smaa korte, bævende suk, det dannet et billede som aldrig er blit utslettet av min erindring. Jeg vilde heller at en mand skulde slaat mig til jorden med knytnæven, end at en kvinde saaledes skulde løfte sin haand op som vidne mot mig. Jeg betragter den stund som den mest utaalelige i mit liv, og med et litet fortvilet skrik vendte jeg mig og flygtet. Sproget eiet hverken ord eller uttryk jeg kunde bruke her.

Var det min overanstrengte fantasi eller var det virkelighed? Under min flugt syntes jeg at jeg hørte først et indignert utrop, og saa en lav, trillende latter. Var en anden tilstede i værelset under det pinlige møte?

Jeg sjanglet op paa dæk som en fuld mand, og forsøkte at gaa tankerne av mig.

Mr. Hemster talte ikke til mig den dag, og ikke jeg til ham. Jeg travet om paa dækket med en energi som, hvis den kunde være blit brukt til at skyve paa yachten, vilde øket farten betydelig. Da klokken lød til lunch, gik jeg ned paa mit eget værelse og spiste der. Jeg gik ikke op paa dæk igjen efter maaltidet, men satte mig paa sofaen og røkte, meget dyster tilsinds. Senere fik jeg mig en roman fra biblioteket og forsøkte at interessere mig for den, men forgjæves. Jeg følte en fysisk utmattelse, som hadde jeg utført et haardt dagsarbeide, og, det er litt leit at tilstaa, men jeg var saa prosaisk at falde isøvn paa sofaen, og der sov jeg til middagsgongongen vækket mig.

Jeg spiste ogsaa middag i ensom storhed paa mit værelse, og i det straalende elektriske lys tok jeg igjen fat paa romanen, men fremdeles uten held. Eftermiddagsluren hadde gjort det usandsynlig at jeg skulde sove, hvis jeg køiet, saa jeg visste ikke min arme raad, hvad jeg skulde gjøre med mig selv. Jeg misundte næsten Silas K. Hemster hans faamælthed og hans ialfald tilsyneladende motvilje for at omgaaes sine medmennesker. Jeg har aldrig truffet en mand som hadde saa nok i sig selv, og som foretrak at underholde sig med sine egne tanker fremfor at tale med nogen anden.

Da krisen hadde naadd dette punkt, aapnedes pludselig en utvei for mig, takket være den unge mand fra Japan. En sakte banken paa min dør, den gik op og japanergutten sa ærbødig:

„Miss Stretton ønsker at tale med Dem paa dækket, Sir.“

X.

Jeg slængte den forhaanede genser i en krok, og trak paa en almindelig tweeds jakke. Dækket var tomt, med undtagelse av Miss Stretton som spaserte op og ned i maaneskinnet. Dette gjorde hun ogsaa igaaraftes, men idag kom hun mig smilende imøte med utstrakte hænder, som var vi gamle venner der ikke hadde set hinanden paa lang tid. Det var noget umaadelig velgjørende for mig i denne velkomsthilsen, jeg som begyndte saa smaat at betragte mig selv som en paria, uskikket til at omgaaes mennesker. Hadde ikke jeg endog i mit hjertes bitterhed tænkt paa at begrave mig i det mørkeste Korea og herefter leve som en av de indfødte? Lavere kan ikke en mand sætte sit maal.

„Har De dømt Dem selv til ensomt fængsel, Mr. Tremorne?“

„Ja. Synes De ikke jeg fortjener det?“

„Oprigtig talt, nei. Men da De ikke viste Dem hverken til lunch eller middag, og japaneren som bragte mig min kaffe hitop fortalte, at De holdt til paa Deres værelse, syntes jeg det var bedst at sende bud efter Dem. Jeg haaber at De ikke tar mig ilde op at jeg har forstyrret Dem i Deres ensomhed. De vet vel at fanger faar lov til at spasere en viss tid hver dag i fængselsgaarden. Jeg burde jo hat en jernlænke med en kule i at spænde om Deres føtter, men vi er ombord paa et skib og kan ikke vente at være omgit av alle civilisationens luksusartikler.“

Hendes spøk opmuntret mig mere end jeg kan sige.

„Hvor elskværdig av Dem, Miss Stretton, at De vil ta Dem av et saadant utskud som jeg.“

„Utskud? Vrøvl ikke, Mr. Tremorne. Jeg indbildte mig at De var et fornuftig menneske, og nu tilintetgjør De alle de gode tanker jeg hadde om Dem.“

„Det undres jeg ikke paa,“ sa jeg modfalden.

„Ja, jeg ser De er nedsunken i bedrøvelse, og jeg vil forsøke at drage Dem op. Jeg erklærer, at naar jeg tænker paa at mændene hersker over verdensriger, fører imponerende krige, lægger ørkener under kultur, har erobret oceanet og omgjordet jorden med jernbaand, da skjønner jeg ikke hvor de gjør av sin forstand, naar man stiller dem ansigt til ansigt med en liten klynkende, slu kvinde.“

„Ja men, Miss Stretton, for at gaa fra det almindelige til det enkelte tilfælde, en mand har ingen ret til at mishandle en kvinde.“

„Jeg er ganske enig, men som De siger for at komme til dette særegne tilfælde som vi begge tænker paa, tror De virkelig at her kan være tale om mishandling? Vet ikke De, naar De skal være ærlig, at hvis frøkenen hadde faat en slik behandling for længe siden, saa vilde hun ikke nu være en forbandelse for sig selv og for alle som er fordømt til at leve i hendes nærhed?“

„Men dette vedgik jo ikke mig. Hendes far var der, og det tilkom ham at tilrettevise hende.“

„At tilrettevise hende tilkom den som hadde mod til at gjøre det. Hvad var det De saa? De saa hende slaa mig og slænge mig væk som om jeg var spedalsk. Derpaa saa De denne — denne — aa, hjælp mig —“

„Xantippe,“ svarte jeg rask.

„Tak. De saa hende ta op et mordvaaben, og at hun nu ikke har myrdet en av os tre, det skyldes ikke

hende, men Guds barmhjertighed. De gjorde akkurat det som burde gjøres, og det eneste som skulde gjøres, og hun vilde først av alle beundret Dem for det, hvis De ikke var kommet ned til hendes dør og hadde kastet Dem i støvet for hendes føtter, at hun skulde trampe paa Dem."

„Store himmel, Miss Stretton, var De virkelig i værelset?"

„Det kan være det samme hvor jeg var. Men jeg vet hun dreiet Dem om sin lillefinger og fik sin revanche."

„Aa, De kjender ikke min bundløse fornedrelse. Hun viste mig sine haandled, som bar merker av en barbars fingre, og denne barbar det var mig."

„Aa pyt," lo Miss Stretton, „tror De de merkerne er tegn paa at det smertet? Langtifra. Deres grep om hendes haandled gjorde ikke en smule ondt, og naar De ikke kunde lægge haandjern paa hende, var det den eneste maate at hindre, at hun kanske dræpte sin far, en mand som er værd millioner slike som hende; men det skjønner naturligvis hverken De eller han. Jeg kan fortælle Dem at Miss Gertrudes arm er saar iaften; men ikke der hvor De holdt hende. Hun slog sig selv da hun slog mig. Se her" — hun trak op ærmet og viste frem en arm som var like saa nydelig som Miss Hemsters, trods at den baade var blaa og hoven. „Her fik jeg slaget, og jeg forsikrer Dem at det var velrettet og anbragt med stor kraft. Saa hvis De har litt sympati tilovers, Mr. Tremorne, saa kjære, la mig nyde godt av den og da vil jeg skjænke Dem min sympati til gjengjæld."

„Det gjør mig virkelig meget ondt at De er saaret,

Miss Stretton. Jeg haabet at De hadde avverget slaget, at det var kommet paa skraa, istedetfor ret paa armen."

„Aa, det gjør ingenting," sa hun skjødesløst og trak ærmet ned, „det er kun et fremlæg av bevis, som man siger i retten, for at vinde en mands sympati. Det gjør ikke det ringeste ondt mere, hvis jeg ikke støter armen. Jeg vilde jo aldrig sagt et ord til Dem om Miss Hemster hvis De ikke selv hadde set hvad hendes omgivelser har at trækkes med. De forstaar vel, Mr. Tremorne, at jeg er en stakkels enfoldig kvinde, som i maanedsvis ikke har hat nogen at snakke med. Jeg kan ikke utøse mit hjerte for Mr. Hemster, jeg liker ham for godt til det, og ikke kan jeg tale til kapteinen; ti han vilde bare le av mig og fortælle morsomme historier. Der er ingen anden end Dem, saa De ser, ulykkelige mand, at to kvinder har utkaaret Dem til sit offer."

„Jeg har ikke noget imot at være offer for den ene av dem," svarte jeg, „men skal jeg slutte av hvad De sa, at siden De ikke taler til Mr. Hemster fordi De liker ham, saa taler De til mig fordi De ikke liker mig?"

„Det var en søkt slutning," lo hun. „Nei, slet ikke. Jeg beundret Dem tilmed; indtil De brukte det ordet „ydmyg" dernede i gangen. Det ord avskyr jeg, man skulde ikke bruke det, naar man taler om sig selv."

„Altsaa var De i Miss Hemsters værelse allikevel."

„Det har jeg ikke sagt, og jeg negter at uttale mig om det. Det er herefter et forbudt emne, og en benaadet fange i fangevogterens varetægt maa ikke vise ulydighed. Nu har jeg kjæmpet med Dem som en pike av Frelsesarmeen, og det maa De være taknemmelig for."

„Aldrig har en mand som vadet i modløshedens

dynd været mere taknemmelig end jeg mot den kvinde hvis hjælpende haand gav ham magt til at komme op."

„Det er meget ædelmodig sagt, naar man betænker at det var kvindens hjælpende haand som puffet Dem ned i det."

„Nei, det var min egen skyld. Jeg tror ikke at en mand synker ned i fortvilelsens sump gjennem andre gjerninger end de han selv begaar. En enlig mand stormer avsted i blinde og vet ikke ordet av det, før han sitter i søle til opover ørene — og det har han godt av."

„Hvorfor har han godt av det?"

„Fordi han har ingen ret til at være en enlig mand. To hoder tænker klarere end ett. Altsaa hvis den ene styrer mot grøften, kan den andens hjælpende haand holde igjen."

„Naar fik De disse desperate meninger, Mr. Tremorne?"

„Da jeg lærte Dem at kjende."

„Naa, det var da en velsignelse at De ikke hadde nogen som holdt igjen idag, ellers kunde let et menneske blit dræpt. Der gives leiligheder da det er godt ikke at holde igjen."

„Hadde jeg hat en fornuftig kone til at raade mig, vilde jeg ikke ha tapt mine penger, Miss Stretton."

„Var det en stor sum?"

„Det var en formue."

„Man lærer saa længe man lever. Jeg har nok hørt at kvinder har forødt formuer, men aldrig at de har hjulpet til at bevare dem."

„Det er bedre at en mands hustru øder hans formue, end at en fremmed gjør det."

„Aa, jeg vet ikke det. Resultatet blir nu i alfald det samme. Jeg formoder De tænker paa en bestemt kvinde som vilde git Dem gode raad i rette øieblik?"

„Ja det gjør jeg."

„Hvorfor spør De hende ikke nu tilraads, eller er det for sent?"

„Jeg vet ikke om hun vil ha noget med mig at bestille, skjønt det er let nok at finde ut. Miss Stretton, vil De gifte Dem med mig? Jeg har intet særlig at byde Dem uten mig selv, men jeg tror at min vanskjæbne nu har kulminert og at enhver forandring vil bli til det bedre."

„Du store kinesiske, skal dette betyde et frieri."

„Jeg haaber De vil være av den godhed at betragte det som et saadant."

Den unge dame stanset op i sin spasertur, hun lænet sig mot rælingen og saa mig ret i øinene. Og saa brast hun i en inderlig, hjertelig latter.

„Dette maa jeg sige er interessant," sa hun tilslut, „virkelig i høi grad overraskende. Tænk, De har kjendt mig hele to timer! Det var virkelig ikke min mening at min hjælpende haand skulde redde Dem fra fortvilelsens sump for at lukke Dem inde i den elendighedens borg som kaldes et egteskab uten penger. Forresten trodde jeg at der forut for et frieri gik et slags sentimentalt *camaraderie,* nemlig kurtisen. Skjønt nu forstaar jeg et uttryk i engelske aviser som jeg ofte har undres over. „Egteskab er blit arrangert og vil finde sted mellem frøken den-og-den og hr. den-og-den." Deres frieri er vel netop et slikt arrangement, ikke et utslag av kjærlighed. Apropos, De sa ikke et ord om kjærlighed, den følelse hører vel ikke med i arrangementet. Var De ikke saa alvorlig, skulde jeg tro at De gjorde nar av mig."

„Det motsatte er nok tilfældet, frøken. Jeg er meget alvorlig, men det er Dem som gjør nar av mig."

„Synes De ikke jeg har god ret til det? Vi kjender neppe hverandre. Jeg aner ikke engang Deres fornavn, og De kjender vel heller ikke mit."

„Jo, Hilda, det kjender jeg udmerket godt."

„Ja, jeg hører det, og De gjør ogsaa bruk av det, hvilket utvilsomt bringer os et skridt nærmere. Men det andet jeg sa er sandt, jeg er fuldstændig uvidende om Deres navn."

„Da jeg, mig ubevisst, mottok daabens sakramente, tror jeg at mine gudfædre og gudmødre gav mig navnet Rupert."

„Det behøvet De mange ord for at fortælle. Var der ikke engang en prins Rupert? Jeg synes at jeg har hørt uttrykket „Rupert den trættekjære" og Rupert dit og Rupert dat, saa han maa ha været en flot herremand."

„Det var han ogsaa. Han styrtet sig hovedkulds i ulykke som jeg saa ofte har gjort, men dermed ender likheden os imellem."

„Nei, likheden gaar videre. Frister ikke ogsaa den nuværende prins Rupert skjæbnen med et letsindig frieri? Vær ikke bange for at jeg skal benytte mig av Deres tankeløshed, skjønt det var fare for det, betænk hvordan jeg er situert. Undertiden synes jeg at jeg kunde gifte mig med selve mørkets fyrste for at komme væk fra den stilling jeg har. Jeg har hørt han skal være en gentleman og da forstaar han formodentlig at beherske sit humør. Jeg er nemlig kommet til det punkt at jeg anser et godt humør for verdens kosteligste juvel. Men nu overdriver jeg igjen. Jeg behøver

ikke at være her, hvis jeg ikke vil, men jeg blir for Mr. Hemsters skyld, ti som jeg fortalte Dem igaaraftes, han har altid været meget snild mot mig, og jeg holder av ham og agter ham. Desuten er jeg ikke saa hjælpeløs som De kanske tror. Jeg kunde ernære mig udmerket godt som musiklærerinde hjemme i Amerika. Saa De ser, jeg behøver ikke at ta mørkets fyrste, hvis han skulde tilbyde sig."

„De mener, da han tilbød sig."

Hun lo og gik lystig videre:

„Nei, „hvis"; ikke „da". Det skal altid være mig en glæde at huske paa prins Ruperts tilbud, og naar mørkets fyrste begynder at gjøre tilnærmelser, skal jeg ganske sikkert fortælle ham, at han ikke er den eneste fyrstelige person som har gjort mig den ære at kaste sine øine paa mig. Naar vi to møtes i solskin, istedetfor som nu i maaneskin, skal vi more os sammen over denne — jeg kan jo ikke sige romantiske tildragelse, skal vi benævne det et forretningstilbud? Har De saa noget imot at jeg gir Dem et litet raad angaaende giftermaal?"

„Jeg vil ta Deres raad, hvis De vil ta mig. Like for like, det er fair play, ikke sandt? La os bli færdig med én transaktion, før vi begynder paa en ny."

„Transaktion, det er henrivende, Mr. Tremorne. Det ord er næsten like godt som arrangement, ja, jeg tror endda bedre. Jeg tænkte vi var færdig med vor transaktion. Deres tilbud er avslaat med tak; men som jeg sa, jeg vil altid beholde mindet om denne aften i kjær erindring. Nu da alt er klappet og klart mellem os, kan jeg saa komme med mit raad, som jeg et par timer har længtes efter at avlevere? De svarer ikke. Jo,

Deres holdning er ganske korrekt. Man kunde ikke vente at De skulde gjøre et fornøiet hop fra den ene transaktion over i den anden, og jeg er Dem virkelig meget forbunden for at De har anlagt en saa bedrøvelig mine. Den klær Dem, og jeg begynder at studere paa om ikke mit avslag var like saa forhastet, som Deres tilbud var ubesindig. En klokere kvinde hadde bedt om betænkningstid."

„Kjære, bare ta tid, Miss Stretton, det er ikke forsent endnu."

„Jo, det er det. Hvad der er gjort, kan ikke ændres; og her har De raadet. De sa at to hoder tænker klarere end ett. Som oftest er det sandt, dog ikke altid, saa De skal faa et andet tankesprog istedet, nemlig, to pengepunger er bedre end én, naar der er litt i hver av dem. Hvis den ene pung er næsten tom og den anden sprækkefærdig av penger, kan der ikke bli spørsmaal om sandheden av mit ordsprog. Deres og min pung er omtrent like slunken, men jeg kan fortælle Dem at Miss Hemsters portemonnæ er fyldt til randen."

„Det angaar mig ikke," svarte jeg kort.

„Jo, det gjør og ikke saa litet. Da De kom ned til lunch igaar, la jeg merke til at De var dødelig forelsket i Miss Hemster."

„Kjære, Miss Hilda — jeg gjør fordring paa at kalde Dem saa — eftersom De ikke tok øinene fra Deres tallerken ved den lunch, maa jeg sige at De har en ganske usedvanlig skarp iagttagelsesevne. Først fandt De ut at jeg var paa min høie hest likeoverfor Mr. Hemster, hvilket ikke var tilfældet, og nu bedyrer De at jeg var forelsket i Miss Hemster, og der skyter De ogsaa over maalet."

„De er naturligvis nødt til at sige det, og la saa mig faa tilføie at skjønt jeg tilbyder raad, forlanger jeg ingen fortrolighed til gjengjæld. Jeg paastaar at De blev forelsket i Miss Hemster under det charmante streiftog i Nagasaki. De blir forelsket i en fart, det later til at være karakteristisk for Dem, og det snur ganske op og ned paa de begreber jeg hadde gjort mig om engelskmænd."

„Ja, mange av Deres idéer om mine landsmænd er rent feilagtige, som jeg tok mig den frihed at paapeke igaaraftes."

„Ganske rigtig, men gjerninger taler tydeligere end ord. Jeg drager mine slutninger av Deres gjerninger. Nu vel, fri til Miss Hemster, jeg tror De faar ja, og jeg tror endvidere at et giftermaal med Dem vilde bli hendes redning. Faderen vil ikke sætte sig imot det, for jeg ser han liker Dem alt, desuten vil han ikke lægge hindringer i veien for det hans datter ønsker. Hans liv er viet hende, at tilfredsstille hendes luner og indfald. Den faderlige velsignelse er Dem altsaa sikret, og med den følger, som jeg paaviste, en fuld pung."

„De talte nylig om mørkets fyrste, Miss Stretton. Jeg har lyst til at benytte Deres billede og sige at hvis der eksisterte en ugift mørkets fyrstinde, vilde jeg heller forsøke min lykke hos hende end hos Miss Hemster."

„Aa, tøv! Miss Hemster er et godmodig pikebarn, bare hun hadde faat en skikkelig opdragelse. De kunde tæmme hende. Jeg kjender ingen som bedre end Dem er skikket til at bli en moderne Petruchio. Jeg er meget glad i dramaet og det skulde more mig at se en nutidens gjengivelse av: „Hun skal tæmmes"."

„Hun vil aldrig tæmmes av mig, Miss Stretton."

„Hun blev tæmmet, Mr. Tremorne, men De ødela Deres verk med den undskyldningen. De maa ikke begaa en saadan feil en anden gang. Hadde De holdt Dem paa avstand, været stiv og kjølig med en streng rynke paa Deres ædle pande, saa vilde nok smukke Miss Gertrude snart kommet til Dem, smiskende og logrende og saa bedaarende søt som bare hun kan være det. Da vilde De faat hende ved tilbakeslag, som det heter, akkurat som jeg fanget Dem iaften. Imorgen vil De takke mig at jeg ikke benyttet mig av den leilighed De gav mig."

„Det skal jeg aldrig takke Dem for, Miss Hilda, og jeg skal heller aldrig fri til Miss Hemster. Var der spekulationsaand i mig, vilde jeg indgaa et væddemaal om det."

„De maa ikke tro at Miss Gertrude ikke har hat friere, næsten alle mænd som gjør hendes bekjendtskab, frir til hende. Den grund jeg har til at tro paa Deres held er at alle de hun hittil har møtt, har smigret hende, mens De kun har efterlatt merkerne av Deres fingre paa hendes arm og truet med at varme hendes øren. Det gir Dem en umaadelig fordel, om De bare forstod at benytte den. Jeg har læst etsteds at der findes en lov i Storbritannien ifølge hvilken en husbonde tillates at straffe sin hustru med en stok av størrelse som hans lillefinger. Derfor raader jeg Dem til at gifte Dem med piken, ta litt av den fulde pung og kjøpe tilbake Deres forfædres godser, gaa saa ind i skogen og vælg en pisk av den lovbefalte størrelse. Derpaa kommer den moderne utgave av „Hun skal tæmmes", og efterpaa lever egteparret lykkelig alle sine dage. De vilde bli en lykkens pamfilius, De vilde faa den søteste, rikeste og lydigste kone i de britiske øer."

„Jeg er ikke jurist, Miss Stretton, saa jeg kan ikke sige hvordan det forholder sig med den loven om stokken. Men hvis det er paa grund av den lovbestemmelse at De har forkastet mit tilbud, vil jeg skynde mig at underrette om at mine forfædre ikke hadde godser med skog, altsaa kan ikke jeg komme i besiddelse av en kvist av bemeldte størrelse uten at forgripe mig paa andenmands eiendom. Nær derfor ingen frygt i saa henseende."

„Aa, det er ikke saa sikkert," Hilda rystet paa det smukke hode, „jeg indbilder mig at der findes etsteds i London en konepisk-forretning, som leverer de brutale briter instrumenter til egteskabelig avstraffelse i de av loven bestemte størrelser. Jeg skjælver naar jeg tænker paa de scener som har fundet sted i Storbritanniens mange befæstede slotter, hvilke er blit forsynet med nye kobbertak for de penger den amerikanske brud har bragt. Unge piker, braakende og udisciplinerte, men fabelagtig rike, forsmaar den ærlige, retlinjede amerikaner, som efter mit skjøn er verdens fineste gentleman, og reiser over Atlanteren. Disse lunefulde skabninger forsvinder i slottet og faldgitteret heises ned. Hører vi nogensinde et suk fra nogen av dem? Ikke et kny engang. Hadde de egtet amerikanere, vilde der blit et forfærdelig spektakel, som vilde endt med skilsmisse; men slik gaar det ikke naar de lukkes ind i slottet. Man hører aldrig at en amerikanerinde søker skilsmisse fra en lord, og Gud skal vite at mange av disse lorder er det rene skrap. Historien skildrer med mørke farver de tragiske optrin som har foregaat i de gamle borge, men jeg gyser ved at tænke paa hvad der foregaar nu om dagen, naar vindebroen trækkes op og den unge amerikaner-

inde, vant til hyldning og tilbedelse, lærer at kjende loven om prylestraffen. Tugtelsen gives vist grundig, for den unge dame kommer tilsyne igjen kuet og underdanig som den Kate, Shakespeare skrev om. Hvor den mand forstod en egensindig, tyrannisk kvinde! Aa, se ikke saa forfærdet ut, Mr. Tremorne. Har ikke dere et ordsprog som siger: „En kvinde, en hund og et valnøttræ, jo mere man slaar dem, jo bedre blir de“.“

„Gud velsigne Dem, frøken, for en fantasi De har. De skulde skrive en roman. Det vilde bli et interessant bidrag til den internationale kjærligheds historie.“

„Kanske jeg ogsaa gjør det en vakker dag, hvis det ikke gaar med musikken. Dog vilde jeg gjerne først motta skriftemaal fra et offer for en saadan international egteskabsforbindelse.“

„Hvilket offer? Den engelske egtemand eller den amerikanske hustru?“

„Hustruen, selvfølgelig. Jeg tænker jeg venter til De og Miss Hemster har været gift et par aar. Kanske hun da vil betragte mig med venligere øine end nu og at hun vil fortælle mig nok til at boken kan faa lokalfarven.“

„Jeg har en meget bedre plan at foreslaa Dem, Miss Stretton. De vet at i retten anerkjender man ikke et rygte som gyldig vidnesbyrd, og det samme gjælder i en bok. Efter hvad jeg kan forstaa, maa en forfatter ha gjennemlevet de begivenheder han skriver om, hvis boken skal gjøre lykke. Derfor er det bedste De kan gjøre at motta mit tilbud, saa kjøper vi os en bondegaard med en grøft omkring, og saa kan De skildre rædslerne ut av Deres dyrekjøpte erfaringer.“

„Hvor skulde vi faa penger fra til bondegaarden?

Jeg har ingen og De har netop tilstaat at det ikke er bedre med Dem?"

„Det glemte jeg. Men slike bondegaarder med grøfter om er billige. Som regel er de fugtige og ikke efterspurte. Vi kunde kanske kjøpe en paa avbetaling, eller bare leie den."

Miss Stretton lo godt og rakte mig haanden med et hjertelig godnat.

„Tusen tak, Mr. Tremorne, for denne meget interessante aften og ogsaa for Deres tilbud. Det var meget snildt av Dem, kanske hadde De en mistanke om at jeg ikke hadde hat saa mange av den sort. Jeg tænker vi gjensidig har hjulpet hinanden ut av fortvilelsens sump. Godnat, godnat!"

XI.

Næste morgen vaaknet jeg ved støien av ankerkjettingen som løp ud. Yachten stod stille med en svak dirren efter stansningen av maskineriet. Jeg saa ut gjennem kahytsvinduet og gjenkjendte byen Chemulpo som var vokset betydelig siden jeg saa den sidst. Bakenfor reiste sig Koreas bjergland, bølgeformig, ryg bak ryg, som efter et vulkansk utbrud.

Mr. Hemster og jeg spiste frokost alene og efterpaa gik vi paa dæk.

„Nu har kapteinen bragt os sikkert hit," sa han, „uten at løpe isænk en av de smaaøerne, og det næste træk paa schakbrettet er Deres. Hvad foreslaar De?"

„Jeg gaar straks iland, leier ponyer og eskorte, veksler en del sølvpenger i snorer med sek, og derpaa begir jeg mig hurtigst mulig til hovedstaden."

„Hvad er snorer med sek," spurte Mr. Hemster.

„Det er bronze-, jern- og kobber-mynter med et firkantet hul i midten, gjennem hvilket de trækkes paa snorer av straa. Det er jordens laveste myntsort. Der er fem hundrede stykker paa hver snor. Sek er god at ha naar man skal forhandle med de indfødte, men i hovedstaden trænger vi sølv og guld. Naar jeg er færdig med mine forberedelser i Seoul, vender jeg tilbake til Chemulpo og meddeler Dem resultatet."

„De sa at jeg ikke kunde gaa op den floden — hvad var det De kaldte den — Han? — med *Michigan*, og De fandt det heller ikke raadelig at bruke motorbaaten."

„Nei, yachten vilde ganske sikkert løpe paa grund før De var kommet langt, og hvad motorbaaten angaar, saa har Han en kroket, forræderisk seilled. Hvis De for eksempel maatte stoppe paa halvveien, kunde det hænde at vi var længre fra hovedstaden end nu, med en værre vei foran os og ingen utsigt til at faa eskorte og ponyer. Jeg raader Dem indtrængende til at bli hvor De er, til jeg kommer tilbake; imidlertid skal jeg søke at faa vite mere om Han end jeg nu vet."

Mr. Hemster samtykket, og vel forsynet med mynt drog jeg iland. Chemulpo er en handelsby, og det var ikke vanskelig at faa alt jeg behøvet. Jeg blev rystet, men ikke overrasket, ved at høre at min gamle bekjendt førsteministeren, paa hvis hjælp jeg hadde gjort regning, var avsat og henrettet, og alle hans slegtninger, mandlige som kvindelige, utslettet av de levendes tal, eller forsvundne i slaveri og landsforvisning. Dog, selv om han hadde staat i sit embede, vilde ogsaa mit bedste argument for ham været penger, og da jeg var vel beslaat med denne verdens mammon, forutsaa jeg ingen hindringer for mit

forehavende. Da jeg drog tidlig avsted og drev paa reisen med mere energi end min eskorte syntes om, tiltrods for løfter om drikkepenger, kom jeg til hovedstaden før den store klokke ringte og portene lukkedes.

Jeg tænkte litt paa at avlægge et besøk hos den britiske konsul, og hadde jeg gjort det vilde jeg faat et bedre nattelogis end det jeg maatte nøie mig med. Men sidst vi saaes var jeg som han i regjeringens tjeneste, og jeg kviet mig for at tilstaa at jeg nu blot var en amerikansk millionærs „leiede tjener", som hans datter saa smukt uttrykte sig.

Næste dag banet bestikkelser mig snart veien til førsteministeren, og det glædet mig at gjenkjende i ham en viss Hun Woe, som jeg hadde truffet før, men da var han i en meget mere underordnet stilling. Efter at vi hadde utvekslet hilsninger, gik jeg like løs paa saken og fortalte Hun Woe at jeg kom som utsending fra en herre og hans datter, som nu var i Chemulpo, og de ønsket æren av en privat audiens hos keiseren. Jeg nævnte ogsaa i forbigaaende at her var en slump penger at tjene for førsteministeren, hvis han kunde bringe saken i orden. Hun Woe bøiet sine knær utallige ganger og sa at den glæde at gjøre mig en tjeneste var rigelig belønning for alt det bryderi han sandsynligvis vilde faa, og han endte sine kjærlighedserklæringer med at spørge om hvor meget herren fra Chemulpo kunde antages at ville punge ut med. Som svar nævnte jeg en sum som var fjerdeparten av hvad jeg var villig til at betale. Førsteministerens øine lyste, men han trak paa skuldrene, fegtet med hænderne og underrettet mig om sin ophøielse; han var ikke den samme som da vi sidst møttes. Han antydet fint at det nu næsten

vilde være en fornærmelse at byde ham et beløb, som i fordums dage vilde været rundelig. Ikke saa at forstaa, tilføiet han, at nogen av pengene vilde bli hængende ved hans fingre, han ydet sin tjeneste frit, men jeg visste vel at hoffet i Seoul var graadig og gjerrig, han maatte være belavet paa store utbetalinger, hvis han skulde opnaa hvad jeg ønsket.

Jeg sukket, rystet paa hodet, og idet jeg reiste mig for at gaa, beklaget jeg at det ikke skulde falde i min lod at forøke en gammel vens formue. Hun Woe bad mig da indstændig om at bli sittende og efter mange forsikringer om sin hengivne agtelse for mig, var han endelig saa snild at nævne en sum som han antok muligens vilde være tilstrækkelig til at dække alle utgifter. Da det var mindre end halvparten av hvad jeg var villig til at betale, blev vi hurtig enige. Denne prutning ved forhandlingernes begyndelse var nødvendig, ikke bare for at spare Mr. Hemsters surt fortjente penger, men ogsaa for at bibringe embedsmanden den tro at han gjorde en god handel. Følgelig la jeg pengene paa bordet og underrettet samtidig Hun Woe om at hvis alt løp av til min chefs tilfredshed, vilde en yderligere paaskjønnelse tilstaaes ham, og dennes størrelse avhang av hvor hurtig sammenkomsten fandt sted og om den forløp heldig. Den brave minister blev henrykt, og det skal lates ham at han ledet foretagendet med baade fart og energi, hvilket var like velkomment som uventet.

I østerland som i vesterland er penger den bedste smørelse, og, som jeg har sagt, jeg hadde nok av dem. Den selvsamme eftermiddag skaffet Hun Woe mig audiens hos Hans keiserlige Majestæt, og for tredje eller fjerde gang i mit liv stod jeg foran Koreas hersker. Jeg vet

ikke om han gjenkjendte mig, men det var tydelig at han lugtet guld, og han lot mig ikke længe være i tvil om at han var bestemt paa at kare til sig saa meget av det som han bare kunde. For at introducere mig og vise at jeg ikke for med knusleri, satte jeg en tung pose av det forføreriske metal paa det tarvelige furutræsbord foran ham, og bad Hans Majestæt motta det som en forsmak paa hvad der skulde komme efter. Han heldte det ut paa bordet og nød synet av det som en gammel gnier. Han var ikke blit vakrere siden jeg sidst saa ham. Utskeielser hadde sat dype ar i det kongelige ansigt og blikket i de smaa griseøine var endda mere rovgjerrig og grusomt end jeg husket det.

Forslaget om at komme ombord paa yachten blev øieblikkelig forkastet som upraktisk. Hans Majestæt vovet sig ikke saa langt væk fra sin hovedstad, og, fremfor alt, han vilde ikke risikere sin dyrebare person ombord paa en andens dampskib, saa det var bare bra at Mr. Hemster ikke hadde forsøkt at gaa op floden Han. Hans Majestæt var ogsaa saa elskværdig at meddele mig, at skjønt han ikke vilde gi sin kongelige person i de vantros vold, vilde han som vederlag tilbyde en saa generøs fremmed at bebo en suite værelser i selve paladset, og saaledes vilde min principal faa den ære at være Koreas gjest, saa at sige. Jeg tænkte mig at dette vilde ta sig like godt ut i *New York Herald's* spalter, som om keiseren var gaat ombord paa yachten. I aanden saa jeg følgende linjer i Chikagos søndagsaviser under overskrift: „Societeten", omtrent saalydende:

> Mr. Silas K. Hemster og Miss Hemster her fra byen bebor en række værelser i det keiserlige palads i Seoul, som keiseren av Koreas gjester.

Jeg hadde saaledes al mulig grund til at være fornøiet med det hurtige og heldige utfald av min mission i Koreas hovedstad. Efter at jeg hadde forlatt keiseren, gratulerte jeg Hun Woe med den maate hvorpaa han hadde ført forhandlingerne, og skjænket ham nok et pengebeløb for at han ikke skulde fristes til at slappe av i tjenesten. Jeg tror nok at førsteministeren betragtet mig som den mest værdifulde reisende, som paa mange aar hadde sat foten paa koreansk jord. Jeg utdelte drikkepenger i flæng blandt paladsets underordnede, og tidlig næste morgen forlot jeg det keiserlige slot og vendte tilbake til Chemulpo, som jeg naadde uten uheld. Det har aldrig hændt før i Seouls historie at en forretning er bragt til en saa hurtig avslutning.

Jeg fandt Mr. Hemster sittende i kurvstolen paa sin vante plads paa dækket, saa rolig som om mit foretagende aldeles ikke vedgik ham. Han hørte stiltiende paa beretningen om de forskjellige sammenkomster jeg hadde hat, og mottok uten bemerkning den regning for bestikkelser som jeg præsenterte ham. Invitationen til at besøke paladset lot ikke til at gjøre noget større indtryk paa ham, han vilde heller tat ind paa et hotel, sa han; men da jeg fortalte ham, at byen ikke eiet et hotel som en hvit mand kunde bo i, gjorde han ingen indvendinger mot den keiserlige indbydelse. Han hadde nok været iland i Chemulpo, mens jeg var borte, og der indhentet oplysninger som bragte ham til at spørge, om det var sikkert at opholde sig i hovedstaden. Jeg sa, at medmindre de blev hidset til voldsomheder av myndighederne, var koreanerne et fredsommelig folkefærd, og saa længe vi var villige til at betale myndighederne tilstrækkelig, vilde disse sørge for at ikke denne deres

velstandskilde blev stanset. Derpaa bad han mig ta til Chemulpo og ordne med befordringsmidler for selskabet næste morgen.

Jeg hadde ikke set Miss Hemster den dag jeg reiste til Seoul, men hun hilste mig velkommen tilbake med sin tidligere livlige overstrømmenhed, som om intet var hændt os imellem. Hun syntes at være kommet aldeles over den skuffelse at hun ikke fik besøke keiseren av Japan, og hun var vildt begeistret for vor reise til Seoul. Viste faderen mangel paa interesse for keiserens indbydelse, da var ikke det samme tilfældet med datteren, og hun lot det regne med spørsmaal om paladset i Seoul, som jeg frygtet vilde bli en skuffelse for hende, saa faldefærdig og litet staselig som det var. Men hun holdt paa sit, et palads er et palads, og hun uttalte endvidere som sin formening at naar efterretningen om deres ophold der blev kablet over til Amerika, vilde den faa Chicago til at „steile". Under denne krydseksamination sat Miss Stretton taus med nedslagne øine, det vakre ansigt var like ugjennemtrængelig som selve den gamle millionærs. Jeg fik ikke talt et ord med hende hele aftenen, og da det begyndte at bli sent, maatte jeg vende tilbake til Chemulpo for at ordne med morgendagens utfart, og jeg forblev iland om natten.

Veiret var deilig næste dag, og vor ekspedition blev rigtig en munter utflugt — næsten som om vi var paa landtur, sa Miss Hemster. Paa hendes forlangende red jeg ved siden av hende, Miss Stretton red undertiden med os, men som oftest var hun foran med den gamle herre som diltet avsted i et jevnt trav, fordypet i sine egne betragtninger og uten at tale et ord med nogen. Miss Hemster passiarte livlig næsten hele dagen, men

da aftenen kom, blev hun træt og begyndte at speide efter portene i Seoul. Da vi tilslut drog ind gjennem dem, uttrykte hun sin dype foragt for den tømmerskurbyen, som hun kaldte den; hun kom ogsaa med enkelte kraftige uttalelser om hvor avskyelig hun var blit skuffet, hvilket jeg forgjæves hadde forsøkt at forberede hende paa. Da vi naadde paladset, var damernes kræfter uttømt, og hadde vi anet hvad der ventet os, vilde angst været føiet til trætheden.

XII.

Vi hadde det bekvemmere i paladset end ventelig var. Mr. Hemster hadde været saa forsynlig at medbringe sin kok, japanergutten, og desforuten proviant for en uke, saa tiltrods for at det kjøkken som var stillet til vor disposition var meget primitivt utstyret, levet vi omtrent som vi var vant til, hvad mat angaar. Funktionærerne beklaget sig ikke over den skygge dette kastet paa deres gjestfrihed, ti nu kunde de, som Hun Woe naivt bemerket, sende regning til den keiserlige skatmester for vort ophold og dog ingen utgifter ha med os. Et system som saaledes tillater en at ta penger ind og ingen gi ut, er et rent Eden for en koreansk embedsmand. Til at begynde med var vi sikkerlig det mest populære selskab som nogensinde har opholdt sig i keiserpaladset.

Den første forlegenhed opstod, ikke paa grund av indblanding fra hoffunktionærernes side, men fordi Miss Gertrude Hemster fandt for godt at gjøre vanskeligheder. Førsteministeren gjorde os den store ære personlig at instruere os i den etikette vi maatte iagtta, naar vi

nærmet os tronen. Det lot til at baade keiseren og keiserinden vilde motta os i fuld pomp og pragt, og i det øieblik vi fik øie paa majestæterne, maatte vi vende ansigtet bort, som blændet av deres herlighed og den hæder der blev os beskaaret. Derpaa skulde vi gaa et dusin skridt tilhøire, vende, gaa et dusin skridt tilvenstre, vende igjen og gaa tilhøire, og bøie os dypt ved hver dreining. Vi skulde avancere med stor forsigtighed og underdanighed, aldrig gaa mere end to skridt frem ad gangen, nærme os tronen paa krabbe-manér, gradvis komme frem i siksak, indtil vi stod foran de to potentater med ydmygt bøiede hoder. Da jeg oversatte dette for Miss Hemster, fik hun et anfald av overstadig lystighed, og forfærdet den venlige førsteminister med at gi efter for det ene latterutbrud efter det andet. Naar alt kom til alt var han dog en høitstaaende mand og han betragtet ikke ceremonien som spøk, hvilket det lot til at den unge dame gjorde.

„Jeg vil ikke vite av alt det vrøvl," ropte hun, „tror han at jeg vil leke vild indianer for ham, tar han feil. Jeg vil gaa ret op til keiseren og gi ham haanden, og liker han det ikke, saa kan han la være. Oversæt det for ham, Mr. Tremorne."

Jeg søkte i al ærbødighed at gjøre den unge dame forklarlig, at hof-etikette er hof-etikette, og at alt vilde bli saa meget enklere, om vi rettet os efter landets skik. Denne marsjeren frem og tilbake var ikke mere latterlig end den maate vi hilste paa ved at ryste hinandens hænder, eller som de gjorde paa Sydhavsøerne ved at gni næser.

„Naar du er i Rom, saa gjør som romerne," citerte jeg; men den determinerte unge person vilde ikke høre

paa det øre, hun blev mere og mere opsat paa at sætte sin vilje igjennem, især da hendes far rolig bemerket at han var enig med mig. Da hun saa videre hørte, at der ikke fandtes stoler i audiensværelset, erklærte hun at da skulde hendes japanske tjener medbringe en stol til hende, for hvis det keiserlige par sat, saa vilde hun ogsaa sitte. Jeg skulde fortælle „nikkedukken" — hermed mente hun den smilende førsteminister, at hun tilhørte det fri Amerika, derfor var hun likesaa meget født keiserinde som Koreas kvindelige majestæt.

„Jeg vet ikke om hvad De ønsker er utførlig, Miss Hemster," sa jeg, „men det vil ialfald sinke os og koste Deres far en god del penger."

Jeg skjønte snart at det hadde været bedre at tie stille. Den unge dame kneiste med hodet og maalte mig med et indignert, knusende blik.

„Vil De være av den godhed ikke at blande Dem op i mine anliggender," sa hun skarpt, „Deres pligt er at adlyde mine befalinger, ikke at kritisere dem."

Hertil var selvfølgelig intet at sige, saa jeg bukket bare for hende og vendte mig derpaa til Hun Woe som smilte snart til den ene, snart til den anden av os. Han forstod absolut ingenting av samtalen, men blev tilslut litt urolig over den tone, som blev brukt. Jeg oversatte for ham hvad Miss Hemster hadde sagt og avdæmpet uttrykkene saa godt jeg formaadde. Jeg la især vegt paa hendes høie stilling i sit eget land, men om dette land svævet førsteministeren i haabløs uvidenhed.

Hun Woe blev meget alvorlig, og smilet „gik av" med en gang, som det staar i avertissementer om vand som borttar pletter.

„Hvis Kinas tapre herskerinde avla et besøk i Seoul," sa jeg, „vilde Hans Majestæt uten tvil motta hende som sin like, og hun vilde ikke behøve at gaa frem for ham paa den maate som De saa levende har beskrevet for os. Nu anser denne prinsesse sig for at staa over keiserinden av Kina i rang, og det samme gjør hendes landsmænd."

Førsteministeren rystet høitidelig paa hodet og lot meget ængstelig.

„Hendes far eier en flaate der er meget større end Kinas," fortsatte jeg med stort alvor, og til en viss grad talte jeg ogsaa sandt, „og Korea har aldrig skuet, langt mindre eiet noget saa grandiost som hans private krigsskib som nu ligger ved Koreas kyster. Hans besiddelser er uhyre. Tusener — ja millioner mennesker betaler skat til ham. Han erklærer handelskrig mot alle som ikke bøier sig for hans magt, og han nedslaar bestandig sine fiender. Hans aarlige indtægt er to ganger saa stor som keiserdømmet Koreas. Er det saa rimelig at en saadan potentat — jeg bare spør Dem — vil nedlate sig til at gaa tolv skridt én vei og tolv skridt en anden? Hans eneste datter, kronprinsessen, er arving til al hans magt og herlighed. Jeg ber Dem derfor at fremstille saken i det rette lys for Hans Majestæt, og er De heldig, forsikrer jeg Dem, at Deres formue vil vokse betydelig."

Denne tale gjorde et sterkt indtryk paa førsteministeren, han bukket hele tiden, snart for faderen og snart for datteren. Den unge pikes hidsighed var nu over og hun iagttok os nøie, som var hun bange for at jeg ikke oversatte akkurat hvad der var blit mig saa strengt befalt, men da førsteministerens ærbødighed til-

tok under konversationens løp, forstod hun at jeg gjorde mit bedste. Den gamle herre betragtet os ogsaa skarpt under de buskede bryn, men han lot til at være træt av leken, som fandt han ikke at den var alt det staahei værd. Hans høieste ønske var at bli færdig med det hele saa hurtig som mulig og vende tilbake til yachten og dens komfort, det var tydelig at se. Jeg sympatiserte med ham av mit ganske hjerte.

Førsteministeren svarte at han vilde forelægge Hans Majestæt disse nye fakta, og, la han til, hvis de gjorde samme virkning paa keiseren som paa hans førsteminister, vilde snart enhver hindring ryddes av veien. Han forsikret at jeg kunde stole paa at han vilde gjøre sit yderste for at finde en løsning paa denne uventede forvikling, og jeg var overbevist om at min beretning intet vilde tape ved at fortælles igjen. Med mange og dype reverenser for de to vestens høiheder tok førsteministeren avsked og jeg fulgte ham utenfor døren og stak til ham en gylden belønning.

Vor audiens hos keiseren skulde fundet sted klokken to om eftermiddagen, dagen efter vor ankomst til Seoul, men paa grund av dette nye etikettespørsmaal som var opstaat, blev ceremonien utsat. Dette behaget mig ikke, ti jeg visste hvordan disse folk hadde for vane at utsætte, især naar penger var med i spillet, og jeg frygtet for at den ubeleilige holden paa sin værdighed fra den unge dames side vilde føre os ind i vanskeligheder som hverken hun eller hendes far hadde forstaaelsen av. Da jeg blev alene med den gamle herre, meddelte jeg ham at jeg frygtet for opsættelser og komplikationer. Jeg haabet at han vilde benytte den indflydelse han hadde over sin datter, at hun nedsatte

en smule sine, som jeg syntes, utidige fordringer paa høi rang, men Mr. Hemster som ellers visste raad for alt, var som et knækket siv da talen faldt paa hans datter. Han tilstod med rørende aabenhjertighed at han ingen magt hadde over hende. Han kunde ikke faa hende til at forandre opførsel.

„Alt vi kan gjøre, Mr. Tremorne, er at punge ut," sa han. „Spar ikke paa mynten. Jeg skjønner nok at De behandler situationen saa behændig som nogen politisk valgkandidat. De har ret i alt De gjør. Tal De bare til denne hersens kongen, som De talte til førsteministeren, saa greier De det hele paa fem minutter. Her gjælder det bare at „bluffe" uten grænser. De har frie hænder med hensyn til penger, saa øs bare ut."

Penger viste sig ogsaa at være veien ut av virvaret, men jeg forklarte ham dog at det ikke vilde være uten fare at vise for stor ødselhed. Nu kom bud til mig fra førsteministeren, at han ønsket at tale med mig, og jeg begav mig straks til ham for at høre utfaldet av mæglingen. Han hadde ikke gjort stor fremgang, men underlig nok, han kom med samme forslag som Mr. Hemster. Jeg skulde faa en samtale med keiseren og han raadet mig til ikke at spare, men at smøre tykt paa. Hun Woe fandt det opmuntrende at hans herre og mester vilde tale med mig i enrum, ikke engang førsteministeren skulde være tilstede. Derav sluttet Hun Woe at jeg vilde ha held med mig, og jeg visste vel at en slik audiens uten vidner var likesaa stridende mot koreansk skik, som det Miss Hemster vilde fremtvinge.

Hans Majestæt mottok mig i et av paladsets private værelser, og det blev mig snart klart at han ikke brydde sig en døit om Mr. Hemsters hæder og værdighed.

Hans Majestæts snedige, urolige øine hadde et graadig uttryk. Hele kongens væsen aandet griskhed. Han hadde stukket de kolignende hænder frem av de vide skinkeærmer paa sin røde, guldindvirkede silkekjole og lagt dem paa bordet foran sig, hvor de laa og rykket nervøst. Han skalv, han dirret av urolig begjær og mindet mig om gnieren i „Cornevilles klokker". Med en utaalmodig bevægelse med haanden viftet han væk mit foredrag om hvorfor min chef maatte gjøre fordring paa at behandles som en stor monark, og fremstøtte det koreanske uttryk for: „Hvor meget, hvor meget?"

En anskuelsesøvelse som kan tages og føles paa, forklarer bedre end ord, selv i orienten. Derfor stanset jeg brat i min veltalenheds flom og drog nok en pose guld op av lommen, likesaa tung som den jeg før hadde foræret ham, og da jeg saa at han var utaalmodig efter at føle saavelsom at se, løste jeg baandet og heldte den glitrende, skinnende strøm av gult metal ut foran ham paa bordet. Han begrov de dirrende fingre i guldet med en lav strupelyd av velbehag, som mere lignet det snøft hvormed grisen stikker trynet i mattroen, end noget utrop jeg har hørt fra menneskelige læber. Jeg forsikret ham om min ubrødelige taushed med hensyn til dette og lovet ham at hvis han vilde motta Miss Hemster og hendes far paa den maate de ønsket og alt løp tilfredsstillende av, skulde en lignende sum overrækkes hans kongelige person, ogsaa i al hemmelighed. Mine bestræbelser kronedes med held, det blev bestemt at mottagelsen skulde finde sted næste dag klokken 10. Metoden var dyr, men den virket, og det var hovedsagen.

Jeg avgav rapport om min seier til Mr. Hemster og hans frøken datter. Straks efter kom førsteministeren

paa gratulationsvisit. Han hadde netop talt med sin herre keiseren og han var tydeligvis frydefuld over at alt gik saa glat. Det betydde penger for ham, og den gode mands rigdom økedes med en fart saa at selv børsspekulationer ikke kunde opvise noget lignende. Han hadde faat sine ordrer angaaende morgendagens mottagelse. Keiseren hadde behaget at befale at audiensen skulde finde sted i det samme værelse, hvor jeg hadde hat foretræde, og at ingen av hoffets stormænd skulde være tilstede med undtagelse av førsteministeren. Dette var et godt bevis paa Hans Majestæts snu kløgt. Førsteministeren visste allerede at hofetiketten skulde lægges tilside for anledningen, men monarken ønsket ikke flere vidner, heller ikke var det hans agt at indføre nye skikker ved hoffet, hvilket kunde faa ubeleilige følger for fremtiden.

Jeg hadde hat liten leilighed til at tale med Miss Stretton siden hin aften paa dækket — frieri-aftenen, som jeg kaldte den i mit stille sind. Optat som jeg var av alle disse forberedelser, tænkte jeg dog stadig paa den. Miss Stretton undgik mig ikke, men hun syntes aldrig at være alene, og skjønt jeg undertiden fanget hendes blik, fik jeg ingen anledning til at tale paa tomandshaand med hende. Hun holdt sig i bakgrunden og var mere end sedvanlig taus og tankefuld.

Den aften spiste vi middag tidlig, omtrent klokken seks, ti der fandtes hverken lamper eller lys i slottet, og hadde vi ventet til mørkets frembrud, vilde vi været nødt til at „bruke følehornene“ som Mr. Hemster kaldte det. Trods at hun hadde sat sin vilje igjennem, var Miss Hemster absolut bisk ved middagen, om jeg kan bruke et sligt ord om en saa vakker dame. Hun bet mig av

ganske kraftig, da jeg i al uskyldighed forsøkte at konversere, og jeg tror at hun mer end vanlig lot Miss Stretton føle hvor bittert andenmands brød er.

Mr. Hemster sa intet, jeg saa den stakkars gamle herre higet efter en avis. Jeg syntes saa hjertelig synd paa ham, der han sat og hørte med den største taalmodighed paa sin søte datters vrantne, trættekjære bemerkninger.

Middagen var næsten færdig, da noget blev sagt som ikke behaget denne unge dame, og hun reiste sig brat og gik fra bordet i overlegen foragt for os alle. Vrede syntes at fylde hende som elektricitet en akkumulator, og før batteriet hadde utlatt sig, visste man ikke hvem skulde faa støtet. Min motstand tidligere paa dagen hadde vakt den unge dames forargelse. Hadde hun dengang git sit daarlige humør luft, vilde kanske aftenen forløpet behageligere. Men den interesse hun hadde for forhandlingerne kom iveien, og saa fik humøret avløp som meget paatagelig misnøie. Da Miss Stretton reiste sig, tok jeg mig den frihed at bede hende bli.

„Jeg vilde gjerne vise Dem lyset paa Nam-San," sa jeg.

„Og hvad er lyset paa Nam-San?" spurte hun med haanden paa stolryggen.

„Man tænder baal langs hele Koreas kyst, paa bjergtoppene," svarte jeg, „fjeld lyser mot fjeld, og det sidste som tændes er baalet paa Nam-San. Det er navnet paa det høieste fjeld nær Seoul. Klokken otte blusser det op, og dets flammer viser at ingen fare truer og at kongedømmet Korea har fred med alverden."

„Jasaa," sa Miss Stretton efter en pause, „jeg skal være her igjen omtrent ti minutter paa otte."

Hun holdt sit ord og vi tok en tur paa den store gaardsplads inden paladset, som utgjør en by i byen. Alle porter var lukket og bevogtet, og vi kunde ikke kommet ut i Seoul om vi hadde villet. Men alt var stille og fredelig paa den store, aapne plads omgit av de lave bygninger med besynderlige tak, som paladset bestaar av. Vi saa baalet flamme op og dø bort. Jeg kan ikke huske at vi talte meget, men der var en rolig, velgjørende følelse av kameratskab mellem os, som virket meget behagelig. Da jeg advarte hende mot at vente sig formeget av keiserens person, fortalte hun at hun ikke hadde til hensigt at være med paa audiensen, saa jeg formoder hun er blit betydet, at hun skulde holde sig væk. Og jeg skjønte at hun var træt og kjed av det hele og længtet som Mr. Hemster tilbake til sit eget land.

XIII.

Et par minutter før to næste dag hentet førsteministeren os og førte os direkte til audiensværelset, istedetfor til den lave træbygning, hvor der staar et bord og nogen stoler og hvor besøkende i almindelighed maa vente til et bud fra keiseren bringer dem tilladelse til at betræde tronsalen. Vort lille optog bestod av fire personer — Mr. Hemster, Miss Hemster, førsteministeren og jeg. Hun Woe var ikke i sit ess, tiltrods for pengene vilde han nok foretrukket ikke at være tilstede ved ceremonien. I østerland er det meget farlig for en visir at være vidne til sultanens ydmygelse. Keiseren hadde nok tillatt at, mot betaling, den ærbødighed som skyldtes ham lagdes tilside for et øieblik; men det kunde hænde

at han fandt det raadeligst at fjerne tilskueren, at ingen beretning om denne nye sed skulde sive ut.

Værelset vi traadte ind i var meget daarlig oplyst. Det var avlangt, og langs den borteste væg løp en lav divan. Midtveis mellem divanen og døren stod et par meget almindelige træstoler.

Baade keiseren og keiserinden sat efter orientalsk skik paa uhyre puter. De var utmaiet med hvad man kunde kalde gloende flitter. Ikke vet jeg om stenene paa de snorer som hang rundt keiserinden var egte eller eftergjorte, men deres glans, deres størrelse, deres mængde, det var barbarisk. Keiserinden som jeg aldrig hadde set før, sat ubevægelig, med halvtlukkede øine, som en statue av en kvindelig Buddha. Hun hverken rørte sig eller viste tegn til liv under hele det stormende møte.

Keiserens smaa rotteøine flakket urolig henover selskabet som nærmet sig, saa at sige i to grupper. Vi tre hvite gik opreist, førsteministeren laa næsten dobbelt og krøp i siksak mot divanen, som var han et vildt dyr, der bare søkte at komme i den rette stilling for at springe paa keiseren.

Keiserens stikkende øine flyttet sig snart fra os andre og fæstet sig paa Miss Hemster, som kom mot ham med let ynde, uten at vise tegn til frygt eller ærbødighed. Hun vilde utføre hvad hun hadde bestemt, hun gik like op til ham og bød ham haanden, som keiseren øiensynlig ikke visste hvad han skulde gjøre med. Hans øine hvilte paa hendes deilige ansigt, og et smil brøt frem paa hans læber, saa hæslig og frastøtende, at det løp os koldt nedover ryggen. Den sammenkrøpne førsteminister ytret et par ord som forklarte keiseren at

damen ønsket at trykke hans haand. Hans Majestæt trak sine grimme poter frem av de vide ærmer som skjulte dem, og omfattet hendes haand med begge sine. Aldrig har vel en finere liten haand forsvundet i et saa motbydelig grep. Den unge pike bævet tydeligvis tilbake for berøringen og væmmedes vel ogsaa for det stygge ansigt som gliste op mot hendes, for hun søkte at trække haanden til sig, men grepet løsnedes ikke.

„Slip mig," ropte hun aandeløst, og hendes far gik uvilkaarlig et skridt frem, men før han naadde hende, trak keiseren til av al sin magt, saa den unge pike tumlet ned paa divanen ved siden av denne ansigtsskjærende, grinende djævel. Men han visste ikke hvad han gjorde. Miss Hemster sprang op med et skrik, utstrakte den høire arm og gav ham et slag midt i ansigtet. Det klang gjennem hallen som et pistolskud. Med et rædselsskrik kastet førsteministeren sig næsegrus paa gulvet, og der laa han og vred sig i ynkværdige forsøk paa at late som han ikke hadde set den dødelige fornærmelse, som vestens kvinde hadde tilføiet en østens hersker. Hun Woe slog hjælpeløst med haandflaterne mot gulvplankerne, som laa han i de sidste trækninger. Den energiske unge dame sprang et par skridt tilbake, og hvis øine kunde dræpe, vilde det blik hun kastet paa Hans keiserlige Majestæt, øieblikkelig bragt ham døden.

Keiseren selv sat foroverbøiet, den motbydelige grimase var stivnet paa hans ansigt, og det suste sikkerlig i hans fyrstelige hode efter slaget. Keiserinden sat som en billedstøtte, som om intet var hændt, rørte ikke engang paa et øienlaag. Da kastet keiseren et foragtelig blik paa den klædesbylt som repræsenterte førstemini-

steren, bøiet hodet bakover og brøt ut i en kaglende latter som var yderst uhyggelig at høre. Imidlertid satte den unge dame sig med eftertryk paa en av stolene og blæste indignert:

„Sesaa. Jeg smigrer mig med at jeg har git den negeren en god lærepenge. Merkerne efter mine fingre vil sitte paa hans kind et par timer idetmindste."

„Jeg ber Dem beherske Dem, frøken," sa jeg høitidelig. „Det er sandsynligere at de merker blir vor dødsdom, end en lærepenge for ham."

„Aa, ti stille," ropte hun og vendte mot mig et ansigt som var rødt av sinne, „kan ingen anden forsvare mig, saa faar jeg gjøre det selv. Og De kan vedde paa at jeg klarer det. Tror De jeg er bange for en gammel hubro som han der?"

Keiseren saa paa hende med sammenknepne øine, mens hun talte. Det var virkelig som om han forstod hvad hun sa, ti igjen kastet han hodet bakover og skoggerlo som om spøken moret ham kostelig.

„Her er ikke spørsmaal om frygt eller ikke frygt, frøken," sa jeg, „men kun om sund sans. Vi er fuldstændig i denne mands vold."

„Han vover ikke at røre os," bet hun mig av, „og det vet han og De ogsaa."

„Undskyld, Miss Hemster, men jeg kjender disse mennesker bedre end De. Ingen av dere vestens folk kan forutsige hvad der kan ske i et østerlandsk hof."

„Aa, folk fra veststaterne er like gode som new-yorkere, og londonere ogsaa for den saks skyld," ropte den blide Gertrude med næsen i veiret.

„De misforstaar mig, Miss Hemster, med folk fra vesten mener jeg europæere saa vel som amerikanere.

Keiseren behøver bare at sige et ord, og vore hoder blir hugget av, før vi kan komme ut av dette værelse."

„De er en vrøvlet, skravlende gammel kjærring," hun kastet vredt med hodet, „De vil bare skræmme min far. Keiseren vet godt at hvis han lægger haand paa os, vil de Forenede Stater slaa hans gamle, skramlede kongerige i smadder paa fjorten dage."

„Undskyld mig, frøken, men keiseren vet ingenting. Hvis han satte sig i hodet at vi skulde henrettes, saa kunde ikke de Forenede Stater, det Britiske Rige og Europa tilsammen redde os. Han har blot at gi en ordre og den adlydes blindt, selv om himmelhvælvingen skulde falde ned bakefter. Hvis De er saa ivrig efter at sige keiseren hvad Deres mening er om ham, saa vær saa snild og vent til vi er ute av denne fælde. Da kan De jo skrive det paa et prospektkort og sende ham. Det hjælper os ikke stort, hvad magterne vil foreta sig — efter at vi er henrettet."

Under dette ordskifte hadde førsteministeren reist sig op paa hænder og knær, mens hodet fremdeles hang ned og næsten berørte gulvet. Keiseren hadde ikke tat øinene fra Miss Hemsters livlige ansigt og syntes at fryde sig over mit nederlag. Han forstod ikke et ord av vort sprog, allikevel saa han tydelig at jeg laa under i debatten. Førsteministerens gradvise opstaaen drog nu hans opmerksomhed hen paa dette krabbende individ. Han talte et par ord til ham som med ett gjorde mig bekymret for deres sikkerhed, som jeg bar ansvar for. Hans Majestæt hadde nok glemt et øieblik at jeg forstod koreansk. Hun Woe stod nu paa sine føtter, og med ryggen krummet i en vinkel av fem og firti grader begyndte han at trække sig baklængs ut av værelset.

Jeg traadte straks i veien for ham og sa til keiseren at den befaling ikke maatte gaa videre, hvorover keiseren av Korea var saa naadig at le.

„Hvad taler dere om," spurte Miss Hemster, „De maa oversætte alt, som blir sagt. Og sig ham at han er saa god at gjøre en undskyldning for at han fornærmet mig."

„Alt til sin tid, Miss Hemster."

„Nei, ikke alt til sin tid," hun reiste sig fra stolen. „Gjør De det ikke øieblikkelig, saa slaar jeg ham en gang til."

„Tro mig, Miss Hemster, De har allerede slaat ham en gang for meget. De maa da forstaa at situationen er alvorlig og at De forstørrer faren ved Deres ubetimelige indblanden."

Før hun kunde svare kom et latterbrøl fra keiseren. Han sat og vugget hodet og kroppen fra den ene side til den anden av bare jubel. Han hadde luret mig. Under min diskussion med Miss Hemster var førsteministeren tøflet av i al stilhed, og væk var han. Der undslap mig et utrop saa kraftig at jeg vist ikke skulde brukt det, naar der var damer tilstede; men vedkommende dames nysgjerrighed fik overhaand over andre følelser hun maatte nære, og hun forlangte høilydt at faa vite hvad der var hændt.

„Hans Majestæt gav ordre til førsteministeren at der skulde sættes dobbelt vakt ved alle paladsets porter, at vi skulde være avskaaret fra al forbindelse med yderverdenen. Det betyder at vi er fanger!"

Hele denne tid hadde jeg ingen hjælp faat av den gamle herre, han sat i dyp nedslagenhed paa en træstol. Nu saa han op med et forskrækket uttryk. Jeg kjendte

ham godt nok til at skjønne at han ikke frygtet for sig selv, men for datteren.

„Fortæl keiseren," sa han, „at vi er bevæbnet og at vi forlanger at forlate slottet like saa fri som vi kom."

„Jeg tror nok, Mr. Hemster," sa jeg, „at det ikke er værdt vi snakker om at vi har vaaben — ialfald ikke før ministeren kommer tilbake. Den trumf faar vi gjemme paa."

„Vær saa god at gjøre som min far siger," kom det hvast fra den unge dame.

„Hys, Gertrude," sa Mr. Hemster, derpaa henvendte han sig til mig: „Sir, gjør hvad De tror er bedst."

Jeg vendte mig til keiseren og holdt mit livs store tale. Jeg begyndte med at forestille ham at vel hadde Korea gjennemgaat mange kriser i tidernes løp, men aldrig var det stillet likeoverfor vanskeligheder som de nuværende. Mr. Hemster var ikke alene konge over markedet i Chikago, han var ogsaa en av de Forenede Staters mest fremragende borgere, og dette vældige land vilde ofre sin sidste sen, sin sidste mand for at hevne uret som blev begaat mot Mr. Hemster eller prinsessen, hans datter. Jeg forsikret, at de Forenede Stater var mægtigere end Rusland, Japan og Kina tilsammen, det var de lande han hittil var kommet i berøring med. Dette var jo slemt nok, men min tilstedeværelse gjorde stillingen endnu værre. Hans Majestæt behaget kanske at erindre at sidste gang jeg hadde den ære at stedes for hans aasyn, kom jeg som utsending fra et folk som har ført flere seirrike krige end nogen anden nulevende nation. Storbritannien hadde ogsaa for skik at hevne enhver fornærmelse som blev tilføiet dets undersaatter,

saa hvis keiserens onde stjerne vilde, at han skulde paadrage sig disse mægtige rigers mishag, disse riger hvis samlede styrke kunde underlægge sig hele den øvrige verden, da vilde han og hans folk utslettes av jordens overflate.

Det gjør mig ondt at maatte sige, at min veltalenhed mestendels var bortkastet. Hans Majestæt hørte kun med et halvt øre paa min utredning av internationale forhold. Hans fiskeøine vogtet paa Miss Hemster, og hun gjorde grimaser til ham, som om hun var en liten skolepike. Engang gik hun endog saa vidt at hun rakte tungen ut, og det maa keiseren ha fundet ubeskrivelig komisk, for han lo saa han rystet.

Da jeg var færdig med min tale, sa keiseren et par ord, men uten at ta sine øine fra den unge pike. Jeg svarte ham — eller skulde til at svare, da Miss Hemster avbrøt utaalmodig:

„Hvad er det De siger? De maa oversætte eftersom De taler. De faar virkelig huske paa Deres stilling, Mr. Tremorne, og at De er tolk. Jeg vil ikke holdes utenfor paa denne maate."

„Gertie, Gertie," formante faderen, „bland dig ikke op i dette. Mr. Tremorne vil nok fortælle os alt som hænder, naar tiden kommer."

Som om han forstod hvad der blev sagt befalte keiseren, selv at jeg skulde oversætte de vilkaar han tilbød.

„Jeg skal forsøke at huske min stilling, Miss Hemster, og siden keiserens ønske falder sammen med Deres, skal jeg ha den fornøielse at gi Dem en oversigt over hvad der er blit sagt."

Derpaa gjengav jeg min tale til keiseren; den syntes at vinde Mr. Hemsters bifald, ti han nikket flere ganger

som for at gi sin tilslutning til hvad jeg sa om den nationale krise. Jeg vedblev: „Keiseren har ikke uttalt sig om hvad jeg har forelagt ham. Han siger at vi frit kan gaa — d. v. s. Deres far og jeg, hvis vi blot lar Dem bli tilbake her. For ikke at bruke for mange omsvøb, han tilbyder at kjøpe Dem, og siger at han vil gjøre Dem til haremets hvite stjerne, et uttryk som han later til at finde meget poetisk."

„Naa, det maa jeg sige!" ropte Miss Hemster, hun løftet hænderne og lot dem falde overgit ned i skjødet, som om denne gestus beskrev situationen bedre end ord. „Hils nikkedukken og sig at jeg er ikke Den hvite stjernelinje, og fortæl det utskaarne mahognibilledet, at min far kunde kjøpe baade ham og hans elendige kongerige og gi dem bort i foræring, uten at merke det. Sig ham ogsaa, naar han taler om at kjøpe, at dernede i sydstaterne sælger vi bedre negere end ham hver eneste dag."

Jeg syntes det var bedst at lempe litt paa uttrykkene i denne hilsen og derved blev jeg den uskyldige aarsak til en ulykke, som altid siden disse mindeværdige dage har hvilet tungt paa mit sind. Jeg fortalte keiseren at Amerikas sed og skik var forskjellig fra Koreas. Da Miss Hemster var født prinsesse og i besiddelse av umaadelige rigdomme, kunde hun ikke indgaa forbindelse med keiseren uten som keiserinde, og da der alt var en keiserinde i Korea, kunde hun altsaa ikke motta hans tilbud. Jeg gjentok vort forlangende om frit leide ned til kysten.

Keiseren mottok denne meddelelse med stor munterhed. Han betragtet det blot som et forsøk fra min side paa at skrue prisen op paa piken, og han erklærte sig

villig til at overdrage til hende halvparten av rigets indtægter. Nu syntes han at han var rigtig flot, og jeg forstod hvor haabløst det var at diskutere, ti jeg hadde med en mand at gjøre som ikke hadde negtet sig noget, siden han besteg tronen. Hans indbildske uvidenhed om andre landes magt til at tvinge sine krav frem, gjorde kun situationen end mere fortvilet.

Nu kom førsteministeren igjen smygende og krøp i spidse vinkler op til tronens fot. Han meldte keiseren at vaktholdet var fordoblet overalt og at skiltvakterne hadde faat instruks til ikke at la et levende væsen gaa ut eller ind av paladset. Jeg gjentok for Hun Woe den advarsel jeg hadde git keiseren, men jeg tviler paa at tjeneren ofret den mere opmerksomhed end herren. Naar Hun Woe befandt sig i keiserens nærhed, syntes han ute av stand til at tænke og handle, hvis det ikke direkte angik hans keiserlige overhoved. Han gav os et vink om at nu var audiensen forbi, og tilføiet at han skulde ha den fornøielse at ledsage os til vore værelser. Hvor underlig det var, da vi kom tilbake, at se Miss Stretton sitte rolig og læse i en bok hun hadde bragt med fra yachten, og japanergutten sysle med tekopperne paa et litet bord ved siden av hende. Hun saa fornøiet op da vi traadte ind, lukket boken og la fingeren inden i som merke.

„Hvor længe dere har været," sa hun „konferansen har vist været vellykket."

Miss Gertrude Hemster skred op og ned i værelset, som trængte hun legemlig bevægelse for at dæmpe sit sindsoprør. Ved Miss Strettons bemerkning knyttet hun de smaa næver og ropte:

„Jeg skal gi den keiseren ordentlig, det kan han forlate sig paa!"

Jeg tænkte at det var heldigst at spare paa trusslerne til vi var vel ute av tigerens hule, men Mr. Hemsters faamælthed hadde smittet paa mig, saa jeg sa ingenting. Dog, den unge dame holdt ord.

XIV.

Hemsters var forfaldne til den engelske skik at drikke eftermiddagste, og da jeg hadde nydt den forfriskende drik gik jeg ut for at se hvor tæt kordonen var sluttet om os. Førsteministeren hadde gjort sine saker godt. Hver eneste port var under sterk bevogtning, og hvis vi ikke brukte vold kunde vi ikke komme ut i byen. Jeg forsøkte ved bestikkelse at faa sendt et par ord til den engelske generalkonsul. Bestikkelsen blev villig mottat, men jeg opdaget senere at billetten aldrig blev sendt.

Mens jeg slentret om i de store gaardsrum og søkte efter et smuthul vi kunde flygte gjennem, traf jeg eskorten og ponyerne, som hadde bragt os fra havnen til hovedstaden. Folkene var blit samlet op i byen og ført ind her, og jeg var ikke straks klar over om dette træk fra vore fangevogteres side styrket eller svækket vor stilling. Eskorten var sammensat av elendige stakler, som vilde være aldeles unyttige om det skulde komme til kamp. De laa trykket op til hinanden i et skur i en tilstand av panisk skræk. Man behøvet ikke at være profet for at forutsige at de vilde forraade os saa snart leiligheden bød sig, eller kutte vore hoder av hvis det blev dem befalet. Nu angret jeg at vi ikke hadde git os tid i Chemulpo til at samle en eskorte av bare japanere. Der var to japanere i flokken, og de holdt sig for sig selv

med sin races uforstyrrelige overlegenhed. Dem kunde jeg stole paa til døden, men resten var det rene pak, feige, upaalidelige som vand, og troløse som hængemyr. Jeg sa et par opmuntrende ord til japanerne, klappet ponyerne, og gik saa tilbake til Mr. Hemster. Jeg fortalte at jeg hadde forsøkt at sende et bud til den britiske repræsentant i Seoul, men til min forundring billiget han aldeles ikke denne handling.

„Sandheden er, Mr. Tremorne, at vi har baaret os ad som store narrer, og hvis denne historie kommer ut, vil alverden le av os. Jeg vil ikke at den amerikanske eller den britiske konsul skal vite hvordan vi har stelt os. Gud hjælper den som hjælper sig selv. Det er ikke for at skryte, men jeg skyter aldrig bom med en revolver, og jeg har en brilliant en med mig, desuten fuldt op av patroner. Den færdighed er en levning fra gamle dage, da jeg var cowboy paa prærien, og hvis disse hersens koreanere kommer mig for nær, skal de nok faa føle det. De har ogsaa en revolver, og hvis De forstaar at bruke den vil vi let bane os vei ut gjennem denne saueflokken. Vet De om de to japanere kan skyte? Kan de, saa har jeg revolvere til dem, og vi fire maa da kunne „bluffe“ os ut av denne fælde. Hadde vi saa sandt ikke damer med, skulde jeg ikke ha imot en liten fegtning. Men som det nu er, faar vi klare os saa godt vi kan, og jeg foreslaar at vi drar imorgen, saasnart portene aapnes.“

„Vel, Mr. Hemster, Deres diagnose av tilfældet er sikkerlig rigtig. Jeg kan stole paa japanerne, og De kan stole paa mig.“

Senere paa dagen fik jeg besøk av førsteministeren,

ledsaget av et imponerende følge. Han overbragte med mange dikkedarer et formelt egteskabstilbud til Miss Hemster fra keiseren av Korea. Hermed indbildte manden sig at nu var veien jevnet, og at det eneste spørsmaal som stod til rest at avgjøre, var hvormange penger den ærede dames far vilde gi sin datter i medgift. Hun Woe undsaa sig ikke for at uttale det haab at medgiften vilde bli stor, og i forhold til den høie stilling som ventet den unge dame. Jeg svarte at Mr. Hemster ansaa sig for keiseren av Koreas likemand i rang, men ham meget overlegen i magt og rigdom. Nu blev han jo, praktisk talt, holdt fangen i paladset; vilde de at forhandlingerne skulde fortsættes, saa maatte han faa sin frihed og tilladelse til at vende tilbake til sit krigsskib, Derfra skulde det være mig en glæde at føre forhandlingerne videre, og uten tvil vilde utfaldet bli tilfredsstillende for alle parter.

Førsteministeren svarte at hvad jeg foreslog var ugjørlig. Hans Majestæt var aldeles bedaaret av Miss Hemster, og det var en stor naade at Hans Majestæt samtykket i et giftermaal, — Hun Woe sa, at dette skyldtes hans forbøn, hvilket han haabet vi vilde erindre, naar vi ordnet pengeaffærerne. Han gjentok sine forsikringer om sit store venskab for mig, derpaa paala han mig indstændig, som han sa han hadde paalagt keiseren, at være rimelig og fornuftig. Aldrig før hadde han set keiseren saa opsat paa noget, og kom vi ikke keiserens ønsker imøte, kunde der let ske en uoprettelig ulykke. Keiserens bestemmelse var at hvis ikke hans tilbud blev antat, skulde den unge dame tages tilfange og hendes far, jeg og de øvrige av selskabet henrettes. Derfor næret han den sikre fortrøstning at

jeg ikke vilde motsætte mig hans bestræbelser for at tilveiebringe et mindelig forlik.

Jeg svarte at han visselig hadde misforstaat sin herres befalinger, en slik barbarisk fremgangsmaate vilde skandalisere hele den civiliserte verden. Han trak paa skuldrene og sa at den civiliserte verden aldrig vilde faa vite noget om dette. Jeg forsikret at han tok feil, jeg hadde allerede sat mig i forbindelse med min konsul. Hans svar herpaa var at trække frem av ærmet den billet jeg hadde rablet sammen og bestukket manden ved porten for at sende. Manden hadde bragt ham brevet, sa han, saa nu forstod jeg forhaabentlig hvor frugtesløs al videre motstand var.

Jeg saa at stillingen var slem og at jeg behøvet al min diplomatiske kunst for at finde en utvei. Først besluttet jeg at gjøre Hun Woe begripelig hvor farlig den plan var som han hadde beskrevet. Hvis keiseren fastholdt sit forsæt, vilde Korea indvikles i ulyksalige krige, baade med England og de Forenede Stater. At vi blev myrdet, kunde ikke forbli en hemmelighed. Mr. Hemsters dampskib laa og ventet paa ham i Chemulpo. Kom vi ikke tilbake, hadde skibets kaptein ordre til øieblikkelig at sætte sig i forbindelse med de britiske og amerikanske autoriteter. Jeg forsøkte at smigre Hun Woe med at sige at en mand med hans kundskaber og intelligens nok forstod hvad utfaldet vilde bli. Den gode mand sukket, men for sit følges skyld vovet han ikke at vedgaa at Korea muligens vilde trække det korteste straa i de kampe. Tvertom, han haandhævet at keiseren kunde forsvare sit land mot alverdens stridsmagter; men om han trodde det, skal jeg ikke kunne sige.

Nu forandret jeg taktik. Jeg ytret at jeg blot var

Mr. Hemsters gesandt, og at jeg skulde underrette ham om keiserens tilbud. Det var jo høist sandsynlig at han vilde bli henrykt, men vi vilde utsætte al videre tale om saken, til han hadde hat tid til at tænke den over. Jeg foreslog ogsaa at et nyt møte mellem keiseren og os skulde finde sted imorgen til samme tid, og heri samtykket førsteministeren glad. For at lette avgjørelsen fortalte han at keiseren hadde hentydet til min indvending, at han alt hadde en keiserinde, og at der sikkerlig vilde bli fundet midler til at opnaa skilsmisse fra denne høibaarne dame, og dette maatte jeg endelig tilkjendegive Mr. Hemster og hans datter. Nu var han forvisset om at den sidste hindring for forbindelsen var fjernet. Jeg sa at jeg skulde fremstille alt i det gunstigste lys for Mr. Hemster. Vort møte som var begyndt saa stormende, endte derfor i en ro, som førsteministeren fandt usigelig behagelig. Han næret nu sikre forhaabninger om at alle vilde være rimelige, at den gyldne strøm ikke vilde ophøre at flyte, og at forviklingerne vilde faa en fredelig løsning. Med mange ærbødige buk og talemaater trak endelig det fornemme selskab sig tilbake.

Det var mig magtpaaliggende at tale alene med Mr. Hemster for at meddele ham resultatet av sammenkomsten med førsteministeren, men det blev forpurret. Gertrude Hemster hadde absolut ingenting at bestille, og ordsproget fortæller os at lediggang er roten til alt ondt. Hun visste besked om at jeg hadde mottat den høifornemme deputation, og det var med nød og neppe hendes far fik overtalt hende til at la være at storme ind til os for at høre hvad der var paafærde. Kvindelig nysgjerrighed har mer end én gang ødelagt et lovende

foretagende, og den skjæbne syntes ogsaa at skulle ramme Mr. Hemsters plan. Den unge dame erklærte aapenhjertig at hun trodde jeg spilte dobbeltspil og hverken oversatte budet fra keiseren eller hvad ministeren sa, korrekt. Hun avslog at risikere at vi med væbnet haand skulde tiltvinge os utgang fra paladset. Hun var overbevist om at bare man talte til keiseren paa rette maate, vilde han tillate os alle at drage frit bort, med fuld honnør og kongelig eskorte. Hvis jeg var saa tapper, hvorfor slog jeg mig ikke selv gjennem vaktposterne, begav mig til det amerikanske konsulat og hentet baade en edsvoren tolk og konsulen selv. Hun vilde ikke la sig skræmme bort fra Seoul av en slik mudderfarvet hedning som keiseren. Hadde vi behandlet ham som hun hadde gjort, saa vilde alt nu været i orden.

Jeg tilstaar at jeg var enig med pikebarnet i at vi skulde paakalde den amerikanske konsuls hjælp, og jeg sa at jeg var villig til at forsøke at slaa mig gjennem og løpe til den lille plet av de Forenede Stater som eksisterer i Seoul. Men hendes far kunde vise fasthed naar han vilde og nu nedla han en bestemt protest. Han erklærte at han ikke vilde vite av at beretningen om denne vor fiasko kom ut. Rart nok, Mr. Hemster syntes at være mere bange for Amerikas „gule presse“ [1], end Koreas gule djævler. Men hans datter frygtet intet, hun syntes tvertom at finde behag i den offentlighed hvormed denne tildragelse vilde omgi hendes navn. Enten det nu var mod eller letsindighed, jeg kunde ikke faa hende til at forstaa at vi var i alvorlig fare. Men det var ogsaa likegyldig, ti faderen var døv for alle bønner, han holdt fast ved vor paa-

[1] Sensationspressen. O. a.

tænkte utvandring, og for en gangs skyld maatte den unge dame gi sig.

Jeg tok et par ekstra pistoler og et godt forraad av ammunition og opsøkte vore to japanere. Jeg hørte at de begge hadde tjent i den japanske arme og var øvet i at bruke skytevaaben. Jeg bad dem ikke at sige et ord til sine koreanske kamerater, men at føre ponyerne frem for vor dør, saasnart portene aapnedes næste morgen. Den maate hvorpaa de utførte denne befaling viser hvor kvikt de opfattet hvad situationen krævet.

Da vi samledes om morgenen — vi fire hvite, vor kinesiske kok og japanske opvarter —, stod ti ponyer for døren, to av dem var belæsset med de tunge snorer med mynt. Vi hadde ikke hat bruk for disse snorer, da vi hittil blot hadde hat med de høiere klasser at gjøre, hvor vi trængte sølv og guld. Kun en av japanerne var tilstede. Da jeg spurte efter hans kamerat, svarte han at denne med revolveren i haanden vogtet over en flok koreaner, at de ikke skulde gjøre anskrik. Straks vi var steget til hest, skulde han kalde paa kameraten, som øieblikkelig vilde komme.

Dette var klokt, det gav os nogen dyrebare minutters forsprang før paladset blev vækket. Vi var allerede ved portene, før de søvnige skiltvakter forstod at vi var over dem, og det første varsko paladset fik om vort utfald var at de avfyrte i blinde sine gamle, ubrukbare musketrifler. Vi hadde besluttet ikke at skyte i det haab at vakten vilde gjøre vei, naar de merket at vi vilde frem for enhver pris. Men takket være denne tossede geværsalve som brøt stilheden, og som heldigvis ikke saaret nogen av os, var vi nu fri til at skyte, og heldig var det, ti Mr. Hemster avskjøt lynsnart sin

revolver og knuste haanden paa en mand som vilde til at lukke porten. Den saarede satte i et hyl, saa skiltvakterne kastet sine vaaben og flygtet, og veien laa aapen for os.

Vi befandt os nu i Seouls hovedgate og hadde det ikke været for Mr. Hemsters forbud, vilde jeg raadet til at vi skyndsomst begav os til en eller anden nations konsulat. Men Mr. Hemsters ordre var at vi skulde jage avsted til den vestre port, og det gjorde vi da. Da vi vel var ute av slotsportene, lot det til at vakten igjen hadde tat sine vaaben, og formodentlig for at vise keiseren hvilke tapre karer de var, sendte de en ordentlig salve efter os ned gjennem gaten. Jeg vet ikke hvilken virkning fyringen hadde i paladset, men hele byen kom paa benene. Folk strømmet i tusenvis frem av de trange gyder, som gaar paa kryds og tvers i denne menneskelige kaningaard. Der var fare for at vi skulde stanses av massen, jeg gav derfor ordre til at vi skulde piske paa hestene og sætte avsted uten hensyn til hvem vi red overende.

Netop som vi naadde porten som fører ut til Chemulpoveien, begyndte den store klokke at ringe, den klokke som hver aften ved solnedgang gir ordre til at portene skal lukkes. Da vi nærmet os, svang de tunge dører langsomt sammen, og nu viste vore japanere igjen, hvad de duet til. Som et lyn var de ved porten og befalte vogterne at de tiltrods for klokkeringningen skulde aapne den paa vid væg. Vogterne nølte, og den forreste japaner skjøt én av dem i benet hvorpaa de andre flygtet. Vi klemte os saavidt igjennem, og japaneren foreslog at vi skulde lukke porten helt til, at ikke mængden skulde komme ut. Desværre var det umulig,

da dørene kun kunde stænges indenifra, og vi hadde saaledes intet middel til at sikre os at de forblev lukket. Der var intet andet at gjøre end at ride alt hvad remmer og tøi kunde holde til Chemulpo, seks og tyve mil borte. Vi var ikke kommet mere end et dusin meter væk, før dørene aapnedes ved mængdens tryk, og den hylende mob fosset ut lik en uimotstaaelig bjergelv.

Jeg ordnet nu vor trop litt anderledes. Jeg bad Mr. Hemster ride foran, mens de to japanere og jeg dannet baktroppen for at forsvare os mot sværmen som fulgte. Koreaneren er kraftig og har legger som aldrig blir træt av at løpe. Hver for sig er de krystere, men de blir farlige, naar de optræder i masser. Jeg opfordret vore folk til at galopere alt de orket, baade for at utmatte saa mange av vore forfølgere som mulig, og for at hindre mobbens forposter i at komme paa siden av os. De første tre mil holdt vore revolverskud dem i ærbødig avstand, men da fem, seks mil var tilbakelagt og mængden ikke viste tegn til træthed, mens derimot vor ammunition minket, skjønte jeg, at jeg maatte gjøre noget for at ikke vi alle skulde bli tat tilfange.

Jeg lot de to japanere forsvare os i ryggen, galoperte op til Mr. Hemster og meddelte ham min plan, som jeg med litt vanskelighed fik ham til at gaa ind paa. Jeg maatte forsikre ham at jeg ikke utsatte mig for nogen større fare. Jeg sa et hastig farvel til damerne og red igjen bakut. De ponyer som bar myntsnorene, var med et taug fæstet til japanernes ridehester. Jeg løste disse ponyer og bandt dem til min egen hest. Derpaa bad jeg japanerne ride foran, de bodde i Chemulpo og var derfor godt kjendt med veien. Jeg bad

dem bringe selskabet i sikkerhed saa hurtig som mulig og lovet dem en stor belønning.

De andre galoperte væk og jeg blev staaende igjen midt i veien med de tre hester. Det brølende pak forstod ikke hvad dette skulde betyde, og da de øiensynlig frygtet for en fælde, stoppet de op. De hadde ikke mod nok til at angripe en mand paa nært hold, skjønt de kunde trampet mig ihjel, bare ved at rykke frem mot mig i samlet flok. Hver av de to reservehester bar omtrent tyve tusen sek, trukket paa snorer paa fem hundrede stykker, knyttet slik at mynten var i avdelinger paa hundrede stykker. Med min pennekniv skar jeg av den første bundt, grep snorens to ender og svang den over mit hode som en lasso, derpaa slap jeg den ene ende, og de hundrede mynter sværmet ut i luften som raketter. Disse mennesker var naar alt kom til alt lik store barn, deres mest fremtrædende egenskaber var grusomhed og begjærlighed — ja, jeg tror nok at begjærligheden var størst, og derefter handlet jeg.

Det var en forunderlig kamp som nu paafulgte, en kamp som Mr. Hemster vilde paaskjønnet, da han gang paa gang har ført den i sit eget land, den kamp, hvor manden med penger staar alene mot den store hop. Da de hundrede mynter regnet ned over mobbens hoder, blev der en vild strid. Jeg skar av en bundt til og slængte pengene til venstre for at stanse mængdens fremrykning den vei, hvilket det ogsaa gjorde. Derpaa blev den tredje bundt avskaaret, og mynterne suste gjennem luften tilhøire. Endog før den første snor var færdig, var mit lille selskab forsvundet vestover. Naturligvis kunde disse hedninger bemægtiget sig mit hele

lager bare ved at stimle sammen om mig, men den tanke faldt dem ikke ind, eller de var for feige til at vove det. Straks mynten var opsamlet og de var færdige med at slaas to og to om det samme elendige pengestykke, reiste der sig et skrik, som i Oliver Twist, om „mere". Og saa lekte jeg igjen David med denne Goliat av en folkemængde, til jeg frygtet at min høire arm skulde bli lam av utmattelse.

Min tanke var selvfølgelig at piske paa hesten og sætte efter mit følge, men det viste sig umulig. Jeg stod paa en liten forhøining i veien og tiltrods for at jeg kastet penger til høire og venstre, omringet den pjaltede hærs fløie mig mer og mer, og før jeg var halvfærdig med at strø ut penger, var jeg aldeles indesluttet. Men ingen angrep mig, og der var et respektabelt tomt rum rundt mig, ingen kom nærmere det sted hvor jeg stod, end tyve, tredive fot. Jeg var ogsaa glad for at ingen av dem som hadde veien fri til Chemulpo, drog videre. De var altfor ængstelige for ikke at faa sin del av byttet, til at bry sig om hvad der blev av det øvrige selskab, og da jeg hadde holdt paa litt over en time at øse ut av min overflod, visste vi alle at forfølgelse nu var unyttig. Paa samme tid skjønte jeg at for mig vilde det nu være heldigst at bli ført tilbake til Seoul. Menneskesværmen viste tøilesløs godmodighed, men derfor ansaa jeg mig ikke sikker, ti jeg visste hvor hurtig deres lune skiftet. Det var ikke urimelig at de vilde føre mig til Seoul, skaaret i smaastykker. Da jeg tok den sidste snor mynt paa ponyen ved siden av mig, begyndte jeg at tænke alvorlig paa hvad jeg nu skulde gjøre. Endnu hadde jeg tyve tusen paa det andet dyr, men naar de var gaat, var det ikke usand-

synlig, at dette pak som ikke kjendte taknemlighed, skar strupen over paa mig. Jeg lot de sidste hundrede sek paa den pony svirre gjennem luften som hagl, og benyttet mig av den paafølgende strid til at bestige min egen hest. Da hævet der sig et hyl av raseri, især fra dem vest for mig, som trodde at jeg vilde søke at undslippe i den retning. De antok truende miner og rystet næver og stokker mot mig, jeg kunde bare prøve at snyte dem for deres tilgodehavende. Siden keiserdømmet Korea blev grundlagt, var der aldrig forekommet en lignende utdeling av rigdom. Embedsmændene hadde bestandig lagt beslag paa alt som var. Pøbelen var nu naturligvis indignert over at denne trylleregn av penger stanset, mens der endnu var en hesteladning igjen. Jeg løftet min høire haand for at paabyde taushed, derpaa hævet jeg min røst og sa: „Mine herrer, næste pengeutdeling foregaar ved Seouls porter. Vil dere være saa snilde at gaa rolig med mig, skal jeg oplive den ensformige marsj ved nu og da at strø ut mynt. Altsaa, gutter, tilbake til hovedstaden.“ Penger vilde de ha, og derfor drog de avsted til Seoul med en fæl tuten som skulde betyde hurra. Træt som min arm var, holdt jeg paa at kaste ut mynt foran og bak, tilhøire og tilvenstre, til vi fik byen i sigte. Da saa jeg til min forfærdelse at den store port var lukket. Mobben foran mig hadde opdaget den stængte port før mig, og satte i et klagehyl som barn der er gaat vild. Øieblikkelig glemte de pengene og blev grepet av vild skræk. De var stængt ute og ingen visste hvad der gik for sig derinde. Den store klokke slog spredte slag som til en begravelse. Disse mennesker hadde ikke evne til at slutte sig til, at naar denne port var lukket,

var ogsaa de andre stængte. Som ved troldom begyndte den uhyre sværm at opløse sig og forsvinde, de klatret over klipper og stener for at finde ut om den hele by var hermetisk tillukket. Der stod en gruppe folk paa muren over porten, og en av dem hadde ropt at den nordre port var aapen. Dette var utvilsomt falsk, men han som ropte tænkte vel det var sikrest at faa pøbelen væk, hvis han kunde. Fem minutter efter stod jeg der alene og blev forbauset over al beskrivelse ved at høre en stemme rope ned fra muren: „Du store himmel, Tremorne, er det Dem?“

XV.

Jeg saa op, og der stod Wallace Carmichel og bøiet sig ned mot mig. Han var britisk generalkonsul i Seoul og en meget dygtig mand. Jeg hadde ikke set ham paa fem aar, dengang stod han ved legationen i Peking. Pludselig for det igjennem mig at Mr. Hemster ønsket at hverken hans eget eller mit lands konsul skulde vite om vort eventyr, saa jeg besluttet at beholde for mig selv, hvis det var mulig, hvad der bragte mig til Seoul. Forresten hadde situationen helt forandret sig i løpet av de sidste par minutter. Det var ikke med min gode vilje at jeg vendte tilbake til hovedstaden, men fordi jeg blev tvungen, men nu som veien til Chemulpo var fri, vendte jeg min hest den vei. Dog Carmichel vilde vel finde det besynderlig, om jeg uten at gi forklaring marsjerte op til Seouls porte og saa marsjerte tilbake igjen, som den historiske general paa høien. Jeg ønsket at han var blit hvor han var, i sit konsulat, men der stod han nu og smilte til mig. Jeg anslog en let tone.

„Nei, goddag, Carmichel, hvordan staar til? Lukker dere butikkerne saa tidlig i Seoul? Det er vel ikke lørdag eftermiddag, hvad?“

„Aa nei,“ svarte han, „ta De en gammel vens raad, vend Deres hests hoved den anden vei og drag tilbake til Chemulpo. Jeg tror vi faar det noksaa slemt her en stund, om De vil vite min mening.“

„Ja, det vil jeg. Hvad staar paa?“

Jeg vilde gjerne vite om han hadde hørt om vor flugt i den tidlige morgenstund; men selv om han hadde, er koreanerne slike fuldblods løgnere, at han sandsynligvis ikke vilde tro dem om han ikke selv hadde set processionen, og det betvilte jeg, ti Carmichel var ikke plaget av den vane at staa tidlig op. Dog var jeg fuldstændig uforberedt paa det svar jeg fik.

„Keiserinden av Korea blev myrdet inat,“ sa han, „men man vil nok ikke at den nyhed skal komme ut. Paladset er stængt og alle byens porter blev lukket, før jeg stod op i morges. Hoffet søker at udsprede det rygte at keiserinden døde en naturlig død, men jeg har det fra saa sikker kilde som kan opnaaes i denne løgnens by, at keiserinden bokstavelig talt blev skaaret i stykker.“

„Store Gud, kan det være mulig?“

„Alt er mulig i dette fordømte hul. Jeg har hørt at De har trukket Dem tilbake fra tjenesten. Arvet, ikke sandt? De er en heldig gris. Jeg skulde ønske jeg var i Deres klær. Kina var fælt, men dette er værre. Formodentlig er De kommet hit i forretninger. Vel, lyd mit raad og reis tilbake. De kan saa ikke utrette noget her allikevel for øieblikket.“

„Ja, jeg vil følge Deres raad, Carmichel. Kan jeg ta med bud fra Dem til Chemulpo?“

„Nei tak, fortæl blot hvad der er hændt.“

„Er De i fare, tror De?“

„Nei, det tror jeg ikke. Man kan naturligvis ikke vite hvad der kan ske i et slikt rottehul. Men konsulatet er vel bevogtet, og vi kan utholde en beleiring. Jeg hørte at en pøbelhop nærmet sig byen og saa vilde jeg se hvad der var paafærde. Hvor bor De i Chemulpo?“

„Jeg reiser sammen med en ven paa hans lystyacht. Fartøiet ligger paa havnen der.“

„Ja, har De ikke presserende forretninger i Seoul, saa drag tilbake til yachten. De er sikrere paa sjøen end i Korea.“

„Det tror jeg.“

„Men hvordan kom De op i det med den banden, Tremorne?“ Konsulens nysgjerrighed var øiensynlig vakt.

„Aa, de indhentet mig, og saa slog vi følge.“

„Det er et under at de ikke røvet fra Dem alt De eiet.“

„Det forebygget jeg ved at dele ut blandt dem omtrent tyve tusen sek. Jeg trodde at alt var overstaat da jeg kom til porten, og blev litt forbløffet da jeg saa den var lukket.“

„Tyve tusen sek! Og det betyr vel ikke mere for Dem end om det hadde været en haandfuld pennystykker. Lykkelige menneske! Og saa reise verden rundt paa en vens yacht. Millionær formodentlig? Ja, somme folk har det godt,“ sukket generalkonsulen.

Jeg lo og undredes paa hvad han vilde sagt, om han kjendte sandheden.

„Er det sikkert at De ikke vil at jeg skal sende Dem forsterkninger fra Chemulpo?“

„Nei tak. Jeg tror ikke vort konsulat blir storm-

centret denne gang. Uveiret vil snarere rase rundt vore venner japanernes bolig. Koreanerne siger at en japaner dræpte en av portvogterne her imorges, men den japanske konsul paastaar at han indestaar for alle sine landsmænd her, og at beskyldningen er løgn, hvilket ogsaa er rimelig. Jeg hørte en forvirret geværild før jeg stod op imorges, men det var i retning av paladset. De gjør altid kvalm her og kaster skylden paa anstændige folk. Jeg er kjed over at De reiser igjen, Tremorne, men den som ikke er nødt til at være her, gjør rettest i at holde sig væk. Kommer De tilbake, maa De besøke mig, ikke sandt?"

„Jo tak," sa jeg og tok tømmerne. „Farvel saa længe, Carmichel, og pas godt paa Dem selv."

Dermed drog jeg tilbake til Chemulpo, og naadde byen sent om aftenen. Reisen var alt andet end behagelig, ti min høire arm var aldeles ubrukelig og smertet meget — jeg hadde visst forstrukket musklerne. Den hovnet saa op, især ved skulderen, at jeg frygtet for at maatte klippe op frakkeærmet. David var heldigere end mig, han utførte sin gjerning med et eneste kast, mens jeg maatte kaste uavladelig paa min kjæmpe, og nu led jeg for det. Var jeg blit angrepet, vilde jeg været aldeles hjælpeløs, men veien var klar og jeg kom frem uten uheld med mine tre gangere. Før jeg gik ombord, opsøkte jeg de to japanere. Som jeg ventet, hadde Mr. Hemster belønnet dem saa rikelig at de var som himmelfaldne. Han hadde ogsaa betalt dem for de tre hester som han ansaa for tapt, og nu bragte jeg dem dyrene igjen tillikemed de tyve tusen sek som den ene bar, saa de brave, tapre mænd kunde ikke beklage sig over mangel paa paaskjønnelse.

Det var ikke min hensigt at gaa ombord paa yachten den aften, men Mr. Hemster hadde tat det løfte av japanerne, at hvis der kom efterretninger om mig, skulde de tænde op en ild. Næste dag vilde han sendt ut en hjælpe-ekspedition. Straks japanerne fik øie paa mig, løp en hen og tændte en fakkel. Yachten svarte øieblikkelig med at utskyte en raket, og før jeg var færdig med at tale, hørte jeg de taktfaste slag av aarer i vandet. Den snilde gamle herre kom selv for at hente mig trods sin træthed. Han vilde ryste min haand, men jeg avverget det med venstre arm og sa leende at min høire ikke kunde gjøre tjeneste paa en stund. Mens vi rodde ut til yachten, fortalte jeg ham alt der var hændt, ogsaa om keiserindens mord. Den nyhed hadde jeg bedt mine japanske venner at utsprede i Chemulpo, som jeg hadde lovet den britiske konsul. Mr. Hemster blev dypt rystet, og jeg forstod at han ansaa vor skjæbnesvangre ekspedition som aarsak til den ulykkelige kvindes sørgelige ende.

Jeg var rent utsultet da vi naadde skibet. Siden den tidlige morgen hadde jeg ikke spist andet end en skinkesandwich, som jeg hadde i lommen. Vor kinesiske kok bar posen med proviant, og i adskillelsens øieblik glemte jeg intendanturen, hvilket er en stor feil av en feltherre. Jeg fik undgjælde for det senere paa dagen.

Jeg blev saa stiv og støl av at sitte stille i baaten efter mine anstrengelser, at en av matroserne maatte hjælpe mig op skibssiden. Da jeg kom paa dæk, vaklet jeg og vilde faldt, om han ikke hadde grepet mig. Halvmaanen stod paa himlen, men lyste kun svakt. Jeg saa en dunkel skikkelse gli hen mot kahyts-

trappen, derpaa stoppet den og løp mot mig med et litet skrik.

„Er De saaret, Mr. Tremorne?“

„Nei, Miss Stretton, det er bare min arm. Og det er en ren ubetydelighed.“

„Er han ikke saaret, Mr. Hemster,“ henvendte hun sig til den gamle mand, som kom mot os.

„Hys, barn. De skulde været iseng for længe siden. Han er ikke saaret, men halvdød av sult, for vi tok med al provianten da vi lot ham i stikken.“

„Aa nei,“ ropte hun, „fandt De ikke posen?“

„Hvilken pose?“ spurte jeg.

„Da vi spiste lunch, husket Mr. Hemster at De intet hadde tat med, og saa bygget vi en stenvarde ved veikanten og satte en pose med mat paa toppen av den. Vi haabet De vilde finde den, for Mr. Hemster var sikker paa at De vilde komme tilbake paa en eller anden maate. De vilde bli umaadelig smigret, Mr. Tremorne, om De visste, hvilken tro han har paa Dem.“

Jeg lo og sa at det glædet mig at høre.

„Hys, hys,“ sa den gamle herre, „staa ikke der og spild tiden med snak, naar en utsøkt aftensmat venter Dem nede. Avsted med Dem. Jeg maa tale et ord med kapteinen. Om ti minutter er vi paa vei til Nagasaki. Altsaa godnat.“

Jeg syntes det var meget omtænksomt av ham at la os være alene, han mindedes vel sin egen ungdom. Jeg var ugudelig nok til at gjøre mig svakere end jeg var, saa Miss Stretton maatte støtte mig, og saaledes gik vi nedenunder sammen. Som den gamle herre hadde sagt, der ventet mig en fortrinlig kold souper, og en flaske av hans fineste champagne. Jeg overtalte

Miss Stretton til at sætte sig tilbords med mig. I begyndelsen gjorde hun indvendinger, det var saa sent o. s. v., men samtykket da jeg sa at jeg ikke kunde bruke min høire arm og var svært klodset med den venstre.

„Nu maa De være min hjælpende engel," sa jeg.

„Ja, saa heter det naar man er i sorg og kvide," sa hun, „og det er vel tilfældet med armen. De maa fortælle hvordan det gik til."

Under japanerens behændige fingre fløi korken av champagneflasken med et knald, som var det et signalskud, ti det paafulgtes av larmen fra ankeret, som heistes op, og næsten før jeg hadde begyndt min fortælling, hørte jeg maskinens stø puf, puf. Det løp varmt av taknemlighed gjennem hele min verkende krop.

„Hvor blek og træt De ser ut," sa hun, „jeg maa vist betragte Dem som en helt."

„Aa, det var ikke noget helteagtig i at slænge om sig med smaamynt, som jeg gjorde. Jeg var aldrig i virkelig fare."

„Jeg tror vi alle var mer eller mindre i fare efter at vi var kommet indenfor de slotsportene. Jeg sa ingenting, men jeg saa paa Deres ansigt, hvad De tænkte."

„Ja, jeg kjender nok Deres uhyggelige evne til at læse tanker. Nu da hvert slag av maskinen bringer os længere bort fra det forbandede sted, kan jeg tilstaa at jeg et par dage og nætter var meget ængstelig, og jeg forsikrer Dem, ikke for min egen skyld."

„Det tror jeg saa gjerne," den unge dame hævet sine øine et kort minut mot mine, og fæstet dem saa igjen paa bordduken. Derpaa saa hun muntert op og sa skjelmsk:

„De maa ikke bli indbildsk, men da jeg gik paa dækket iaften, gnaget angsten mit hjerte. Jeg tror aldrig at jeg er blit saa glad i mit liv som da jeg saa blusset og visste at De var i god behold. Da De talte med Mr. Hemster i baaten, fløt Deres stemme saa tydelig over vandet til mig, og da tror jeg nok jeg opsendte en liten takkebøn."

„Hilda," jeg bøiet mig mot hende over bordet, „De er snild som siger dette."

Her blev vi til min ærgrelse avbrutt av japanergutten, skjønt jeg hadde sagt at jeg ikke hadde mere bruk for ham den aften. Han kom hen til os og sa meget ærbødig, og jeg er viss paa, motvillig:

„Jeg skulde hilse fra Miss Hemster og sige at hun ønsket dere ikke vilde sitte her og skravle hele natten, saa folk kunde faa sove."

Miss Stretton sprang op, blodrød i ansigtet.

„Hils Miss Hemster fra mig," sa jeg til japaneren, „og sig at vi vil gaa paa dæk og fortsætte samtalen."

„Nei, nei," ropte Hilda avgjørende, „det er forfærdelig sent, det er for galt at jeg har opholdt Dem, De, som skulde hvile. Det var virkelig ikke min mening at bli paa dækket, efter at jeg hadde set Dem vel ombord."

„Jeg vet det, Hilda; det var først, da De saa jeg vaklet, at De, varmhjertet som De er, kom mot mig. Kjære, kom nu op paa dækket med mig, om bare fem minutter."

„Nei, nei," hvisket hun igjen.

Jeg glemte min arms tilstand og forsøkte at lægge den om hendes liv. Hun snoet sig løs, men da hun hørte den stønnen som uvilkaarlig undslap mig, da armen

støtte mot bordet og sendte en smerteiling op i skulderen, vendte hun sig hurtig rundt med et medlidende uttryk. Derpaa sprang hun frem og hævet sine læber mot mine en uendelig liten brøkdel av et sekund, og før resten av det salige øieblik var gaat, stod jeg alene i den tomme salon.

XVI.

Sent som det var, gik jeg paa dæk, og heldig var det, ti der møtte jeg vor gamle greie kaptein. Da han hørte at min arm var daarlig, sa han gemytlig at han hadde en salve fra Kap Cod som var god baade for folk og fæ, og enten jeg var det ene eller det andet, var den mig vel undt. Han beordret mig ned i min kahyt og fulgte selv efter med flasken. Han gned den ildelugtende smørelse paa min arm med sine barkede hænder og sa at imorgen vilde jeg være næsten frisk, og han spaadde sandt.

Desværre hændte det os ingen eventyr paa disse reiser til og fra Korea. Vi hverken reddet skibbrudne eller kom ut for cykloner, saa jeg kan ikke præstere nogen av de maleriske skildringer, som jeg altid har beundret hos Mr. Clark Russell.

Næste dag oprandt med stille, straalende veir. Nagasaki var det sidste civiliserte sted hvortil Mr. Hemster hadde faat sig tilsendt telegrammer, breve og aviser, og han var utaalmodig efter at komme dit saa hurtig som mulig. Som jeg før har sagt, hans stadige længsel var en avis. Kapteinen fortalte mig at han hadde tat med en „kineserhedning“ som lods. Vi gik

nu direkte fra Chemulpo til Nagasaki, saa nu fik øerne passe sig, som han sa.

Jeg gik paa dækket og speidet efter Hilda Stretton, men istedetfor hende kom Gertrude Hemster, lys, smilende og deilig. Jeg beklaget mig nylig over at mangle stof til en beskrivelse à la Clark Russell. Her var stof nok, men det laa for høit for mig. Miss Hemsters dragt var et parisisk kunstverk. Hun maa ha hat et helt lager av kostbare kjoler ombord. Denne kjole var vist hvad man i modebladene kalder en drøm, en *creation,* eller noget lignende. Ingen maa vente at jeg skal gi en korrekt beskrivelse av dette pragtstykke, jeg kunde like saa let løse en opgave i den høiere matematik. Alt hvad jeg kan sige er at ensemblet var perfekt, og den unge pike selv var et syn av ung ynde. Hun kom mot mig med et straalende, blidt smil.

„Jeg maa sige Dem hvor jeg beundrer Deres tapperhed. Jeg skal aldrig glemme — nei, ikke om jeg blir tusen aar — hvor kjæk og ædel De saa ut, da De stod der paa høien, alene mot den vilde horde. Jeg sa netop til papa at han maatte gi den første avisreferent han møtte, en glødende beretning om Deres heltemod."

Jeg hadde lagt merke til at naar Miss Hemster var i godt humør, omtalte hun den gamle herre som papa, ellers var det far. Utsigten til at mine oplevelser skulde komme i aviserne, hadde intet tillokkende for mig.

„God morgen, Miss Hemster," sa jeg „det glæder mig at De ser saa godt ut efter gaarsdagens besværligheder."

„Ja, ikke sandt, det var noksaa haardt," sa hun elskværdig, „og ser jeg godt ut, er det vist min kjoles

skyld. Hvad synes De om den?“ hun traadte et skridt tilbake med en kompliment som vilde gjort en skuespillerinde ære, derpaa indtok hun en stilling som paa det fordelagtigste fremhævet dragten.

„Guddommelig,“ sa jeg, „aldrig i mit liv har jeg set noget som kan sammenlignes med den — eller med hende som bærer den,“ tilføiet jeg.

„Det var pent sagt,“ hun saa skøieragtig paa mig, med en liten, fuglelet bevægelse. Og det kan ikke negtes, hun var en herlig paradisfugl. Med et rørende anstrøg av vemod i stemmen, fortsatte hun — meget ydmyg, hvis man bare kunde tro det — „De har ikke været det ringeste hyggelig mot mig i det sidste. Jeg undres paa hvorfor De har været saa slem?“

„De maa tro mig, Miss Hemster,“ sa jeg, „det har ikke været min hensigt at være slem, jeg er meget lei at De har trodd det. De maa huske paa hvilke vanskeligheder vi hadde at bekjæmpe, og da jeg var den som bedst kjendte forholdene, raadet jeg til hvad jeg trodde var ret, og ofte gik det i motsat retning av hvad De ønsket. Det forekom mig at De ikke hadde rigtig forstaaelse av den fare som truet os, og at De næret mistro til mig, og det kan jeg fortælle Dem var aldeles uten grund.“

„Aa, selvfølgelig,“ ropte hun angergiven, „jeg hadde virkelig den største tillid til Dem den hele tid. Jeg er saa impulsiv, ser De, at jeg plaprer ut med alt som falder mig ind og derfor faar folk en gal forestilling om mig. De tar alt saa alvorlig og bokstavelig. Jeg tror at De i grunden er en meget haard mand.“

„Det haaber jeg da ikke.“

„Jo, De er. De har opgjort Dem en masse smaa

regler som De maaler alle med. Jeg synes at føle at De tar maal av mig aandelig, og det faar mig til at sige saa mange rædselsfulde ting."

„Er det tilfældet, maa jeg se til at forandre min karakter."

„Aa, jeg kaster ikke skylden paa Dem. Jeg bare siger hvordan saken stiller sig for mig. Kanske jeg har uret. Det kan godt være, ialfald kommer intet ut av at tale om saadant. Apropos, hvordan staar det til med armen?"

„Tak, bare bra. Kapteinens salve har hekset. Det var dumt av mig at bringe armen i en slik forfatning, og det kan ikke undskyldes, ti jeg pleiet at være en første rangs boldkaster i cricket, men igaar var jeg saa interessert i spillet, at jeg glemte musklerne."

„Er det sandt at keiserinden er myrdet?"

„Ja, jeg har det fra den britiske generalkonsul, det er uten tvil tilfældet."

„Hvor skrækkelig at tænke sig at iforgaars sat hun der urørlig som en støtte. Det syntes ikke at være stort liv i hende da heller. Hvad i alverden dræpte de den stakkars konen for?"

„Jeg vet ikke," svarte jeg, skjønt jeg hadde en sterk mistanke om grunden til hendes skjæbne.

Men følgende uttalelse av Miss Hemster forbauset mig meget:

„Hun fortjente det. En kvinde i den stilling skal hævde sin plads. Hun sat der og sov som en kinesisk dukke. Hadde hun læst dem teksten ordentlig, vilde de hat mere agtelse for hende. En kvinde skylder sit kjøn at sætte sig i respekt. At tænke sig at et slikt søvnig væsen skulde være keiserinde. Den stilling gjorde hun intet ut av."

„De maa huske paa, Miss Hemster, at kvinderne er anderledes stillet i Korea end i de Forenede Stater."

„Og hvis skyld er det? Kvindernes egen. I de Forenede Stater forlanger vi vor ret, derfor faar vi den. Hadde der været en smule kraft i det væsenet i Seoul, saa hadde hun omdannet kvindernes kaar — ialfald inden sit riges grænser."

Jeg dristet mig til at bemerke at orientens ideer om kvinden laa lavt, og da kvinderne selv blev opdraget til denne tingenes tilstand, kunde man ikke vente stort av dem.

„Aa, nonsens," ropte Miss Hemster hidsig, „se paa keiserinden av Kina. Hun sætter sig i respekt. Og Katarina den anden av Rusland, og himlen skal vite at Rusland ligger langt tilbake med sine idéer. Men Katarina brydde sig ikke om det, hun gik like paa, og gjorde sig frygtet. Et par slike kvinder til her i orienten, og de vilde bringe disse hedninger til fornuft. Den koreanske dronning fortjente hvad hun fik, naar man tænker paa hvilken anledning hun hadde og hvor hun misbrukte den. Hun sat der som en stor deigklump behængt med juveler, hvis værd hun ikke engang forstod, som en voksfigur i et utstillingslokale. Jeg taaler ikke slike dyr."

Miss Hemsters dom forekom mig temmelig streng, men jeg hadde lært av erfaring at jeg helst burde beholde min mening for mig selv, saa vi talte i al venskabelighed om forskjellige andre ting, til gongongen lød til lunch. Jeg maa tilstaa at ingen kunde være saa indtagende som hun, naar hun vilde. Hun var sjælen i det lille selskab ved lunch. Hun fik kapteinen til at stormle og bragte endog nu og da et smil frem paa sin fars alvorlige ansigt. Dog forekom det mig at

han holdt øie med hende under de buskede bryn, som trodde han ikke dette lune vilde vare og frygtet for hvad der vilde komme. Der var foregaat en ørliten, men merkbar forandring i den gamle herres væsen likeoverfor datteren, og jeg tænkte at hendes overstrømmende munterhed var fremtvunget for at danne en motvegt. Nu og da syntes jeg at fornemme en falsk klang i hendes lystighed, men det kan jo ha været en indbildning. Da kapteinen hadde forlatt os, mot maaltidets slutning, syntes faderen at gjøre stilfærdige forsøk paa at tiltrække sig hendes opmerksomhed; men hun pratet væk, i aandeløs hast, henvendte sig snart til Miss Stretton, snart til mig, og saa ikke en eneste gang mot bordenden. Det gik op for mig, at her laa noget under, som ikke jeg kjendte til, en taus kamp mellem to viljer, faderens seige bestemthed mot datterens umiskjendelige stivsind. Jeg kunde sympatisere med den gamle, ti jeg var selv optat med at forsøke at faa Hilda Stretton til at se paa mig, men hittil uten held. Jeg hadde ikke faat et blik under hele maaltidet. Endelig reiste Mr. Hemster sig. Han stod nølende som var han ifærd med at springe i et koldt bad, tilslut avbrøt han den stakaandede konversation:

„Gertrude, jeg ønsker at tale med dig paa kontoret."

„Ja, papa, jeg kommer om en stund," svarte hun skjødesløst.

„Jeg ønsker at tale med dig nu." Jeg hadde aldrig hørt hans stemme saa streng før. Et sekund frygtet jeg for at der skulde bli en scene, men Miss Gertrude lo bare lystig og sprang op. „La os løpe omkap til kontoret da," sa hun og forsvandt nede i gangen, næsten før hun hadde talt færdig. Mr. Hemster fulgte langsomt.

Hilda Stretton reiste sig halvt som vilde hun gaa. men satte sig igjen og saa mig modig ret i øinene over bordet.

„Det er for sent," hvisket hun.

„Hvad er for sent," spurte jeg.

„For sent at utøve faderlig myndighed."

„Forsøker han paa det?"

„Saa De det ikke?"

„Nu, var det et forsøk, saa lykkedes det jo."

„Ja, for øieblikket. Han indbilder sig at han skal skjænde paa hende, men det er hun, som kommer til at skjænde paa ham, og nu foretrak hun at gjøre det privat i hans kontor. Det var paa nippet at hun hadde buset ut og overskjændt ham i vidners paahør. Saa vidt gik det heldigvis ikke, men vi har det tilgode. Stakkars gamle mand, jeg skulde ønske at jeg kunde hjælpe ham. Han forstaar ikke sin egen datter. Men la os nu gaa paa dæk og drikke kaffe."

„Jeg vilde netop foreslaa det," ropte jeg glad og sprang op. Vi gik op trappen sammen, og jeg stillet et kurvbord og to stoler saa langt fra kahytstrappen som mulig, at vi ikke skulde overraskes av dem som kom nedenfra. Japaneren serverte kaffen og da han var gaat, gjenoptok Hilda emnet og talte med stort alvor.

„Som jeg sa, han forstaar hende slet ikke. Siden hun var smaapike, har hun faat sin vilje i alt, han motsatte sig aldrig hendes ønsker, og naturligvis vovet ingen anden at gjøre det. Nu er hun over en og tyve aar, og hvis han nu tror at han kan paatvinge hende disciplin, tar han storlig feil."

„Forsøker han da virkelig paa det?"

„Javist. Han har, taapelig nok, sat sig i hodet, at

det er til hendes beste. Det er naturligvis bare det han tænker paa, den snilde, godhjertede mand. Men fortsætter han med dette, vil der ske en ulykke, og det vil jeg at De skal sige ham."

„Jeg tør ikke lægge mig op i dette, Hilda."

„Hvorfor ikke? Synes De ikke godt om ham?"

„Jo, der er næsten ikke den ting i verden, jeg ikke vilde gjøre for ham."

„Gjør da hvad jeg siger."

„Hvad vil De da?"

„Tal alene med ham i kontoret, og sig ham at han maa la datteren være i fred. Advar ham om at der ellers kan ske en ulykke."

„Hvad mener De egentlig?"

„Hun vil begaa selvmord."

Dette blev uttalt saa høitidelig og forekom mig saa yderst komisk, at jeg la mig tilbake i stolen og lo, til et uttryk av smerte og overraskelse i Hildas ansigt stanset min lystighed.

„Hilda, De er den bedste pike i verden, men nu er det virkelig Dem som ikke forstaar denne unge dame. Hun er for gjennemført egenkjærlig til at begaa selvmord eller paa anden maate skade sig selv."

„Selvmord er ikke altid beregnet," sa Hilda alvorlig, „det er ofte utslag av et øiebliks galskab — det vil det i alfald bli med Gertrude Hemster, hvis hendes far nu forsøker at tøile hende. Han vil drive hende til vanvid og De gjør Dem ikke begreb om hvilken avgrund av bitterhed der ligger i hendes karakter. Hvis det falder hende ind næste gang hun faar sit raserianfald, at hun ved at dræpe sig selv vilde knuse sin fars hjerte, hvilket hun utvilsomt vilde, er hun meget

godt i stand til at springe overbord eller skyte sig en kule for panden. Dette har jeg i lang tid været overbevist om, men jeg trodde aldrig hendes far vilde være saa ubesindig at slaa om, fra eftergivenhed til strenghed."

„Kjære Hilda, De er ikke logisk. Husker De at ved en leilighed, som jeg nødig vil mindes, sa De at hvis hendes far behandlet hende som jeg hadde gjort, saa vilde hun bli elskværdigere."

„Nei, jeg tror ikke at jeg sa det, Mr. Tremorne. Jeg har kanske hentydet til at hvis hendes far før hadde vist større bestemthed, vilde hun nu ikke være saa vanskelig, eller jeg sa at hendes mand muligens kunde tæmme hende. Egteskabet vil for hendes vedkommende enten lede til en forandring i hendes karakter eller til skilsmisse, hvad det blir kan ingen sige. Kanske ogsaa det vil ende med en tragedie, men da gaar det ut over manden, ikke over hende. Det kunde hænde at hun fik en mand som kunde mestre hende. Det vilde være et interessant eksperiment, og det er ikke godt at vite om det vilde ende vel eller ilde. Men hendes far har ingen magt over hende, fordi han har bak sig alle de aar da han trods sin kjærlighed forsømte hende. Han var optat av sine forretninger og overlot til leiede folk at danne hendes karakter, og fordi at han betalte dem godt, trodde han at de gjorde sin pligt, mens derimot den høie løn blot bragte dem til at klamre sig fast til stillingen, selv om det skulde ske paa bekostning av at de med smiger og eftergivenhed ødela barnet."

„Hvorfor taler De ikke selv til ham, Hilda? De har kjendt ham flere aar end jeg dage, og han vilde høre mere paa Dem end mig."

„Sandt at sige, saa talte jeg til ham igaar, da vi gik og ventet paa blusset fra stranden ved Chemulpo. Jeg visste ikke om det gjorde indtryk paa ham, for han sa intet, bare takket mig for raadet. Men nu ser jeg at det ikke nyttet. Nu ber jeg Dem forsøke."

„Men hvorfor skulde det lykkes for mig, som mislykkedes for Dem?"

„Jo det skal jeg sige Dem. Først og fremst fordi at De er aarsaken til Mr. Hemsters forandrede synsmaate."

„Jeg!"

„Ja. Det er ikke tvil om at han har fattet stor godhed for Dem, tiltrods for at han har kjendt Dem saa kort. Paa en uforklarlig maate er han kommet til at se sin datter med Deres øine, og er blit forfærdet over billedet. Men han tar ikke med i beregningen at han har med en voksen kvinde at gjøre, og ikke en liten pike. Jeg la merke til hvordan hans væsen gradvis forandret sig under vort ophold i paladset, og dette blev endnu mere utpræget paa veien til Chemulpo, da vi lot Dem staa alene igjen og slaas med vildmenneskene fra Seoul. De sa, at De ikke var i virkelig fare, men det er ikke Mr. Hemsters mening. Det gjorde et sterkt indtryk paa ham, at en forholdsvis fremmed gladelig vovet sit liv for at redde os, og til min bekymring blev han først streng mot datteren, derpaa haard og beskyldte hende rent ut for at være skyld i alle vore gjenvordigheder. Jeg skal ikke nærmere omtale den stormende scene som paafulgte, kun sige at vi behøvet alle vore kræfter for at hindre Miss Hemster i at vende tilbake til Seoul."

„Du store himmel," ropte jeg, „det var da bare en trusel, det rene praleri."

„Nei, slet ikke. For hende gjaldt det at gjøre noget som kunde saare faderen, og var hun sluppet fra os, vet jeg ikke hvad der vilde hændt. Men han var straks kuet, han laa praktisk talt paa knæ foran hende. Hun furtet hele veien til Chemulpo, og dermed trodde jeg at det var forbi med disciplineringen. Men da vi rodde ut til yachten, talte han igjen skarpt til hende, og jeg forstod at hans bestemthed var like stor som hendes. Derfor snakket jeg med ham da hun gik ned, men han svarte meget litet. Nu indbilder han sig vist at siden han har hende sikkert ombord paa yachten, kan han knække hendes vilje, og jeg gruer for hvad der vil komme."

„Ja, det ser ikke lovende ut."

„Nei desværre, derfor vær saa snild og tal med ham, for hans egen skyld."

„Jeg vilde hellere igjen staa ansigt til ansigt med keiseren av Korea, eller befinde mig i massemøte med hans elskværdige undersaatter, men jeg skal gjøre det for Deres skyld. Aa ja, for hans skyld ogsaa, jeg vil gjøre hvad jeg kan for at lette byrden for Mr. Hemster."

„Mange tak", sa hun likefremt og lænet sig bakover i stolen med et lettelsens suk. „La os nu tale om noget andet."

„Av mit ganske hjerte, Hilda. Jeg har længtes efter at tale om noget andet, helt siden De forlot mig i slik fart igaaraftes. Er det for freidig av mig at tyde Deres sidste livlige lille bevægelse som enstavelsesordet „ja"?"

Den unge pike lo og blev rød av forlegenhed. Hun tilkastet mig et hurtig blik, sænket saa igjen de lange øienhaar.

„Den livlige lille bevægelse, som De siger, synes

mig svært umiddelbar i fuldt dagslys. Den betød meget mere end enstavelsesordet „ja“. Tre ganger saa meget. Den var lik trestavelsesordet „sympati“. Jeg uttrykte kun min sympati.“

„Var det alt?“

„Var ikke det mere end nok? Jeg har skammet mig over det siden. Det var en smule for dristig, og De er vist av samme mening, skjønt De er for god og snild til at sige det.“

„Alt inden i mig var kun en protest mot dens flygtighed.“

„Flygtighed er viddets sjæl, vet De.“

„Ja Hilda,“ jeg bøiet mig mot hende, „men ikke kyssets sjæl. Hadde ikke min høire arm været kraftesløs, vilde De aldrig sluppet saa let bort, som De gjorde. „Mennesket behøver kun litet herneden“, og jeg vil heller ha det lille enstavelsesord end det store trestavelses. Gjør mig lykkelig for bestandig ved at sige at det var det De mente.“

„For bestandig er en lang tid,“ svarte hun drømmende med halvtlukkede øine.

„Miss Stretton, vær av den godhed at forføie Dem ned i kahytten, jeg ønsker at tale med Mr. Tremorne.“

Ordene skar som kniver. Jeg sprang forbauset op. Gertrude Hemster stod foran os med et ansigt som en tordensky. Da jeg vendte mig fra denne smukke, men truende skikkelse for at se hvilken virkning den hovmodige befaling hadde paa min kjære lille kamerat, fandt jeg stolen tom og selv var hun forsvundet som om en ond troldkjærring hadde hekset hende bort.

XVII.

„Vil De ikke sitte ned, Miss Hemster," jeg forsøkte at beherske min stemme.

„Nei, jeg vil ikke," det kom som kneppet fra avtrækkeren paa et gevær.

Jeg vet ikke hvordan det gik til, men denne unge dame fremkaldte altid hos mig en uhøflighed som jeg ikke anet laa i min natur. Jeg var rasende over den uforskammede maate hvorpaa hun hadde sendt Hilda Stretton bort.

„Naa, saa staa da," slængte jeg mot hende med en meget beklagelig mangel paa galanteri, og for at understreke det, hev jeg mig ned i stolen jeg hadde reist mig fra. Jeg kom ned med et dump som fik kurvstolen til at utsende en brakende protest. Damen gav mig et blik som formodentlig lignet det hvormed Medusa forvandlet folk til sten.

„Naa, jeg maa sige De er høflig," ropte hun. Hun gik op og ned foran mig og svinset sint med skjørterne.

„De lægger beslag paa al høflighed her ombord, saa der blir intet tilovers for os andre," var mit artige svar.

Hun stoppet op ret foran mig.

„De er et udyr," sa hun med overlæg.

„De har ytret den formening før. Kan De ikke finde paa noget originalt?"

„Synes De det er at tale som en gentleman," spurte hun.

„Nei det synes jeg ikke. Men nogen aars omstreiferliv sammen med de sidste dages begivenheder har berøvet mig alt krav paa at kaldes en gentleman."

„De indrømmer altsaa at De tilhører samfundets bærme?"

„Ja, naturligvis.“

Hun kastet sig med ett ned i stolen Hilda hadde sittet i, og stirret paa mig. Derpaa sa hun med meget forandret stemme:

„Hvad talte De og Miss Stretton saa alvorlig om da jeg kom?“

„Hørte De det ikke?“

„Nei, jeg lytter ikke, men jeg vet dere talte om mig.“

„Altsaa hørte De det ikke.“

„Jeg sa at jeg ikke hørte. Men jeg siger hvad jeg har en mistanke om.“

„Deres mistanke er ugrundet, Miss Hemster.“

„Det tror jeg ikke, men det er det gode ved Dem, at, ækkel som De er, saa er De klodset til at lyve. Vil De overbevise mig om at De taler sandt, saa maa De fortælle uten at betænke Dem hvad De talte om, siden De ikke talte om mig.“

Alt dette blev sagt i en lynende fart.

„Jeg behøver ikke betænkningstid for at svare paa det spørsmaal. Vi talte om os selv.“

„Hvad var det? Kom nu, ut med det hvis De tør. Jeg kan se paa Deres ansigt at De forsøker at finde paa en skrøne.“

„De undervurderer mit mod, Miss Hemster. Jeg spurte Hilda Stretton om hun vilde gjøre mig den ære at gifte sig med mig, og hun skulde netop til at svare, da De avbrøt samtalen, som optok os slik at vi ikke merket Deres komme.“

Denne forklaring kom den unge dame saa uventet, at hun sat et øieblik som forstenet, ute av stand til at tale. Derpaa sank hun langsomt og med lukkede øine bakover i stolen, mens al farve veg fra hendes ansigt.

Jeg har fuldt paa det rene hvilken virkning det jeg her skriver vil ha paa mine ærede læsere. De vil tro at jeg fint vil antyde at piken elsket mig, tiltrods for sit væsen. Maa jeg faa lov at oplyse om at jeg aldeles ikke er et slikt indbildsk æsel. Min kone har altid paastaat at Gertrude Hemster var forelsket i mig, men det er kun en kjærlig hustrus partiske maate at betragte saken paa, og jeg har bestandig haardnakket benegtet det. Gertrude Hemsters karakter har længe været mig en gaade og mine læsere vil vel neppe tro mig, naar jeg fortæller at jeg snarere har avdæmpet hendes ord og handlinger end overdrevet dem. Min mening om saken er den at Miss Hemster hadde et umættelig magtbegjær. Jeg vilde sikkerlig kommet bedre ut av det med hende, om jeg hadde fridd og tat min kurv med et ydmygt sind. At hun ikke vilde hat mig, er jeg saa viss paa som at jeg lever. Likesaa overbevist er jeg om at trods at hun vilde foragtet mit frieri, saa taalte hun heller ikke at jeg foretrak en anden, og det en hun saa ned paa, en som spiste naadsens brød hos hende. I samme øieblik jeg hadde sagt det, angret jeg det for Hildas skyld.

En person — jeg vil ikke sige hvem — har latt sig forlyde med at jeg vilde forelsket mig i Miss Hemster, var alt gaat glat. Jeg behøver vel neppe at fortælle mine læsere at den paastand er grepet ut av luften. Jeg negter ikke at jeg den første dag av vort bekjendtskab var sterkt tiltrukket av hende, eller skulde jeg heller sige, hun interesserte mig umaadelig. Aldrig før hadde jeg møtt nogen lik hende, ikke har jeg siden heller, for den saks skyld. Men at jeg var paa nippet til at forelske mig i hende, negter jeg bestemt. Jeg

betænker mig ikke paa at tilstaa at jeg aldrig har set en skjønnere kvinde end hende, naar hun var i sit gode hjørne. Hvilken storartet skuespillerinde hun vilde blit, hadde skjæbnen ført hende til scenen. Men som sagt, jeg forstod aldrig denne kvinde eller de lynsnare skiftninger i hendes væsen. Den dag idag vet jeg ikke om hun var et overfladisk, arrig kvindfolk, eller et menneske med dype, skjønt ubeherskede lidenskaber. Jeg vil derfor nøie mig med at nedskrive saa nøiagtig som mulig hvad der hændte ved de forskjellige leiligheder jeg taler om, og saa faar mine læsere drage sine egne slutninger, hvis slutninger da kan drages. Jeg vil holde mig strengt til sandheden, selv om der skulde være fare for misforstaaelser, som i nærværende tilfælde.

Tilslut brøt hun stilheden som fulgte min erklæring med en liten sarkastisk latter.

„Jeg maa sige det er litet smigrende for mig, Mr. Tremorne, at De anser mig for interesseret i tjenestefolkenes kjærlighedshistorier."

Jeg kvitterte med et buk for denne elskværdighed.

„Hvad jeg sa var ikke for at underholde Dem, Miss Hemster, heller ikke for at paakalde Deres opmerksomhed, det var simpelthen et svar paa et direkte spørsmaal."

„Saa to fattige stakkarer skal slaa sine pjalter sammen."

„Fattige ja, til en viss grad; men stakkarer, nei."

„Nul plus nul, hvormeget blir det, Mr. Tremorne?"

„Jeg studerte ikke ved Oxford, frøken."

„Hvad har det med saken at gjøre?"

„Aa, meget. Cambridge er universitetet for matematik. Jeg har aldrig kunnet regne."

„Kanske det var derfor at De satte Deres penger overstyr."

„Ja, kanske. Forresten tilhørte de penger jeg igaar satte overstyr, Deres far."

„Er det for at minde mig om den gjæld jeg skal staa i til Dem, efter hvad der siges."

„De staar ikke i gjæld til mig, og hvis der skyldes mig noget, vil nok Mr. Hemster avgjøre den gjæld med sin vanlige rundhaandethed."

„Aa, det er derpaa De stoler."

„Vi har Bibelens ord for, Miss Hemster, at arbeideren er sin løn værd. Min løn er alt jeg venter og alt jeg vil motta."

„Det er nu mit haab at Deres tid hos os snart er omme. Jeg ber Dem om at sige op Deres plads, saa snart vi kommer til Nagasaki. Jeg taaler Dem ikke her ombord."

„Det gjør mig meget ondt."

„Vil De ikke sige op?"

„Jeg siger det gjør mig meget ondt at De ikke taaler min nærværelse ombord."

„Den sorg kan De let slukke ved at trække Dem tilbake som jeg foreslaar."

„De har ingen ret til at foreslaa mig noget. Ønsker De at jeg skal forlate yachten, saa bed Deres far avskedige mig."

„Det er altid litt flaut at bli sat paa porten i en hast. Gaar De ikke godvillig og uten at fortælle min far at det er mig som har bedt Dem sige op, sætter jeg Hilda Stretton iland i Nagasaki med penger til at betale hjemreisen for hende."

„Nei, hvor ædelmodig. Paa første eller tredje klasse?"

Hun blev flammende rød, og knyttet de smaa hænder, saa neglene grov sig ind i de rosenrøde haandflater.

„Dit kryp," ropte hun og stemmen dirret av harme, „din lumske, baktalende ræv. Hvad er det for løgne De har vovet at fortælle min far om mig?"

„Det er en underlig misforstaaelse, Miss Hemster," svarte jeg saa rolig, at jeg i mit stille sind gratulerte mig selv og inderlig haabet at jeg maatte bevare denne selvbeherskelse. „Deres slutning er forhastet og hviler ikke paa kjendsgjerninger. Jeg forsikrer Dem at jeg aldrig har talt til Deres far om Dem, og jeg agter heller aldrig at gjøre det."

I samme nu slog det mig, at det var netop hvad jeg nylig hadde lovet en anden dame at gjøre. Folk har vist ret, naar de paastaar at jeg tænker tungt og langsomt og kommer for sent til utgangspunktet. Formodentlig var det denne sene tankegang som bragte blodet op i mit ansigt; pikens vrede blikke hvilte paa mig og hun mistydet denne ubeleilige blussen. Hun bøiet sig over det lille kurvbord og sa koldt og rolig, men med bittert hat: „De er en løgner."

Jeg reiste mig for at gaa, men hun sprang hurtigere op end jeg, og før jeg forstod hvad hun vilde, la hun begge hænder paa mit bryst og puffet mig ned i stolen igjen. Situationen var baade ydmygende og latterlig, men jeg var for vred til at le. Hun stod over mig og hvæste mig i ansigtet:

„Hørte De hvad jeg sa?"

„Ja, og herefter taler jeg ikke et ord mere med Dem."

„Nei jasaa? Hør paa hvad jeg har at sige, ellers føier jeg „kryster" til „løgner". Enten har De eller Hilda Stretton sat min far op imot mig. Hvem av dere er det?"

„Jeg, naturligvis.“

„Altsaa tilstaar De at De er en løgner.“

„Salmisten siger „alle mennesker er løgnere“, saa hvorfor skulde jeg være en undtagelse.“

„De er svært flink til at citere Bibelen. Hvorfor lever De ikke efter den?“

„Ja, da vilde jeg være et bedre menneske.“

„Vil De forlate os i Nagasaki?“

„Jeg skal gjøre akkurat hvad Deres far befaler.“

„Det svar er som man kunde vente det av en som har veltet sig i søle, som vi drog op av rendestenen.“

„De tar feil, jeg bodde paa toppen av en bakke.“

„Jeg advarer Dem. Forlater De ikke yachten, vil De komme til at angre det.“

„Jeg vil sandsynligvis komme til at savne de venskabelige samtaler vi har hat sammen, Miss Hemster, men tror De at skræmme mig, saa la mig fortælle Dem at det er Dem som er i fare, hvilket tiden kanske vil vise. De har kaldt mig et udyr, et kryp og mange andre pene ting, og De har næsten faat mig til at tro at jeg er det. Nu bestaar faren for Deres vedkommende i, at De en vakker dag gaar et eneste skridt for vidt, og da tar jeg Dem og kaster Dem overbord. Tillat mig at meddele Dem at nu har De omtrent naadd grænsen, — og jeg vil ikke forlate yachten i Nagasaki.“

Jeg reiste mig, og slængte kurvstolen bortover dækket. Vi stod og betragtet hinanden med fiendtlige blikke, derpaa tok jeg hatten av, og lot hende staa der alene.

XVIII.

Jeg er træt av mine egne ufuldkommenheder, hvilket uten tvil mine læsere ogsaa er, hvis de har læst saa langt. Jeg skal derfor ikke gjøre forsøk paa at undskylde mit sprog likeoverfor Gertrude Hemster. Men vort belivede møte hadde dog det resultat at jeg bestemte mig til ikke at nævne et ord til hendes far om hans behandling av hende. Hvad end den gamle herre hadde sagt til hende, kunde det neppe være grovere og uhøfligere end det sprog jeg hadde ført, og derfor vilde det være løierlig av mig at optræde som censor og raadgiver. Jeg hadde vist mig uskikket til begge dele. Desforuten var jeg nu overbevist om at det var en feil av Hilda Stretton at tro at den unge kvinde vilde begaa selvmord eller paa anden maate skade sig selv. Efter det indblik jeg nu hadde faat i hendes karakter, kunde hun nok gladelig tilføie andre smerte, men hun vilde passe nøie paa at hun ikke gjorde sig selv fortræd. Jeg benyttet den første leilighed som bød sig til at meddele Miss Stretton min beslutning. Hun var ikke enig med mig, men forsøkte ikke at faa mig til at forandre den.

Vi ankom i god behold til Nagasaki, og den travelhed som paafulgte jaget alle disse tanker av mit sind. Jeg var ikke utilbøielig til at tilskrive alle den senere tids bekymringer og trætter Satans bekjendte dygtighed til at beskjæftige ledige personer. Nu hadde vi nok at gjøre. Der hadde ophobet sig i Nagasaki en masse breve og kabelgrammer for Mr. Hemster, som krævet øieblikkelig svar, og ved at se hvordan han ledet sine forretninger, fik jeg et glimt av den store forretningsmand han i sandhed var. Hvor slap hans optræden end

var likeoverfor hans eneste datter, saa var han en sand Napoleon i den maate hvorpaa han løste problemer og avgjorde vigtige forretninger tusener av mile borte, blot ved at avsende et par ord i sifferskrift.

I alt dette assisterte jeg ham saa godt jeg formaadde, og hans mægtige koncentrationsevne og storslagne systemer fyldte mig med beundring og forbauselse. Den lille motorbaat løp ustanselig frem og tilbake mellem yachten og telegrafkontoret, og hele dagen efter vor ankomst til Nagasaki var den amerikanske skrivepult centrum for en utfoldelse av forretningskraft som i sine virkninger var vidt forskjellig fra den dovne rutine som jeg var vant med fra diplomatiet. Min egen nervespænding holdt mig i aande hele den lange dag, og timerne syntes minutter. Tilslut var jeg saa træt, som om jeg hadde spilt fotball tolv timer itræk, og for første gang i mit liv fik jeg begreb om hvordan jagten efter dollaren brænder et menneske op. Ifølge min natur tvilte jeg paa om spillet var umaken værd, men det spørsmaal kom ikke frem, saa længe leken holdt paa, den la beslag paa hver evne man eiet. Jeg kunde godt forstaa hvilken dragende magt dette kunde ha for en mand, og at den tiltrækning hasardspil øver ikke kunde sammenlignes med dette.

Silas K. Hemster var som forvandlet. Hans øine som før syntes mig matte og kjedelige, glødet av kampiver. Uttrykket i hans ansigt var mørkt, strengt og ubøielig. Han var en fiende som hverken gav eller bad om naade. Hans ordrer til mig var korte og bestemte, og det faldt mig ikke mere ind at komme med spørsmaal end uopfordret at tilbyde raad. Han lignet en banlyst monark som igjen bestiger sin trone. For første

gang i vort korte samvær saa jeg den virkelige Hemster, og det syn gav mig følelsen av hvilken ubetydelig plads jeg selv fyldte i verdensordenen. Endelig var dagen over, hans ansigtstræk slappedes, han lænet sig tilbake i kontorstolen og betragtet mig med det gamle venlige uttryk i øinene. Han syntes mere oplivet end utmattet av striden, som om han hadde drukket en slurk livseliksir. „De er vel dygtig træt," sa han, „De ser ut som om De hadde været med i et veddeløp."

„Det har jeg jo ogsaa, Sir."

Den gamle herre lo.

„La os se," grundet han, „fik vi lunch eller ikke?"

„De spiste en sandwich som jeg la paa pulten foran Dem og jeg slukte en, mens jeg for avsted efter depeschebaaten."

Han lo atter.

„Jeg hadde glemt det," sa han, „men saa vil middagen smake os desto bedre. Tilstaa at De er utslitt."

„Nu ja, jeg var jo altid litt livligere imorges."

Den gamle herre rystet langsomt og medlidende paa hodet.

„Dere engelskmænd er ikke skikket for forretninger. Det viser i hvilket forfald Europa befinder sig, at Storbritannien saa længe har kunnet være den verdensdels ledende magt."

„Vær saa snild, Sir, ikke at ta mig som et eksempel paa en engelsk forretningsmand. Det er vel tvilsomt om jeg i nogen henseende gjør mit land ære, men jeg er ikke en slik idiot at jeg indbilder mig at være et forretningslys. Jeg har min opdragelse imot mig, selv om jeg hadde naturlige anlæg for handelen, hvilket jeg betviler. Dog er det den almindelige mening at vi har

enkelte store høvdinger inden forretningsverdenen paa vor lille ø."

„Den almindelige mening, ja. Og den varer til der kommer en anden og bedre almindelig mening. Hvis De var i Chikago og vilde gjøre forretninger med mig, som seiler her langs Japans kyst, hvad vilde De saa foreta Dem?"

„Jeg vilde skrive et brev til Dem og forklare mit projekt."

„Netop. De vilde ikke spandere at kable det, vilde De vel?"

„Saa vigtig kunde det jo være at jeg ikke betænkte mig paa den utgift."

Den gamle herre viste frem et par kabelgrammer og nogen breve som han holdt i haanden.

„Se her er en mand som har hittet paa en plan jeg selv ofte har tænkt paa," sa han. „Han fortæller at han har dannet en ring, som besidder adskillig kapitalstyrke, men for at gjøre den uimotstaalig, behøver han min hjælp. Han kabler kort og fyndig sakens vigtigste punkter til mig, og der er en god del magt i hans fremstilling. Men det kabelgram, saa dyrt som det er, er bare en forløper for ham selv. Hans hensigt var at opholde mig i Yokohama til han selv kunde komme, og han reiser tvers over Amerika til San Francisco. Jeg fik kabelgrammet i Yokohama, men ventet ikke paa ham. Jeg skrev et par ord til Chikago og utbad mig enkelte konfidentielle meddelelser, som jeg nu har faat. Netop før vi reiste til Korea fik jeg et telegram fra denne mand, fra Yokohama. Han bad mig vente paa sig i Nagasaki, hvilket jeg heller ikke gjorde, da jeg ønsket at denne energiske person skulde tro at jeg aldeles ikke var ivrig efter at faa del

i hans foretagende, og jeg visste vel, at naar han hadde reist saa langt, vilde han ikke vende hjem uten at ha talt med mig. Imidlertid besluttet jeg at finde ut om hans ring var saa solid som han sa, og det har jeg ogsaa faat rede paa. Derpaa fik jeg lyst til at danne en likesaa sterk ring for egen regning, og det er ogsaa gjort, nu holder jeg balansen mellem de to. Men slutter jeg mig til en av dem, faar min tyngde vegtskaalen til at synke til fordel for denne ene. Vor ven som reiste til Japan, vet intet om den anden ring, og ingen uten De, jeg og en mand i Chikago vet at jeg staar bak. Folk tror at jeg reiser rundt i min yacht for min helbreds og fornøielses skyld og holder mig borte fra forretninger. Og det indtryk vil jeg ogsaa at vor ven skal faa, han som nu utaalmodig venter paa mig i Nagasaki hotel. De tror kanske at jeg vil invitere ham ombord for at vi kunde tale om saken, eller opsøke ham i hotellet i Nagasaki, som han ber mig om, men jeg gjør ingen av delene. Jeg vil at Mr. John C. Cammerford skal forstaa at han aldeles ikke er den fremragende figur i den amerikanske handelsverden som han indbilder sig."

„John C. Cammerford!" ropte jeg forbauset. „Den mand har jeg vist møtt i New York, skjønt kanske det ikke er den samme."

„Navnet er ikke almindelig og kjender De ham saa meget desto bedre. De maa avlægge ham et besøk i morgen tidlig. Læg merke til at jeg har vist Dem fuld tillid i denne sak ved at gi Dem oplysninger som Cammerford ikke maa faa tæften av. Sig ham at hans ring ikke er den eneste i de Forenede Stater, og skal jeg slutte mig til ham, maa han bevise at hans er sterkere end konkurrentens. Han maa gi Dem en for-

tegnelse over de firmaer som har tiltraadt ringen og vise Dem originaldokumenterne av de kontrakter han har avsluttet. Jeg vil ogsaa vite hvor længe kontrakterne gjælder, en seks maaneders tid maa det mindst være, ellers var han ikke reist efter mig. Hvis De finder at alt dette er i orden, gir jeg mit samtykke til at motta ham. Hvis han ikke kan fremlægge tilfredsstillende beviser eller negter at gjøre det, avsender jeg et par kabelgrammer som slaar hans brikker overende, før han naar San Francisco. De maa intet love ham paa mine vegne, og jeg har intet imot at han faar det indtryk at min lunkenhed skyldes det faktum at den anden ring forekommer mig sterkere end hans."

„Maa jeg sende Deres visitkort ind til ham istedetfor mit. Han vilde muligens negte at motta mig, hvis han saa navnet Tremorne."

„Gjør som De ønsker. Hovedsagen er at De faar saa mange oplysninger som mulig og gir saa faa som mulig. Der ringer klokken til middag. Jeg er oplagt til at spise alt som findes paa bordet. Kom med."

Like efter frokost næste dag gik jeg iland og opsøkte Mr. John C. Cammerford i Nagasaki hotel. Tjeneren bragte ham Mr. Hemsters kort, og jeg blev øieblikkelig indlatt. Han beboet en række værelser som sikkerlig var de bedste i hotellet. Et stort bord stod ved vinduet i hans salon, og han sat saa han vendte ryggen mot lyset, mens det derimot faldt like paa dens ansigt som kom ind. Det var ikke til at ta feil av at Mr. Cammerford ønsket at gi det utseende av for Mr. Hemster at han drev vigtige forretninger i Japan, saa vel som i Chikago. Bordet var bestrødd med papirer og Cammerford skrev saa flittig som om hvert øieblik var

kostbart. Men alle hans skjønne planer om at imponere den besøkende faldt fra hinanden som korthus, da han til sin forbauselse saa hvem der traadte ind. Han sprang op med et ærgerlig utrop og gik baklængs mot vinduet. Som han stod, kunde jeg ikke skjelne hans ansigtsuttryk, men det lot til at han var ræd.

„Jeg venter en anden," ropte han, „De har ingen ret til at trænge Dem ind her. Gaa ut."

„Undskyld, Mr. Cammerford, jeg har ret til det. Jeg kommer i forretningsanliggender."

„Hvorfor følger De efter mig? Hvad gjør De her?"

„Jeg er her som repræsentant for Silas K. Hemster fra Chikago, og med hans tilladelse sendte jeg Dem hans kort."

Han fik efterhvert selvbeherskelsen tilbake, men han passet nøie paa at bordet stod mellem ham og mig. Han lo kynisk.

„De overrumplet mig, Mr. Tremorne, jeg — jeg trodde at De kanske kom for at — for at faa et opgjør for egen regning."

„Nei, jeg kommer udelukkende paa Mr. Hemsters vegne. Tillater De at jeg sætter mig?"

„Naturligvis, sit ned, sit ned," han forsøkte at anslaa en jovial, likefrem tone. Selv satte han sig i den stol han saa hurtig hadde forlatt.

„Som sagt, jeg tænkte De kom for at faa penger av mig," han lo tvungent. „Sidst vi saaes hadde De en meget forkjert opfatning angaaende den forretning vi gjorde sammen. Jeg forsikrer Dem igjen — De vilde ikke høre paa mig dengang — at alt var i den lovligste orden, og ingen kunde være mere bedrøvet end jeg over at handelen viste sig ikke at være saa fordelagtig som vi hadde haabet."

„De gjør mig skamfuld, Mr. Cammerford. Jeg kan ikke erindre at jeg nogensinde bestred transaktionens lovlighed, og det gjør mig ondt at jeg dengang førte det bitre sprog som De nu med rette beklager Dem over. Hvis det kan være Dem en trøst, kan jeg fortælle at jeg anser den halve million dollars for uigjenkaldelig tapt, og at jeg igaar ved disse tider ikke hadde mere idé om at De var i Japan, end De om at jeg var her, hvis De gjorde mig den ære at tænke paa mig.“

Cammerford tilkastet mig et prøvende blik, som frygtet han at al denne føielighed varslet ilde.

„Det var altsaa Dem som sendte mig Mr. Hemsters kort?“

„Han bad mig tale med Dem.“

„Hvorfor kommer han ikke selv? Er han syk?

„Nei, han har aldrig været friskere end han nu er,“ svarte jeg, „men han er svært optat. Jeg er her som hans prokurist, og kan De overbevise mig om at det forholder sig som De har skrevet til Mr. Hemster, skal jeg med fornøielse skaffe Dem en sammenkomst med ham.“

„Saa der ligger hunden begraven. Hvad vet De om mine forslag til Mr. Hemster?“

„I morges læste jeg alle Deres breve og telegrammer vedrørende saken; jeg har dem forresten her i lommen.“

„Mr. Hemster synes at ha stor tillid til Dem. Det er et sjeldent tilfælde, ellers tror han ingen. Formodentlig har De faat skriftlig fuldmagt til at forhandle?“

„Jeg har slet ingen fuldmagt til at forhandle. Jeg er kun Mr. Hemsters *avant coureur*. Jeg gav Dem hans kort og her har De Deres egne breve, telegram-

mer og kabelgrammer. Jeg har at meddele Dem at siden De forlot Amerika er der seilet op en anden ring, som Mr. Hemster betragter for næsten, om ikke ganske, like betydelig som den De har dannet, og Mr. Hemster har faat indbydelse til at slutte sig til den. Han kjender godt den mand som staar i spidsen for dette foretagende, men som De netop bemerket, Mr. Hemster er ikke den som lar sig paavirke av personlige hensyn i forretninger. Kan De godtgjøre at Deres ring er den sterkeste, garanterer jeg Dem at De skal faa anledning til at tale med ham. Hvis ikke, seiler han imorgen med sin yacht, og maa gi avkald paa den fornøielse at se Dem, da De jo er aldeles fremmed for ham."

„Hvordan kan jeg bevise det, naar han negter at motta mig?"

„De har at overbevise mig om to ting ved at fremlægge originaldokumenter. For det første at De har kontrakter med de firmaer De nævner i Deres breve, og for det andet om disse kontrakters varighed — den dato de utløper."

„Og hvis jeg negter," Cammerford syntes forvirret og ærgerlig over den vending samtalen tok.

Jeg reiste mig med et buk.

„Negter De," sa jeg, „saa har jeg intet mere her at gjøre. Godmorgen."

„Vent litt, vent litt," ropte Cammerford, „sit ned, Mr. Tremorne. Dette kræver eftertanke. Gaa ikke, sit ned et øieblik. Jeg forstaar ikke at Mr. Hemster kan vente at jeg skal vise alle mine kort til en, ja undskyld mig, forholdsvis fremmed og vore transaktioner uvedkommende. Hemmeligholdelse er en livsbetingelse for et forehavende som det jeg søker at sætte i gang. Hvad

garanti har jeg for at De ikke kabler over til New York og Chikago disse nærmere detaljer som De forlanger at faa vite?"

„Slet ingen, Mr. Cammerford."

„Jamen, slikt kalder jeg ikke forretninger."

„Godt. Jeg skal meddele Mr. Hemster denne Deres mening."

„Hvad vil han? Hvorfor kommer han ikke selv?"

„Jeg tror jeg tør sige at han først vilde vite om det var umaken værd. De skjønner, Mr. Cammerford, han kjender Dem ikke. Men han antydet at hvis jeg gav en gunstig indberetning om Deres plan, vilde han opsætte sin reise et par dage og tale med Dem om saken. Han har, som sagt, meget travelt. Da jeg forlot ham, var han begravet i breve og kabelgrammer, og i hele gaar stod vi til opover ørerne i vigtige forretningssaker. Hadde De været hans bekjendt fra Chikago som har dannet den anden ring, tror jeg nok at han vilde talt med Dem; men som det er, sender han mig."

„Hør her, Tremorne, la os tale som mænd," Cammerford paatok sig en aapen, ærlig mine, „vi er hverken skolegutter eller sentimentale pikebarn. De vet like godt som jeg, at der ikke er en chance av ti millioner for at jeg skal møte gamle Hemster, hvis De faar raade. De er umaadelig høflig og Deres tale er søt som sirup; men jeg blev ikke født igaar, og jeg er ikke en slik fordømt nar at tro at De vil lægge ind et godt ord for mig."

„De har ret, Mr. Cammerford, jeg skal ikke lægge ind et godt ord for Dem, hvis jeg kan undgaa det. Men jeg skal ærlig og redelig indberette til Mr. Hemster akkurat hvad De forelægger mig."

„Aa, talemaater. De vil stikke kniven i mig, fordi anledningen er der. Jeg medgir at De vil gjøre det paa en pyntelig maate, men resultatet blir nu det samme.“

„Er det Deres tro, Mr. Cammerford, saa skal jeg intet forsøk gjøre paa at overbevise Dem om det motsatte. Naturligvis maa De handle som det bedst tjener Deres interesser. Mig personlig er det knusende likegyldig enten den store kjødring blir dannet til glæde for det ærede publikum, eller den falder istykker fordi stifterne ikke er enige. Jeg indbilder mig at De ikke kan sætte igang en slik trust uten at Mr. Hemster er med, men De vet vel bedre besked end jeg. Nu er turen til Dem. Hvad vil De gjøre?“

Cammerford lænet sig over bordet og knep de listige øine mer og mer sammen, mens han forsøkte at utforske hvad jeg virkelig bar i mit skjold. Jeg saa hvor hans feil laa i disse forhandlinger med mig. Det var ham umulig at tro at jeg blot redelig vilde tjene min chef, og derfor var det uundgaaelig at han begik misgrep, fordi han handlet efter falske præmisser.

„Hør her, Tremorne, nu vil vi snakke rent forretningsmæssig sammen. Hvordan vi end anstiller os, saa har ingen av os indlatt os paa dette for fornøielsens skyld. Det er penger vi vil ha. Jeg vil ha penger, Hemster vil ha penger; vil ikke De ogsaa ha penger?“

„Jovist, derfor er jeg her.“

„Sesaa. Der fik De endelig munden op,“ ropte Cammerford og et uttryk av lettelse gled over hans ansigt. Nu trodde han at han hadde sat foten paa fast grund. Han vedblev: „Jeg tilstaar da, at det er av stor vigtighed for mig at faa tale med Hemster og at

han er gunstig stemt mot mig. Jeg var vel ikke reist like fra New York til Nagasaki, om ikke meget stod paa spil. De ser, jeg er fuldstændig oprigtig mot Dem. De har overtaket. Her staar jeg med *hands up* og er villig til at gjøre hvad ret og rigtig er. Visste De at det var mig De skulde besøke, da De forlot yachten?"

„Ja."

„Nævnte Mr. Hemster mit navn?"

„Ja, det gjorde han."

„Fortalte De ham om vort mellemværende?"

„Nei."

„Vet han at De tapte en halv million i de Forenede Stater for en tid siden?"

„Ja, det vet han, men han vet ikke at De er manden som fik den."

„For pokker, Tremorne, snak ikke slik. Jeg er ikke manden som fik den, jeg tapte penger saavelsom De."

„Aa, undskyld mig, jeg trodde vi skulde tale aapent og ærlig. Hvorom alting er, Mr. Hemster vet at jeg tapte pengene, men han vet ikke at De er den mand som var saa uheldig at være med mig i den forretning."

„Nu skal De høre hvad jeg vil gjøre, Tremorne. De skal intet sige om vort fordums kompaniskab, og hvis De vil sørge for at Hemster faar et gunstig indtryk av mig og mine forhold, saa at han enten kommer til mig, eller tillater at jeg kommer til ham, saa gir jeg Dem to hundrede tusen dollars i rede penger, saasnart handelen er avsluttet."

„Jeg tar ikke imot det."

„De har ingen tillid til mig?"

„Nei, det har jeg ikke. Men iallefald vilde jeg ikke ta pengene, selv om De la dem foran mig paa bordet."

Cammerford lænet sig bakover i stolen.

„De vil ha hele grisen?“

„Jeg forstaar ikke hvad De mener.“

„De vil ha de fem hundrede tusen dollars eller ingenting. Jeg siger Dem med en gang, at det har jeg ikke raad til. Jeg vil lægge paa femti tusen, saa den hele sum blir to hundrede og femti tusen; men ikke en cent mer og det nytter ikke at sætte skruestikker paa mig.“

„Jeg vil ingen skruestikker sætte paa Dem, Mr. Cammerford. Jeg vil ikke vite av bestikkelse, selv om De bød fem hundrede tusen.“

„Aa, det er ingen bestikkelse, det er — godt, De kan kalde det hvad De vil. Restitution, hvis De foretrækker det ord.“

„Det kommer ikke an paa navnet. Jeg er her for at høre hvad De har at meddele angaaende den store kjødring. Har De intet at sige, saa gaar jeg, ti, som jeg sa, Mr. Hemster har meget at gjøre, og jeg forsøker at hjælpe ham.“

„Nei, De er den største dumrian jeg har møtt mit liv,“ sa Cammerford haabløst.

„De er ikke den første som fortæller mig det, Mr. Cammerford, skjønt jeg ikke netop har hørt det uttrykt paa den maate. Nu for siste gang, vil De gi mig en navnefortegnelse over de firmaer som staar bak Dem?“

„Det vil jeg, hvis De lover ikke at fortælle Mr. Hemster om den handel vi har hat sammen.“

„Jeg beklager at jeg ikke kan love det, Mr. Cammerford. Det er min pligt at forelægge for Mr. Hemster hvad De fremlægger for mig, og det er likeledes min pligt at advare ham og sige at jeg anser Dem for at

være en like saa stor slyngel, som De anser mig for at være dumrian."

„Det var tydelig tale," sa Cammerford med et skulende blik.

„Det var ogsaa meningen. Nu, frem med dokumenterne, la os ikke spilde mere tid."

Cammerford sat nogen øieblikke mørk og taus og stirret ned paa teppet under bordet. Endelig mumlet han: „La gaa, for fanden!" Han la en pakke papirer paa bordet, strøk kautschukbaandet av den og tok papirerne ut, det ene efter det andet. Han læste dem nøiagtig igjennem og leverte dem saa over bordet til mig. Jeg tok papirerne efterhvert, læste dem igjennem og gjorde nu og da blyantsnotiser i min lommebok. Cammerford iagttok mig skarpt den hele tid. Det viste sig at hvad han hadde fremført i sine breve til Mr. Hemster var korrekt. Jeg skjøv papirerne tilbake til ham og sa:

„Jeg ser av enkelte dokumenter at kontrakterne gjælder seks maaneder, i andre er ingen tid nævnt. Hvorav kommer det?"

„Fordi vi har kjøpt forretningerne og saaledes blir det ikke spørsmaal om tid."

„Kan De bevise det?"

Uten at svare søkte han frem andre papirer som han forela mig. De viste sig ogsaa at være tilfredsstillende.

„Jeg skal meddele Mr. Hemster at Deres stilling er sterk som De sa. Godmorgen."

„Stop litt," ropte han, da han saa jeg reiste mig. „De har gjort mig en del spørsmaal. Nu kan De gjerne svare paa et par av mine. Hvem er i den anden ring?"

„Jeg vet intet om den uten at den eksisterer.“

„Tror De at det hele er „bluff“?“

„Jeg har sagt Dem, jeg vet intet. Jeg tror ikke Mr. Hemster er en mand som befatter sig med at „bluffe“.“

„Jasaa naa. Det viser hvor litet De kjender ham. Har De været med ham, siden han reiste fra Chikago?“

„Nei.“

„Hvor længe har De været i hans tjeneste?“

„Det er en privatsak, Mr. Cammerford, og angaar ingen anden end Mr. Hemster og mig. Forresten er jeg kommet til Dem for at faa, ikke for at gi oplysninger, saa det er unødvendig at gjøre flere spørsmaal.“

„Aa, ett til skader ikke,“ Cammerford reiste sig som jeg hadde gjort. „Tror De at gamle Hemster vil gi mig audiens?“

„Ja, det er jeg næsten sikker paa.“

„Paa Deres anbefaling, hvad?“

„Slet ikke. Jeg vil indstændig fraraade ham at befatte sig med Dem.“

„Neimen om jeg fatter og forstaar Deres intriger. De er for dyp eller for letvint for mig.“

„Falder det Dem ikke ind, Mr. Cammerford, at her ingen intrige er, og derfor hverken dybde eller letvinthed? De bryr Deres hode med det som ikke eksisterer.“

„Ja, da maa jeg desværre gaa tilbake til min første formening, som ikke er videre smigrende for Dem, at De er en nar.“

„Ja, gjør De bare det, Mr. Cammerford. Farvel.“

Dermed gik jeg og lot ham staa oppe i trappen med hænderne paa gelænderet og stirre efter mig med en meget misfornøiet mine.

XIX.

Da jeg kom paa bryggen, saa jeg den lille motorbaat pile fra yachten mot land og lægge til bryggetrappen. Gertrude Hemster var ombord med sin nye selskabsdame, en japanerinde som skulde være av meget fin familie. Den unge pike hadde engagert hende samme dag vi kom til Nagasaki, mens hendes far var optat av forretninger. Den gamle fortalte mig senere at datteren ulykkeligvis hadde faat saa meget imot Hilda Stretton, derfor hadde hun skaffet sig denne person som nok baade talte kinesisk, japansk, koreansk og japanerengelsk.

Saa sa faderen, men jeg tænkte i mit stille sind at denne dame med de mange sprogkundskaber snarere var ment som en demonstration mot mig end mot Miss Stretton. Miss Hemster vilde vel bevise at jeg ikke længere var nødvendig som tolk ombord. Jeg betvilet den høie japanerindes sprogtalenter, da jeg trodde det var umulig at faa fat i en slik skat paa saa kort tid, derfor tillot jeg mig igaaraftes at tiltale hende paa koreansk. Men hun svarte mig meget korrekt og pent paa samme sprog, med et litet listig smil, som viste at hun forstod hvorfor jeg hadde tiltalt hende, saa jeg maatte nok ikke undervurdere hendes duelighed.

Jeg gik ned trappen og tilbød Miss Hemster min hjælp, men hun hadde saa travelt med at takke folkene i motorbaaten at hun fuldstændig ignorerte min tilvæ-

relse. Hun sprang let op trapperne og gik hen til den nærmeste rickshaw, fulgt av det vraltende japanske væsen. Folkene, som var den unge dame hengivne med liv og sjæl og opfyldte av den varmeste beundring for hende, hadde muligens lagt merke til den foragt hun viste mig; men det kunde jeg ikke ta mig nær av, jeg sprang i baaten og vi satte kursen mot yachten.

Mr. Hemster sat som vanlig fordypet i sine papirer. Han hadde tydeligvis ikke været paa dækket og faat frisk luft, siden skibet kom paa havnen.

„Naa," han saa fort op, „traf De Mr. Cammerford?"

„Ja."

„Gav han sig eller holdt han sig stiv?"

„Han blev forvirret, da han saa mig, og det var litt vanskelig at faa ham til at diskutere den foreliggende sak."

„Var han bange De skulde stjæle fra ham, eller trodde han at han hadde faat godt tak paa mig?"

„Nei, han visste hvem jeg var. Jeg burde vist fortalt Dem, Mr. Hemster, at han er manden som tilegnet sig mine fem hundrede tusen dollars for nogen aar siden. Nu næret han den feilagtige tro at jeg var kommet for at fravriste ham en del av byttet."

„Jasaa, han tænkte De vilde træ ham paa tærne. Hvad sa De?"

„Jeg forklarte at jeg var Deres repræsentant. Først gjorde han indvendinger mot at vise mig „sine kort" som han sa, men da han skjønte at han ikke fik tale med Dem hvis han ikke viste mig fortrolighed, gjorde han det, men meget uvillig."

„Godt, og hvad er saa Deres mening om ham?"

„Min opfatning er at hvad han skriver i sine breve

til Dem, er sandt. Han har sluttet kontrakter paa seks maaneder med følgende firmaer og de andre har simpelthen solgt sine forretninger til ham. Hans position er derfor som han sa, meget sterk," og jeg la mine optegnelser paa bordet foran min chef.

„Dette er Deres overbevisning?"

„Ja, men selvfølgelig kan De, naar De gjennemser papirerne, finde feil eller svig, hvor jeg intet kunde opdage."

„Nu vel, jeg skal tale med ham."

„En ting til, Mr. Hemster. Han tilbød mig to hundrede tusen dollars, derpaa to hundrede og femti tusen, hvis jeg vilde skjule for Dem at han engang bedrog mig."

„Saa, og hvad svarte De?"

„Jeg avslog pengene naturligvis."

Den gamle herre betragtet mig med et uttryk av dyp medlidenhed.

„Det gjør mig ondt at sige det, Tremorne, men De er en klodrian. Hvorfor tok De ikke pengene? Jeg kan nok passe paa mig selv. Det er mig det samme om denne mand har bedraget hvert eneste menneske i de Forenede Stater. Kan han bedrage mig ogsaa, har han sandelig ærlig fortjent pengene. „Arbeideren er sin løn værd" som Den hellige Skrift siger."

Det citat hadde jeg brukt til datteren. Sandsynligvis hadde hun fortalt faderen om vort stormende møte.

„Sandt nok, Mr. Hemster, men Den hellige Skrift siger ogsaa: „Undgaa det onde i alle dets skikkelser," og det gjorde jeg ved at avslaa bestikkelsen."

„Man faar ingenting for ingenting i denne verden. Jeg synes De skulde tat imot tilbudet, naar De bare

sa mig sandheden om dokumenterne jeg sendte Dem for at undersøke."

„Jeg vilde ikke ha noget at gjøre med den mand, Mr. Hemster, hvis jeg var Dem."

„Det er dumt av Dem. Hvis han har noget at sælge, som jeg ønsker at kjøpe, hvorfor i al verden skal jeg saa ikke handle med ham. Hans moral interesserer mig ikke. Jeg kunde like saa gjerne negte at kjøpe en avhandling om det engelske sprog, fordi bokhandleren ikke uttaler „h'erne". Jeg er meget skuffet over Deres forretningstalent, Mr. Tremorne."

„Det er sørgelig at jeg ikke svarer til Deres forventninger, Sir, men den mand vilde jeg betragte med den yderste mistillid."

„Naturligvis gjør jeg det, naar jeg har forretninger med ham. Jeg betragter alle med mistillid, men jeg klynker ikke om jeg blir snytt. Fortæl mig om den handelen med Cammerford, hvor De mistet Deres penger."

Jeg meddelte ham sakens nærmere omstændigheder, hvilke jeg ikke behøver at gjengi her. Da jeg var færdig, sa Mr. Hemster langsomt:

„Undskyld mig, Tremorne, men sig aldrig mere at den mand bedrog Dem. Det er at misbruke sproget. Alt han gjorde, var lovlig."

„Aa, det vet jeg vel. Han nævnte ogsaa idag hvor lovlig alt var. Dog, han visste at minen var værdiløs."

„Og hvad saa? Han hadde ingenting med at fortælle Dem det. Det var Deres sak at undersøke minens sande værd. De gir Cammerford skylden, istedenfor Deres egen skjødesløshed. Hadde ikke Cammerford tat pengene, hadde den næste De kom i forbindelse med,

gjort det, og det skjønte han vel, saa han syntes han like godt kunde ta dem, og det er jeg skam enig med ham i. Hvis jeg for eksempel fortalte Dem at denne pose indeholdt tusen dollars i guld, vilde De saa tro mig paa mit ord uten at tælle pengene?"

„Ja, ganske sikkert."

Den gamle herre blev saa forfærdet over dette svar, at han stirret paa mig som om han ikke hadde truffet paa et slikt eksemplar av menneskeslegten før.

„De vilde," ropte han tiislut, „nei, De er umulig. Det var likesaagodt at De avslog bestikkelsen. De vilde saa ikke faa nogen glæde av pengene, om De fik dem igjen."

„Aa sig ikke det, Mr. Hemster. Jeg vilde sætte alt i statsobligationer og ikke spekulere med en penny."

„Jeg trodde ikke De hadde saa megen fornuft," sa den gamle herre betænksomt; og bøiet sig igjen over pulten. „Men mig har De tjent bra, om De end har tjent Dem selv daarlig. Jeg vil skrive et brev til Cammerford og opstille mine betingelser for at slutte mig til hans projekt."

„De vil da vel ikke gjøre det, Mr. Hemster, før De har set papirerne."

„Aa, vær ikke bange. De maa ikke tro at jeg i min alder vil opta Deres forretningsmetoder. Gaa nu og bed Hilda gi Dem litt lunch. Jeg har ikke tid til mere end den vanlige sandwich. Min datter er reist iland. Hun vilde spise lunch paa Nagasaki hotel, da hun er kjed av skibskosten. Jeg skal gjøre brevet færdig, om De vil bringe det til Cammerford, naar De har spist."

Dette var ikke mig imot, jeg skyndte mig at opsøke

min egen kjære pike, som jeg ikke hadde skimtet siden dengang Gertrude Hemster sendte hende væk. Jeg var glad over at vi skulde faa skibet saa at sige for os selv, og jeg smigrer mig med at hun heller ikke var bedrøvet over det. Lunchen var ikke færdig, saa jeg fik hende med op paa dækket, og der stillet jeg bordet og stolene som de stod da Miss Hemster overrasket os. Da vi hadde sat os begyndte jeg:

„Hilda, nu maa De svare paa mit spørsmaal."

„Hvilket spørsmaal?"

„Aa, det vet De godt. Svaret laa Dem paa læben, da vi blev avbrutt."

„Nei, det gjorde det ikke."

„Hilda, Deres øine hadde et uttryk jeg aldrig har set før. Skulde virkelig læberne motsige det bud øinene bragte —"

„Syntes at bringe," avbrøt hun.

„Var det bare „syntes"?"

„Jeg vet virkelig ikke. Jeg er saa misfornøiet med mig selv. Jeg kalder ikke dette at gjøre kur. Jeg tænkte mig at der forut for forlovelsen gik et langt venskab, mange maaneskinsturer, og samtaler om høitliggende temaer som interesserte begge parter. Jeg utmalte mig hvordan jeg sat og ventet paa en veranda dækket av slyngroser, mens han, den rette, ilet mig imøte — helst tilhest. Sammenlign nu dette billed med virkeligheden. Vi har bare kjendt hverandre nogen dage, første gang vi møttes, trættet vi, det vi har talt om er penger, fattigdom og slike motbydelige ting. Sa jeg nu „ja", vilde jeg for bestandig foragte mig selv. Akkurat som om jeg tok den første mand som bød sig."

„Er jeg den første, Hilda? Det tror jeg ikke."

„Det vil jeg ikke fortælle Dem. De kommer med altfor mange spørsmaal."

„Tiltrods for at De negter, paastaar jeg at det rette svar var Dem paa tungen, da De saa uhøflig blev jaget væk."

„Nei vet De hvad, Mr. Tremorne —"

„Rupert, om jeg maa be, Hilda."

„Nuvel, prins Rupert, for at vise Dem hvor let man farer vild, naar man vil forutsige hvad en kvinde vil svare, saa skal jeg nøiagtig fortælle Dem hvad jeg tænkte paa, da mine tankers traad blev saa pludselig avskaaret. Det var paa betingelser, forbehold, vilkaar, alt andet end det lille enkle ord „ja", som De ventet."

„Jeg er fornøiet allikevel, Hilda, for dette fører mot maalet. Det er umulig andet. Jeg gaar ind paa alle vilkaar og betingelser paa forhaand, saa nu er vi ved det lille, vigtige ord „ja"."

„Aa, er De enig i alt paa forhaand, saa gjælder det ikke. Da kan De siden sige at De ikke har set kontrakten, eller ikke var ved Deres fulde fem, da De underskrev den."

„Lad os saa høre betingelserne, Hilda, en for en."

„Jeg vilde be Dem vente med at tale mere om dette til jeg kom hjem. Der vilde jeg at De skulde komme og gjøre mig Deres spørsmaal, hvis De da fremdeles hadde de samme tanker."

„For et komisk vilkaar. Hvor længe vilde det vare? Naar kommer De hjem?"

„Om et aar eller kanske om to. Det avhænger av hvorlænge Mr. Hemsters reise varer. Det kan ogsaa hænde at han straks, naarsomhelst, bestemmer sig til at reise tilbake. Her kan jeg ikke forlate ham, men

naar han kommer til Chikago, sluker forretninger ham med hud og haar, og da savner han mig ikke."

„Det vilkaar er saa svævende, Hilda, jeg beundrer det slet ikke."

„Der kan De se," sa hun skjelmsk, „De finder feil ved det første jeg foreslaar."

„Langtifra. Jeg samtykker øieblikkelig. Nu det næste."

„Det næste angaar mer direkte Dem selv. Jeg formoder at De ingen beskjæftigelse har i sigte, og nu De tænker paa at gifte Dem, vil De vel ikke lægge Dem paa latsiden."

„Det være langt fra."

„Da vilde jeg gjerne at De skulde tilbyde Mr. Hemster Deres tjeneste. Han har stor tillid til Dem og eftersom han blir ældre føler han mer og mer savnet av en ven. Siden min far døde, har han ingen ven hat."

„De glemmer Dem selv, Hilda."

„Aa, jeg kan ikke regnes, jeg er bare en kvinde. Hvad han trænger ved siden av sig, er en mand med et klart hode, som kan gi ham et uinteresseret raad. Den ting er ikke tilfals, det vet han nok."

„Ganske sandt, men hvor har vi det klare hode? Han har netop fortalt mig at jeg er en tosk."

„Det har han aldrig kaldt Dem."

„Naa, ikke netop det, men noget lignende, og som jeg sitter her med Dem, synes jeg han har ret og at jeg har været en Don Quixote."

„Nu kommer næste betingelse," Hilda lot til at være forlegen. „Det er igrunden ikke en betingelse, snarere en bekjendelse. Jeg har ofte undres paa om jeg i

dette tilfælde handlet ret eller ikke, kanske Deres syn paa saken vil bli forskjellig fra mit. Det forbød sig av sig selv at spørge Mr. Hemster, som jeg naturligvis ellers vilde raadført mig med i forretninger, og derfor forsøkte jeg at tænke mig hvad min far vilde at jeg skulde gjøre. Efter det handlet jeg, men min samvittighed er ikke ganske rolig. Jeg er ræd at jeg ikke gjorde hvad en uavhængig kvinde skulde gjort, men nu er De blit min ven og nu faar De avgi Deres dom."

„Den blir overbærende, Hilda, ja, kjendelsen er alt avsagt, De handlet aldeles rigtig."

„Vær saa snild ikke at dømme, før De har hørt. Nu kommer vi til den skrækkelige hemmelighed som kvinden med en fortid altid bærer paa. De vet den dukker bestandig op i det kritiske øieblik. Jeg fortalte Dem altsaa at min far og Mr. Hemster var venner fra guttedagene av, at de gik paa skole sammen, og at selve forskjellen i deres karakter gjorde venskabet alvorlig og varig. Min far var en lærd, stille mand som var glad i bøker, Mr. Hemster brydde sig hverken om kunst eller literatur, men bare om at færdes i fri luft og kappes med sine medmennesker. Det er vanskelig at tænke sig at én saa stilfærdig og behersket som Mr. Hemster nu synes at være, har levet som en forvoven cow-boy paa prærierne, redet som en centaur og skutt med en sikkerhed som mere end en gang reddet hans liv, om den end var skjæbnesvanger for motstanderne. Dog midt i dette vilde liv var han den første som forstod hvilken fremtid der laa i handelen med kvæg, og la saaledes grundvolden til den kolossale formue han nu har. Jeg indbilder mig at han var den dygtigste av

kvægvogterne derute og fik høi løn. Han la penger op, ti der hadde han ingen anledning til at bruke dem, da han hverken drak eller spilte hasard. Da han endnu var ganske ung, frembød der sig for ham en gunstig leilighed, der manglet ham en smule kapital for at kunne benytte sig av den. Min far la til det manglende, og skjønt summen var ganske liten, har Mr. Hemster altid siden følt som stod han i taknemmelighedsgjæld til ham for det lille laanet, som næsten straks blev betalt tilbake. Da min far døde, stod jeg der uten en skilling, men jeg hadde faat en musikalsk utdannelse, saa jeg let kunde tjene mit brød. Kort efter min fars død fik jeg en meddelelse fra direktøren for banken i vor lille by, om at der i mit navn var deponeret i banken aktier i Mr. Hemsters store forretning til en værdi av hundrede tusen dollars. Nu er spørsmaalet, skulde jeg beholdt pengene, eller burde jeg sendt dem tilbake til Mr. Hemster?"

„Derom kan det ikke være tvil, Hilda, Deres far var berettiget til en del av den forretning som han ved sit høist beleilige laan hadde gjort det mulig at grundlægge."

„Men den sum jeg fik, stod aldeles ikke i forhold til den som blev laant. Den er endnu mere uforholdsmæssig stor end De skulde tro efter hvad jeg her har sagt, ti procenterne er saa store som om aktiernes værdi var fire, fem ganger det paalydende beløb. Mr. Hemster var ikke forpligtet til at gi mig en skilling."

„Man maa dog ha lov til at gjøre hvad man anser for moralsk ret, uten at være tvungen til det av loven. Jeg haaber at De tok imot det uten betænkning."

„Ja, jeg mottok det, men efter megen betænkning. Mr. Hemster vilde ikke like at jeg har fortalt Dem dette.

Hans eneste datter har ingen anelse om det, og faderen vilde vist bli meget ulykkelig, om hun fik nys om hvordan det forholder sig. Det er sandt, jeg maa fortælle Dem at hun har git mig avsked paa graat papir, siden den japanske grevinde kom."

„Da er vi i samme kasus, ti frøkenen har ogsaa befalt mig at trække mig tilbake."

„Gjør De det?"

„Nei, slet ikke. Hun har ikke ansat mig, saa hun kan ikke avskedige mig. Men for at komme tilbake til os selv, hvilket emne interesserer mig mest, saa kaster denne skrækkelige hemmelighed, som De siger, et nyt lys over vort forhold. Det maa De da se. Her har jeg fridd til Dem i den tro at De var fattig og hjælpeløs, og saa viser det sig at De er en arving av den egte, amerikanske sort. De beskyldte mig engang for at være sen til at opfatte —"

„Det har jeg aldrig gjort."

„Jo da, folk beskylder mig for det. Men jeg er da kvik nok til at forstaa at dette er en sceneforandring, og at den fremtid som jeg har drømt om for os to, ikke kan bli av nu."

Hilda foldet hænderne og lænet albuerne paa bordet. Hun bøiet sig mot mig og sa halvt vemodig, halvt skjelmsk:

„Jeg har aldrig sagt at De var sentænkt, Mr. Tremorne."

„Rupert, maa jeg be."

„Men, Rupertus, jeg synes nok at De er litt rar. De taler som ut av et melodrama, om den forskjel rigdommen gjør. Med en bydende gestus siger De: „Rike kvinde, vig bort." Og saa gaar De ut i verden

med det hellige løfte at De vil sky mig, til De kan stable op dollar paa dollar paa egteskabets alter. Jeg har ikke hørt om slikt, siden jeg læste „En fattig ung mands roman“, og jeg trodde aldrig at jeg i det virkelige liv skulde træffe paa en saadan stolt, ubøielig, fattig ung mand.“

„Rike kvinde, livet er fuldt av overraskelser, og De kan ikke undgaa Deres del av dem. Jeg skal dog ikke saa ubarmhjertig byde Dem vige bort, før De har svaret med et ord paa to bokstaver paa det vigtige spørsmaal, De vet. Jeg kan jo ikke avslaa, hvad der ikke blir budt mig. Sæt mig derfor istand til at handle som en stolt ung mand ved at sige bestemt om De vil gifte Dem med mig eller ei?“

„Jeg svarer: „Ja, ja, ja, ja,“ og tusen ja til, om De vil ha dem. Nu, unge mand, hvad siger De saa?“

„Jeg siger, unge kvinde, at Deres rigdom forandrer situationen fuldstændig.“

„Og jeg siger, den ikke gjør det, ikke en smule.“

„Jeg skal sige Dem hvordan. Jeg er fattig og jeg trodde De var fattig. Derfor var det som De bemerket, min pligt at gaa ut i verden og søke at presse penger av en eller anden. Det er heldigvis ikke længer nødvendig. Hilda, vi kan gifte os idag. Jeg vedder De samtykker.“

„Aa!“ ropte hun, og lot armene overgivent falde ned. Hun lænet sig tilbake i den knirkende stol, og sendte mig et kritisk blik under de lange øienhaar, men med et vakkert smil om den søte mund. „For et hastverk De har.“

„Ja, De visste nok ikke hvad De gjorde, da De fortalte mig dette.“

Før hun kunde svare, blev vi avbrutt av Mr. Hemster som kom med en stor forseglet konvolut i haanden. Han saa venlig paa den unge pike og knep hende i de blussende kinder.

„Hvordan er det De ser ut, ven min. Hvad har dere to talt om? Det er sikkert noget morsomt."

„Ja, vi talte om hvilken snild, hyggelig mand Silas K. Hemster er," svarte Hilda rask.

Den gamle vendte et par skarpe, spørgende øine mot mig.

„Hilda, De maa ikke tro for meget paa hyggelige mænd, hverken gamle eller unge," sa han langsomt. „Det blir saa ofte en skuffelse. Og vogt Dem især for ham der, min høit betroede sekretær. Han er det mest idiotisk upraktiske menneske jeg i mit liv har truffet paa. Vil De tro at han idag blev tilbudt to hundrede og femti tusen dollars om han vilde tie stille med noget som han ansaa for sin pligt at underrette mig om, og tænk, han var saa dum at avslaa den klingende mynt, som er saa god at ha."

„Vær saa snild at fortælle Miss Stretton, at i dette tilfælde het den klingende mynt, som er saa god at ha, bestikkelse, og at De selv, Mr. Hemster, vilde avslaat den."

„Det vet jeg ikke noget om. Jeg vil ikke at Hilda skal tro at jeg begynder at gaa i barndommen. Slik en sum finder man ikke hver dag paa Nagasakis gater, det vet nok De."

„Nei, men undertiden finder man den ombord paa en yacht," sa Hilda med et muntert smil.

„Nei, det gaar over min forstand. Jeg vet ikke hvad De mener, Hilda," og han knep hende igjen i kindet.

„De maa undskylde, Mr. Tremorne, at jeg igjen sender Dem avsted uten lunch, men forretninger fremfor alt, selv om man skal leve paa sandwicher. Hvor gammel er denne Cammerford?“

„Omtrent firti, tænker jeg.“

„Faar De det indtryk av ham at han er en dygtig mand?“

„Ganske sikkert. Han har jo vist at han er meget dygtigere end jeg.“

„Aa, det er ingen anbefaling. Vil De være saa snild at bringe ham dette brev. Det er mit ultimatum, og det kan De fortælle ham. Han har at sige ja eller nei. Jeg forandrer ikke en tøddel i mine betingelser. Slaar han til, saa ta ham med Dem ombord, avslaar han, saa sig at jeg vil knuse ham til støv, før han sætter foten paa amerikansk jord.“ Han rakte mig den forseglede konvolut.

„De var med at begynde denne affære, saa jeg vilde gjerne at De skulde være med at avslutte den. Jeg beklager at jeg er nødt til at benytte Dem som visergut, Tremorne, men vi er litt langt væk fra Chikagos udmerkede visergutkontorer.“

Jeg reiste mig øieblikkelig og la konvolutten i min indre jakkelomme.

„Jeg skal gjøre mit bedste, Mr. Hemster, skjønt jeg synes ikke at min rolle er stort andet end viserguttens i Deres forhandlinger.“

„Slet ikke, De er gesandt, den stilling er dog fornem nok, og det er De. Desuten føler jeg mig overbevist om, at eftersom De ikke elsker Cammerford saa særdeles høit, vil De med Deres væsen lære ham hvor ubetydelig han er. Skjønner han først det, vil vi ikke faa mere bryderi med ham.“

Jeg lo, Hilda gav mig et søtt smil, Hemster et venlig nik og dermed gik jeg ned trappen og sat øieblikket efter i den altid beredte motorbaat.

Cammerford ventet mig ikke, jeg maatte lete efter ham og fandt ham tilslut paa et sted, som skulde forestille amerikansk skjænkestue og hvor stjernebannerets sønner i Nagasaki kunde finde trøst i sin ensomhed.

„Drik et glas med mig, Tremorne," ropte Cammerford, saa gemytlig som om vi var bedstevenner.

„Nei tak," svarte jeg, „jeg vilde heller stilles foran en revolvermunding end skylle ned de saakaldte amerikanske drikkevarer, som serveres her paa stedet. Jeg kjender byen, ser De. Forresten kommer jeg i forretninger."

„Saa, gamlen vil altsaa se mig?"

„Det kommer an paa hvad De svarer paa hans brev som jeg har i lommen. Kanske vi helst burde begive os til Deres værelser i hotellet?"

„Javist, javist," mumlet Cammerford, han skalv av nervøs ophidselse.

Straks vi kom paa hans værelse, rakte han haanden ivrig ut efter brevet, som jeg gav ham. Han rev det øieblikkelig op, stillet sig ved vinduet og læste det helt igjennem, derpaa kastet han hodet tilbake og brøt ut i en skoggerlatter, hvori man sporet en understrøm av lettelse.

„Jeg skulde sige at dette var hans ultimatum," sa jeg, saasnart jeg kunde faa ørenslyd, „og hvis De ikke gaar ind paa det —"

„Aa, det er i sin orden, gutten min," avbrøt han mig. „Gaar ind paa det? Det gjør jeg naturligvis, men først maa jeg gjøre Dem min ærbødige undskyldning."

„Det er unødvendig, Mr. Cammerford," protesterte jeg. „Jeg haaber ikke det staar som betingelse for overenskomsten?"

„Nei, gutten min, slet ikke. Jeg ber om undskyldning av egen fri vilje. Tænk, jeg tok Dem for en dumrian og saa er De pokkers saa meget fiffigere end jeg. Sidst De var her, sa jeg at jeg ikke forstod mig paa Deres intriger, men nu gjennemskuer jeg Dem, og jeg skjønner ikke at jeg var en slik klods ikke at gjøre det før. De er et geni, Tremorne. De la naturligvis veien om den gamle med den fordømte, fornemme, uangripelige mine som De kan paata Dem bedre end nogen anden jeg kjender. Slike ting appellerer til den gamles hjerte, fordi han selv er en slik durkdreven lurifaks. Jo, min kjære gut, De har spilt Deres kort godt, og jeg gratulerer."

„Jeg aner ikke hvad De sigter til," sa jeg.

„Vil De fortælle mig at De ikke kjender til hvad der staar i dette brev?"

„Jeg fik brevet forseglet, og jeg leverte Dem det forseglet. Jeg har ikke mere begreb om hvad det indeholder end De hadde før De læste det."

„Er det virkelig sandt? De er mig en stadig gaade, Tremorne, og en fryd for mit hjerte. Denne verden vilde være mindre interessant, om ikke De var her. Jeg kan aldrig løse det problem enten De er listig som en slange eller enfoldig som en due. Men er dette enfoldighed, saa kommer De længere med den end andre med list. Bare læs slutten av brevet." Han skjøv det sidste ark over til mig, og jeg læste følgende:

„Min betingelse for at underhandle med Dem er at De straks indbetaler i Japans bank til Mr. Rupert Tremorne de fem

hundrede tusen dollars som De laante av ham, tillagt renter for tre aar efter seks procent. Hvis, som rimelig er, De ikke ser Dem istand til her at utrede en saadan sum, kan De indbetale den ene halvdel i Japans bank og kable at den anden halvdel skal deponeres i Nationalbanken i Chikago. Straks jeg enten faar kabelgram fra min tillidsmand i Chikago om at pengene er sat ind i banken der, eller at De viser mig at det hele beløb staar i banken her, skal jeg opfylde de løfter jeg har gjort Dem i dette brev.

Ærbødigst

Silas K. Hemster."

Cammerford iagttok mig skarpt og den forbauselse som speilet sig i mit ansigt, maa ha forekommet ham egte nok. Jeg gav ham brevet tilbake.

„Jeg forsikrer Dem at jeg ikke visste om denne betingelse."

„Hvis det er tilfældet," henkastet Cammerford let, „har De vel intet imot at betale mig pengene igjen, efter at De har faat dem. Ja, De med Deres silkefine begreber om ærlighed er vel nødt til at gjøre det."

„Det er leit at skuffe Dem, Mr. Cammerford, men forholdene har forandret sig siden jeg sidst saa Dem og med Deres tilladelse beholder jeg pengene."

Cammerford lo inderlig godt, han var i et glimrende humør. Jeg formoder at han vilde tjene saa storartet ved at den trusten blev dannet, at det beløb han skulde ut med til mig, var en ren bagatel i sammenligning.

„Jeg vilde gjerne at De skulde skrive et par ord til Mr. Hemster," sa jeg og reiste mig, „enten De tar imot hans tilbud eller avslaar det."

„Ja, det skal jeg," han tok frem av vestelommen en elegant reservoirpen. „De er en meget høflig budbringer og jeg skal ikke opholde Dem et minut længer."

Dermed rablet han i hast nogen ord paa et papir, la trækpapir paa, puttet papiret i en konvolut og gav mig det.

Han reiste sig og fulgte mig til døren. Han tok sig den som jeg fandt usømmelige frihed at slaa mig paa skulderen. „De er en hæderspascha, gamle ven, og det én som er klok. Jeg siger saa mange tak for laanet av pengene. Jeg hadde jo ikke trodd at jeg skulde bli nødt til at betale dem tilbake saa snart, og heller ikke at renten skulde være saa høi, men jeg behøvet dem dengang, og de gjorde godt hvor de kom. Farvel saa længe, gamle kamerat. Imorgen vil De synes De er en rik mand."

„Jeg synes jeg er rik idag, Mr. Cammerford."

XX.

Da jeg kom ombord, gik jeg like ned i den gamle herres kontor og overrakte ham Mr. Cammerfords brev. Han aapnet det, læste og kastet det paa bordet.

„Mr. Hemster," min stemme skalv, jeg var mere bevæget end jeg trodde jeg kunde bli, „Mr. Hemster, jeg vet ikke hvordan jeg skal takke Dem for hvad De har gjort for mig idag."

„Aa, snak ikke om det," sa han barskt, som om han ikke likte at høre det. „Hvad De behøver er en formynder."

„Ja, jeg haaber at jeg har sikret mig en." Han tilkastet mig et hurtig blik.

„Virkelig? Forholder det sig saaledes som jeg tror, gratulerer jeg Dem. Ja, og Hilda ogsaa. De har valgt en god formynder. Begynd nu ikke at takke mig igjen, men gaa og fortæl hende altsammen."

Med den besked gik jeg ind i salonen og fandt

der den dame jeg søkte, og hun gik med mig op paa dækket. Jeg hadde en forkjærlighed for de to stoler og kurvbordet, tiltrods for den saarende avbrytelse vi der hadde været utsat for.

„Jeg liker dette sted, for de minder som knytter sig til det," sa jeg, „og dog er jeg sikker paa at straks vi begynder at snakke sammen, kommer enten Mr. Hemster og beordrer mig fraborde, eller datteren og sender dig nedenunder."

„Der er ingen overhængende fare," svarte Hilda. „Mr. Hemster er optat, og datteren er endnu ikke vendt tilbake fra Nagasaki. Men jeg har en fornemmelse av at du heller burde være nede i kontoret og hjælpe din chef end sitte her og tøve med mig."

„Jeg er her paa befaling. Min chef, som du kalder ham, sa at jeg skulde faa fat i dig og fortælle dig altsammen."

„Hvad for noget?"

„Fortalte du Mr. Hemster det vi snakket om, da jeg var gaat?"

„Ikke et ord. Stakkar, han hadde ganske andre ting at tænke paa. Han forsøkte — aa, saa usigelig klodset — at lirke ut av mig hvad jeg syntes om dig. Han gav mig mange gode raad som jeg ikke skal glemme. Han advarte mig, at jeg maatte passe mig, og ikke interessere mig for sterkt for indtagende unge mænd. Jeg brændte av lyst til at sige ham, at han var for sent ute med sine gode raad; men jeg var ikke sikker paa om det ikke vilde volde ham ny bekymring istedetfor at berolige ham, saa jeg tiet stille. Kan ikke du fortælle ham det? Jeg burde vist gjøre det selv, men det er saa vanskelig."

„Jeg skal sige ham det, med største fornøielse. Oprigtig talt, saa har jeg alt gjort det.“

„Nei virkelig, hvad sa han?“

„Han sa at jeg behøvet en formynder og jeg fortalte at jeg alt hadde skaffet mig en. Han forstod øieblikkelig situationen, gratulerte mig med mit valg og bad mig fortælle dig altsammen.“

„Hvad for noget altsammen? Det har jeg spurt om før.“

„Naturligvis om de pengene vi skal sætte hus for. Mr. Hemster anslaar det til over en halv million.“

Hilda lænet sig bakover i stolen med noget som lignet en rynke paa sin vakre pande.

„Var det altsaa det, du talte med Mr. Hemster om,“ sa hun stivt.

„Selvfølgelig. Det er da meget vigtig?“

„Det er det vist.“

„Det var ialfald hans mening, og han syntes jeg var heldig som saa letvint kom til penger.“

„Saa letvint! Nei virkelig.“

„Ja, han var svært fornøiet og det er jeg ogsaa.“

„Hvor det glæder mig at høre.“

„Han visste det vilde glæde dig. Han betragter mig som mere end heldig, og det maa jeg jo sige at jeg er. Det var en slik overraskelse, forstaar du. Jeg hadde ikke ventet noget, og saa pludselig finde at jeg eier en slik sum, bare paa grund av et par ord, det er næsten for godt til at være sandt.“

Hilda laa bakover i stolen, nu kunde der ikke være tvil om de vrede rynkerne i panden, de var tydelige nok, og eftersom jeg pratet ivei, uttrykte de talende øine et voksende mishag. „Bare paa grund av et par ord!“ hvisket hun som om hun talte til sig selv.

„Javist. Bare likefremme, almindelige ord, men se, hvilken virkning de har. Mig gjør de til en selvhjulpen, ja endog rik mand, efter hvad jeg anser for rigdom, Mr. Hemster synes vel ikke summen er betydelig.“

„Sandsynligvis ikke? Men du synes at betragte disse penger som meget, meget vigtige, — ja av allerhøieste vigtighed.“

„Aa, ikke av allerhøieste vigtighed; men jeg vil altid anse denne dag for den lykkeligste i mit liv.“

„Virkelig? Ogsaa paa grund av pengene?“

„Kjære Hilda,“ protesterte jeg, „du maa da indrømme at penger er temmelig nødvendige.“

„Det indrømmer jeg. Saa Mr. Hemster var mere fornøiet over at du fik penger end over noget andet?“

„Det siger jeg ikke; men han var tydeligvis henrykt over mit held, som enhver sand ven vilde være. Jeg er viss paa at mine slegtninger hjemme vil bli overlykkelige, naar de faar høre nyheden.“

„Om pengene,“ gjentok Hilda, irritert.

„Hvorfor ikke? Slik en guldklump vinder man ikke hver dag.“

„Bare med et par simple ord,“ kom det bittert fra Hilda.

„Ja netop. Hvis du i det psykologiske øieblik bruker de rette ord, er der i de to ting i forening en slik magt, at du er næsten sikker paa at ha lykken med dig.“

„O du høit fortjente mand! De som kaldte dig en dumrian tok feil, ikke sandt?“

„Jo, det gjorde de nok, forresten har de ogsaa indrømmet det.“

„Saa det var pengespørsmaalet du og Mr. Hemster drøftet der nede i kontoret?“

„Ja, først. Jeg begyndte straks med pengene og takket ham oprigtig for hvad han hadde gjort.“

„Det gjorde du ret i. Hadde ikke han været, saa hadde du ingen penger hat at jubilere over.“

„Det er netop hvad jeg fortalte ham. „Mr. Hemster,“ sa jeg, „var det ikke for Deres skyld, vilde jeg aldrig faat en skilling.“ “

„Og saa tilslut kom turen til mig, og du og Mr. Hemster begyndte at tale om mig, da pengespørsmaalet var uttømt. Jeg burde vist,“ stemmen brast og øinene blev store og fugtige, saa det skar mig i hjertet og jeg skammet mig over mig selv, „være taknemlig for at dere ofrer mig saa megen opmerksomhed. Hadde jeg bare visst at guld betydde saa meget for dig, skulde jeg gaat mere i detaljer. Jeg sa at værdien av aktierne var to, tre ganger det paalydende beløb, men det er som du siger over en halv million. Og nu vil jeg gjerne gaa ned om du ikke har noget imot det.“

„Jeg har imot det. Jeg vil tale med dig, Hilda.“

„Jeg vil helst ikke tale mere nu. Er du klok, saa sig ingenting, før jeg har hat tid til at tænke over alt dette.“

„Jeg har aldrig gjort paastand paa at være klok, Hilda. Sit ned, jeg ber dig. Du maa. Jeg kan ikke la dig gaa nu.“

Et lyn skar gjennem sløret som hadde lagt sig over hendes øine.

„Du gjør bare tingene værre,“ ropte hun. „Bryr du dig det ringeste om mig, saa sig ikke mere før vi møtes igjen.“

„Hilda,“ sa jeg, „jeg kan gjøre alt godt igjen paa fem minutter. Hvad vedder du?“

„Skal dette være en spøk, er jeg træt av den. Kan du ikke se jeg er ute av stand til at tale nu? Forstaar du ikke at du har sagt nok? Slaa dig tiltaals. Jeg skulde ønske jeg ikke hadde en skilling, at jeg aldrig hadde fortalt dig noget.“

Nu gik det op for mig, at her stod jeg mellem ild og vand. Jeg hadde begaat den bommert at drive spøken for vidt. Min egen søte pike holdt paa at briste i graat, og hvis jeg nu erklærte det hele for spøk, vilde hendes sorg forvandle sig til vrede mot mig, og da kunde det sidste bli værre end det første. Historien hadde tat en forkjert retning og nu var spørsmaalet, skulde jeg fortsætte som jeg hadde begyndt, eller slaa helt om. Jeg bestemte mig hurtig til at fortsætte, idet jeg satte min lid til at vor nation har ord for at være uklar. Jeg besluttet at være standhaftig og proklamere høilydt at jeg den hele tid hadde talt om min formue, ikke om hendes. Hun vilde synes synd paa mig for min keitethed og tilgi den; men hadde jeg letsindig drevet gjøn med hendes helligste følelser og det paa en dag som denne, kunde det let faa følger som jeg ikke vilde risikere.

„Hilda,“ sa jeg med al den værdighed jeg kunde opbyde, „du synes slet ikke fornøiet over min lykke. Jeg trodde du vilde glæde dig med mig. Da jeg talte med dig imorges, eiet jeg ikke en skilling i denne verden, og dog, som Mr. Hemster fortalte dig, avslog jeg, bare en time i forveien, en bestikkelse paa to hundrede og femti tusen dollars. Den sum utgjorde kun halvdelen av formuen som den fyren Cammerford narret fra mig. Nu betaler manden mig den hele halve million tilbake med renter for tre aar efter seks procent, bare

fordi Mr. Hemster har tilskrevet ham et par enkle, likefremme ord i et brev. Du kan vel tænke dig min henrykkelse, min elskede, da jeg hørte om min store lykke. Herefter skal intet levende væsen beskylde mig for at jeg var en brødløs lykkejæger, skjønt naturligvis heller ingen kunde indbildt dig at jeg brydde mig en døit om dine penger, da jeg bad dig bli min hustru. Og nu, kanske jeg er for ømskindet, men det forekommer mig, at nyheden ikke volder dig den glæde jeg hadde ventet."

Hun vaklet og sank tungt ned i lænestolen. „Rupert," hun saa paa mig med et rørende forvirret blik, „Rupert, hvad mener du? Drømmer jeg? Hvad er det for en halv million du taler om? Jeg sa til dig at min formue var to eller tre ganger hundrede tusen, men jeg trodde at du nu hadde opdaget dens virkelige størrelse. Men det later til at du har ment noget andet."

„Hilda," ropte jeg med en rædsel som jeg haaber hørtes egte, og Herren forlate mig min synd at jeg var nødt til at forstille mig — „du har da vel aldrig et øieblik tænkt at jeg talte om *dine* penger?"

Hun sat og stirret hen for sig med blikket fæstet paa noget langt borte, som om hun forsøkte at gjenkalde sig vor samtale, at hun kunde finde noget i hvad jeg hadde sagt, som kunde forklare det misgrep hun trodde hun hadde begaat. At mine ord kunde forstaaes paa to maater, var klart nok, men der var intet sagt som ikke likesaa godt kunde gjælde mine penger som hendes. Nu da det nye lys faldt over saken, traadte hendes feil grelt frem. Hun vendte sig mot mig, det forvirrede uttryk i ansigtet svandt og øinene straalte av dyp ømhed. Hun la sine hænder over mine paa kurvbordet.

„Rupert," hvisket hun, „kan du tilgi mig? Jeg tok saa stygt feil av dig."

„Hilda, vilde du ha tilgit mig, om jeg hadde forbrutt mig?"

„Jeg vilde, jeg vilde, jeg vilde," ropte hun, og det var klart at hun mente det, dog vovet jeg ikke at avlægge mit skriftemaal. Hvor hensynsløse vi mænd er, og hvor vi trænger tilgivelse hver eneste dag av vort liv!

„Fortæl mig nu alt om denne nyfundne skat," sa hun, og jeg begyndte igjen mine utlægninger, men denne gang stod jeg paa fast grund og besluttet aldrig mere at vove mig ut paa glatisen, efterat det saa nær var gaat galt. Mens vi talte la den utrættelige lille motorbaat til skibssiden, og Gertrude Hemster kom op faldrepstrappen, fulgt av sin miniaturgrevinde. Miss Hemster var saa elskværdig fuldstændig at ignorere os. Hun ytret et par ord til sin nye selskabsdame og forsvandt ned kahytstrappen. Grevinden vraltet hen til os og sa til Hilda med sin skrikende japanerstemme:

„Miss Stretton, frøkenen ønsker at De øieblikkelig begir Dem til hende," dermed vraltet hun bort igjen. Hilda reiste sig.

„Gaa ikke," bød jeg; men hun rakte mig smilende haanden.

„Er det ikke komisk," sa hun, „vi to tilsammen er værd en million, allikevel maa vi danse efter andres pipe; men heldigvis behøver ikke vi som andre træller at sukke: „Hvor længe, o Gud, hvor længe!" Behøver vi vel?"

„Nei, det kan du ta gift paa, som de siger derute i veststaterne. Vor hædersdag nærmer sig," og til-

trods for at hun forsøkte at slippe undav, la jeg armen om hende og drog hende op til mig.

„Nei, kjære, kapteinen ser os," hvisket hun forskrækket.

„Kapteinen er vor gode ven, jeg er viss paa han gjorde det samme, da han var ung," og dermed — Hilda gjorde sig løs og flygtet, rød som en rose. Da jeg saa op paa broen, hadde kapteinen pludselig snudd ryggen til os. Jeg likte altid denne jevne, likefremme mand fra Kap Cod, som tilbragte alle sine vaakne timer paa broen, enten skibet hadde dampen oppe eller ei.

XXI.

Næste dag var mere rik paa begivenheder end nogen anden jeg hadde tilbragt paa yachten, trods alt hvad der var hændt. Vi var nogen øieblikke i stor fare og blev kun reddet ved et mirakel eller kanske jeg heller burde sige ved en snarraadig, dygtig mands energiske indgripen. Det skal jeg aldrig glemme ham. Fostrer Kap Cod mange slike sønner, er det en meget vigtig landsdel. Tidlig samme morgen hadde jeg avlagt min tredje visit i Nagasaki hotel, og John C. Cammerford fulgte med tilbake til yachten. Han fortalte at han hadde stillet det fulde beløb til min disposition i Japans bank, han behøvet ikke at kable til Amerika. Mr. Hemster lukket sig inde med ham i kontoret til det ringte til lunch og den elskværdige Cammerford var vor gjest og spiste med os. Han omtalte mig flere ganger som sin gamle ven og fortalte historier som var mere humoristiske end sandfærdige om vore fælles oplevelser i Adirondack-

bjergene og Kanadas fisketrakter. Jeg tror han skrev alle de historier han hadde hørt om englændere paa min regning, og fortalte dem med et velbehag, som hadde han været med at opleve dem. Det frydet mig derfor at kunne underrette ham om at en av hans anekdoter stod i *Punch* aaret 1854, hvilket han absolut benegtet. Jeg foreslog ham et beskedent litet veddemaal, som han gik ind paa i den tanke at jeg ikke kunde bevise min paastand. Men tilfældigvis var der i biblioteket to bind av *Punch* for det aar, som jeg ofte hadde bladet igjennem, og nu fremla jeg dem til hans store bestyrtelse. Han brydde sig sikkerlig ikke saa meget om pengene, som at det kastet en skygge av ringeagt over det han mente skulde være en egte amerikansk vits. Den gode mand forlot os omtrent klokken tre i en meget belivet stemning og blev ført bort av den nyttige motorbaat.

Klokken var fire om eftermiddagen og vi var alle paa dæk, da den begivenhed fandt sted som jeg har hentydet til. Hilda og jeg sat freidig, for alles aasyn, i vore stoler ved kurvbordet, ti vor forlovelse var nu almindelig kjendt. Gertrude Hemster og den lille japanske adelsdame spaserte op og ned paa den anden side av dækket, og av de brudstykker av deres samtale som vinden førte hen til os, hørtes det som om Miss Hemster lærte japansk. Hun var kommet over det ignorerende stadium, hvad mig angik, og behandlet mig med den fornemme dames iskolde høflighed og strenge artighed. Holdt hun frem som hun stevnet, vilde vi nok med tiden bli rigtig gode venner igjen. Gamle Mr. Hemster sat i sin vanlige lænestol med føtterne paa rælingen, og det kan berettes som en merkværdig-

hed at han ikke skiftet stilling under den hurlumhei som paafulgte. Han sa senere at han hadde fuld tillid til kapteinen og overlot det til ham at overvinde faren, og den tillid var ikke ilde anbragt.

Paa Nagasakis havn kryr det av skibe, som uavladelig kommer og gaar, og ingen lægger større merke til dem, da de som regel manøvreres med dygtighed. En yacht som svaier for anker uten damp oppe, er naturligvis redningsløst fortapt, hvis et fartøi skulde bære ned mot den. Vi laa med bredsiden til Nagasaki. Jeg var saa fordypet i min samtale med Hilda, at jeg ikke bemerket faren, før kapteinen satte megafonen for munden og praiet hidsig en damper som nærmet sig. Jeg saa op og blev var et svært, sort, klodset fartøi som dampet ret ned mot os. Det blev mig klart i samme øieblik, at bøiet ikke det av i kursen, vilde det skjære os tvers over midtskibs. Kapteinen som gjenkjendte dets nationalitet, hvilket ikke jeg gjorde, brølte ned til mig:

„Hvad heter „skjærv ut“ paa kinesisk?“

Jeg sprang op. „Kast ned megafonen,“ ropte jeg. Han hev den ned til mig og av mine lungers fulde kraft brølte jeg en advarsel til det kommende skib. Den hadde imidlertid ingen virkning, desuten var ingen at opdage ombord. Det sorte uhyre nærmet sig os som om det var et forlatt skib uten baade kaptein og mandskab. Det syntes at vokse op av vandet og stod over os, stort og truende, som om intet mellem himmel og jord kunde redde os. Dog blev vi reddet, takket være vor gode lykke og kapteinen. Vor gode lykke kom i skikkelse av en bugserbaat som dampet forbi vor agterende med fuld fart. Kapteinen stod paa dækket

nu og hadde i haanden en trosse med et pælestik i tampen. Uten at sige et ord til den forbipasserende bugserbaat, kastet han trossen saa sikkert, at løkken faldt som en kastering om det lille fartøis agterstevn. Snar som et lyn slog han den taugende han holdt et par ganger om en svær jernklamp paa siden av vort skib.

„Lig ned, damer, øieblikkelig," tordnet han, stemmet føtterne mot jernklampen, og hang med hele sin vegt i taugenden.

Hilda adlød straks, men Miss Hemster, med grevinden klyngende sig fast til hende, stod som fortumlet. Jeg sprang frem og grep hende, og idet jeg søkte at gjøre faldet saa lempelig som mulig, rullet vi alle overende i en haug, jeg underst. Trossen stod spændt som en buestreng, enten vilde den virke som bremse og rykke bugserbaaten baklængs op av vandet, eller den vilde svinge os rundt. Dette sidste skedde, yachten dreiet rundt med en fart, saa alt ombord faldt hulter til bulter, og vips, laa vi i ret vinkel til vor forrige stilling, og det sorte skrog gled skrapende langs siden av os, uten at forvolde skade. Selv nu var ingen at se ombord paa kineseren, men efterat den var gaat omtrent hundrede alen nærmere byen, dreiet den langsomt rundt og satte utover igjen. Jeg trodde den vilde undfly, men istedetfor stoppet den en kvartmil eller saa fra der vi laa, og kastet ganske rolig anker.

Jeg hjalp damerne op og forhørte mig om de var saaret. Miss Hemster svarte med et naadig smil at, takket være mig, var hun i god behold. Grevinden viste tegn til at faa et hysterisk anfald, det forstod jeg mig ikke paa, derfor saa jeg mig om efter Hilda. Hun

var kommet paa benene igjen, men saa temmelig blek og forskrækket ut. Mr. Hemsters stol var med et brak slynget mot skanseklædningen. Han hadde været nødt til at ta benene ned fra rælingen, ellers hadde han ikke forandret stilling; han sat og tygget flittig paa den utændte cigar. Det var synd paa kapteinen, han hadde det ondt, han var i et rødglødende Kap Cod raseri og turde ikke lette sig ved at bande, fordi damerne var tilstede. Hilda saa det og ropte med en liten latter:

„Bryd Dem ikke om os, kaptein, sig hvad De vil, vi er vist alle enige."

Kapteinen truet med sin svære knytnæve mot den store damper som nu svinget op til ankerpladsen.

„Det er det samme hvad du siger," skrek han, „dette var ikke en tilfældighed, du gjorde det med forsæt. Den forbandede — om forladelse, damer, — den usling søkte at løpe os isænk, og det skal den staa til regnskab for — Herren forsyne mig — undskyld, damer — hvis der findes lov og ret at faa i dette djævlebesatte hul!"

Mr. Hemster skjøv rolig sin stol tilbake paa dens gamle plads, la føtterne paa rælingen, og vinket saa paa kapteinen. Da denne vrede helt stod ved hans side, sa han med en ro som om intet var hændt:

„Det hjælper ikke at bande, kaptein, og det behøver heller ikke en saa flink mand som De at gjøre. I det halve minut tjente De ti tusen dollars, ja jeg vil gi mere, hvis De ikke synes det er nok."

„Sludder," kapteinen protesterte, „det hørte til dagens arbeide, men det var sgu et heldig kast med trossen."

„Ja, jeg ser at De trænger til at utøse Deres vrede over nogen," vedblev Mr. Hemster, „det skal ikke være

sundt at bite i sig banden og sværgen, og da er det vel bedst at den faar det som fortjener det. Ta Mr. Tremorne med Dem i motorbaaten, han vil oversætte Dem, ti det forholder sig ikke med vore eder som med vore guldpenger, de har ikke kurs i alle lande. Reis over til det svarte misfosteret, gaa ombord og faa greie paa, hvad de mener, og lys saa velsignelsen over ham som bærer skylden. Naar vi vet hvad de tilsigtet med dette, kan vi handle, enten med loven i haand, eller vi leier en sjørøver til at bore skuten isænk, saa kan de selv se, hvordan de liker det. Jeg vil tilbunds i denne sak."

Følgen var at kapteinen og jeg gik i motorbaaten og styret like mot kineserdamperen. Vi rodde rundt den to ganger, men ikke en sjæl var at opdage paa dæk, og ingen taugstige hang utover siden, saa vi kunde komme op, ikke et taug engang. Da vi flere ganger forgjæves hadde ropt at de skulde kaste ut en line til os, fik kapteinen fat paa ankerkjettingen og med en behændighed som man ikke skulde ha tiltrodd ham i hans aar og med hans korpus, klatret han op over bougen. Mandskabet fik sig sikkerlig en forskrækkelse da hans hode dukket op over rækken, de laa allesammen flate paa maven paa dækket. Jeg entret op samme vei som kapteinen, langs ankerkjettingen, til jeg kom like i hælene paa ham. Han kastet det ene ben over rælingen, rev frem en revolver og avfyrte to skud, som blev mottat med rædselshyl. Folkene var sprunget op og hadde trukket knivene, men de to hurtige revolverskud stanset angrepet før det rigtig begyndte. Vi hoppet begge to over rælingen ned paa dækket. De feige stakkarer trykket sig sammen i en hop. Ingen var dræpt, men to var saaret

og kravlet stønnende om paa dækket. De øvrige hadde stanset at skrike og stod tæt trykket mot hinanden med den haabløse resignation som er karakteristisk for kineseren av folket, han tar med sløv ro hvad skjæbnen maatte ha beskaaret ham. De ventet døden og de møtte den med likegyldighed.

„Hvor er kapteinen," spurte jeg paa kinesisk.

Flere av dem viste med et litet nik agterut mot et lavt dækshus.

„Hent ham," sa jeg til en som saa litt mindre dum ut end de andre. Han stod op og gik ind i dækshuset, og kom straks tilbake med en skjælvende mand som vedkjendte sig at han var kapteinen.

„Hvad betyder det at De forsøker at rende os isænk," spurte jeg.

Han slog ut med hænderne i en gestus som skulde tilkjendegive hans uskyldighed, og erklærte at det var et ulykkestilfælde.

„Det er ikke sandt," paastod jeg, men han holdt urokkelig fast paa sit, styregreierne var kommet i ulave og han hadde mistet kontrollen over skibet.

„Hvorfor stanset De ikke maskinerne, da De saa hvor det bar hen," spurte jeg.

Han var blit som lammet av forfærdelse, fortalte han, og folkene ogsaa. Maskinisten var løpet op paa dækket og der var ingen som kunde stænge av dampen. Jeg visste manden løi og det fortalte jeg kapteinen, hvorpaa han trykket sin revolvermunding mot kineserens pande.

„Spør ham nu," sa han.

Jeg gjorde det, men kapteinen sank simpelthen ned i samme sløvhedstilstand som mandskabet, og der var ikke mere et ord at faa av ham.

„Det nytter ikke," sa jeg til kapteinen, „disse folk er likeglad om de blir skutt. Man kunde massakrere hele flokken og ikke faa et sandt ord av dem, før de gaar heden. Dog saa længe de er ilive, har de en viss respekt for skytevaaben, saa hvis De vil passe paa kapteinen og folkene, skal jeg gaa og se hvad der er i dækshuset."

„Nei, gjør ikke det," sa kapteinen, „de er slike lumske hunder. Her paa dækket i fuldt dagslys er de rædde nok, men der i den mørke hulen kunde de kanske vise hvor svært flinke de er til at bruke kniv. Befal heller kapteinen at hente ut alle sine officerer, hvis han da har nogen."

Dette hørtes praktisk. Jeg bad kapteinen om at ta revolveren bort fra mandens pande og spurte ham:

„Hvor mange officerer har De?"

Han svarte at der var fem.

„Godt, gaa og bring dem hit."

Han gav en av folkene en befaling. Matrosen gik ind i dækshuset og kom tilbake med fem kinesiske sjøfolk, som saa svært modfaldne ud. Der var intet at faa ut av dem, de stod bare i en rad og glodde paa os uten at svare. Naar jeg gjorde dem et spørsmaal, saa de paa kapteinen først, derpaa vendte de sine hundeøine mot mig, men ingen av dem aapnet sin mund.

„Jeg foreslaar at vi driver hele hjorden, baade officerer og matroser, forut, kaptein," sa jeg. „Ankerspillet og alle de greierne vil staa dem i veien, hvis de skulde forsøke at gjøre oprør, alle med engang. De maa staa her paa det ryddede dæk med Deres to revolvere og holde øie med dem. Kapteinen og officererne tror formodentlig at De ogsaa forstaar kinesisk, saa de vil ikke

gi ordrer. Imens gaar jeg ind i det dækshuset, for jeg er sikker paa at vi endnu ikke har fundet manden som bærer skylden for dette. Den fyren der er sikkerlig ikke kapteinen."

Min kamerat samtykket i alt, skjønt han endnu næret betænkeligheder over at jeg vilde ind i dækshuset. Jeg befalte folkene at gaa forut, og stillet kapteinen og hans officerer op langs rækken, nær dem. Vor kaptein stod over dem med en revolver i hver haand, og jeg steg, likeledes utstyret, tre trin ned og gik ind i den lave kahyt. Dette var et vovestykke, hvis der hadde været en modig mand derinde, ti der var ingen vinduer, det lille lys som var, faldt ind gjennem døraapningen, og den utfyldtes næsten helt av mit legeme. Da jeg visste at min skikkelse avtegnet sig skarpt mot dagslyset utenfor og saaledes dannet en udmerket skive baade for pistol og kniv, gik jeg ned saa fort som mulig, og traadte derpaa tilside. Først trodde jeg at kahytten var tom, men da mine øine blev vant til mørket, saa jeg at en bænk løp langs de tre vægger og i det borterste hjørne sat en sammenkrøpen skikkelse, som jeg kjendte.

„Aha, Deres ekscellense Hun Woe," ropte jeg og rettet pistolen mot ham, „det er altsaa Dem som vilde dræpe os."

Uslingen kastet sig paa sit ansigt for mine føtter og bad jamrende om naade. Koreaneren ser ikke faren i øinene med den likeglade ro som kineseren.

„Staa op og ta Deres plads igjen," sa jeg „jeg vil tale med Dem." Jeg gik til døren og ropte til kapteinen:

„Alt er i orden. Her er ingen uten Koreas førsteminister, og jeg tror, jeg begynder at faa klarhed i dette saakaldte ulykkestilfælde. Saafremt De ikke hører skud, er alt vel."

„Det er bra," ropte kapteinen muntert, „gi ham det glatte lag, og mens De holder huskestue med ham, skal jeg passe paa disse stymperne."

„Nu, Hun Woe," ropte jeg og vendte mig mot ham, „hvad er saa meningen med denne skurkestrek?"

„Aa, Deres ekscellense," jamret han, „jeg er en ulykkelig mand."

„Ja, det er De, og siger De mig ikke sandheden nu, staar De ogsaa i fare for at miste livet."

„Mit liv er allerede forbrutt," vedblev han — og jeg visste han talte sandt. „Min familie, mine slegtninger, de er alle i keiserens vold. Deres hoder falder, hvis ikke jeg bringer med tilbake den hvite kvinde som keiseren har utset sig til hustru."

„Men hvordan i himmelens navn kunde De bringe den hvite kvinde med hjem, hvis De hadde boret vort skib isænk, saa vi alle var druknet?"

„Vi har dygtige svømmere ombord," sa han, „og dykkere som er medbragt for tilfældet. De vilde reddet den hvite kvinde, — og dere andre ogsaa," la han hurtig til, „men den hvite kvinde vilde vi tat med os."

„Hvad er det for et hønsehode som har utklækket den plan," ropte jeg.

„Det er ikke mig, Deres ekscellense, jeg handler blot efter befaling. Keiseren ønsket at ødelægge den amerikanske konges krigsskib, at han ikke skulde gjøre landgang paa vor kyst."

„Er det sandt at keiserinden blev myrdet?"

„Nei, ikke myrdet, Deres ekscellense, hun døde av feber."

„Hun saa slet ikke feberagtig ut dagen i forveien, da vi saa hende."

„Vort liv staar i Guds haand," førsteministeren trak resigneret paa skuldrene, „og døden kommer ofte pludselig."

„Ja, især i Seoul," bemerket jeg, hvorpaa førsteministeren sukket høilydt. Han tænkte vel paa den skjæbne som truet ham, hans kone, børn og slegtninger.

„Deres ekscellense, det er altsammen Deres skyld," vedblev han med fortvilet mod, „hadde ikke De bragt det væsen til Seoul, var jeg idag en lykkelig mand. Jeg har altid været Deres ven, og man siger at i Deres land er man tro mot sine venner, men jeg er bange for at det ikke forholder sig saaledes. De kan hjælpe mig, men De vil kanske ikke."

„Ja, jeg indrømmer at det for en stor del var min feil, skjønt jeg var bare førsteminister som De selv. Det vilde glæde mig, om jeg kunde gjøre noget for at hjælpe Dem, Hun Woe."

Ansigtet lysnet betydelig, og som for at anspore min gode vilje sa han ivrig:

„Ja, hjælper De mig vil jeg gjøre Dem til en rik mand, Deres ekscellense."

Intet kunde tydeligere vise hvor desperat hans saker stod end dette pengetilbud. Den utvei griper en koreaner kun til i yderste nød.

„Jeg vil ikke ta en sek fra Dem, Hun Woe, jeg er tvertimot villig til at gi mange tusen sek, hvis det kan hjælpe Dem. Sig mig, hvad jeg kan gjøre. Er det nødvendig, reiser jeg med Dem tilbake til Seoul, og baade bønfalder keiseren om barmhjertighed for Dem, og betaler for den."

„Det nytter ikke," kom det eftertænksomt fra førsteministeren, „Hans Majestæt vilde love Dem alt De vilde, og ta pengene De gav ham, men saasnart De var borte,

vilde mit legeme sønderhugges og alle mine dræpes eller sælges som slaver."

Jeg visste at dette var en sandfærdig fremstilling.

„Hvad kan da jeg gjøre for Dem," spurte jeg.

Hans smaa øine lyste og han sænket stemmen.

„Der er bare en ting som kan hjælpe. At faa den hvite kvinde ombord paa dette skib."

„Bortføre hende! Det er umulig. Det kunde De ikke gjøre selv om skibet laa paa Chemulpos red, langt mindre her i Japan. Det er en taabelig indbildning. Var der litt fornuft i Deres keiser, maatte han forstaa det."

„Da utryddes min stamme," klaget Hun Woe, „min død og min slegts død vil komme over Deres hode, De som bragte den forbandede hvite kvinde til Seoul."

Hans klager rørte mig dypt, ti, o under, han talte sandhed.

„Hør hvad jeg vil gjøre, Hun Woe. Det er noget bedre end Deres latterlige plan om at bortføre den unge dame. Har ikke Deres keiser saa megen sund sans, at han forstaar, eller har ikke De mod til at fortælle ham, at hvis det lykkedes for dere at føre Miss Hemster til Seoul, vilde Amerikas hær, kanske Englands ogsaa, overfalde dere. Seoul, paladset og alt sammen vilde utslettes fra jordens overflate en halv time efterat beleiringen var begyndt. De vet dette er sandt, hvorfor forklarer De det ikke for keiseren?"

„Hans Majestæt vilde ikke tro mig; han vil ikke høre om andet end at den hvite kvinde skal bringes til ham. At finde paa andre planer nytter ikke."

„Jomen gjør det saa. At bede engelske eller amerikanske autoriteter at ta sig av Dem, vilde ikke

nytte, de griper aldrig ind, medmindre det gjælder deres egne undersaatter, men jeg kan stole paa japanerne. Jeg er viss paa at Mr. Hemster laaner mig yachten, og saa drager jeg med en liten flok tapre japanere til hovedstaden og paladset. Det er ikke farlig. Jeg kommer tilbake med Deres familie, følger den ned til Chemulpo og overgir den til Dem her i Nagasaki. Saalænge De er i Nagasaki er De tryg."

Koreas førsteminister fandt ingen trøst i dette djærve tilbud. Han rystet sørgmodig paa hodet og fortalte, hvad jeg forresten alt visste, at en mand, som flygtet fra Korea til Nagasaki, næsten blev dræpt her av koreanere. Han undslap til Shanghai, og trodde han var sikker under britisk flag, men han blev forfulgt og myrdet. Hans lemlæstede legeme blev ført til Seoul og utstillet der. Hele hans slegt var gaat forut for ham i døden.

„Ingenting hjælper," stønnet førsteministeren, „uten den hvite kvinde — forbandet være hun!"

„Ikke saa modløs, min plan kan let utføres, men ikke Deres. Mr. Hemster er meget god, han vil sørge for at De og Deres familie kommer sikkert over det Stille Hav til de Forenede Stater. Der vil ingen koreaner følge efter dere, det garanterer jeg. De har penger nok, hvis De bare kan faa fat paa dem. Har De nogen med Dem kanske?"

„Ja, jeg har hele min formue ombord paa dette skib," svarte han likefrem.

„Ser De det. Det var altsaa ikke Deres hensigt at vende tilbake til Korea, hvis De ikke fik fat i den hvite kvinde."

„Det er ikke derfor. Jeg tok mine penger med for at bruke dem som bestikkelser."

„Saa derfor var det De tilbød mig penger?“

„Ja, Deres ekscellense,“ svarte han barnslig oprigtig.

„Følg mit raad, Hun Woe. Jeg kan visselig bringe dere alle i sikkerhed. De har kommandoen ombord her, og kineserne vilde heller dø end forraade Dem, saa det er kanske bedst at vi holder os til dette skib, istedetfor at ta Mr. Hemsters yacht, og jeg skal bringe mine japanere ombord. Hold modet oppe, til jeg har talt med Mr. Hemster, da vil jeg underrette Dem om hvad jeg tænker at foreta mig. Bruk De Deres tid og penger til at ta ind kul i Nagasaki, skibet er jo tomt. Vi reiser til Korea, tar Deres familie og slegtninger ombord, og saa kan De drage direkte til San Francisco. Det er en vild plan, men med litt tapperhed kan den utvilsomt gjennemføres. Har De ikke penger nok, kan jeg hjælpe Dem. Nei, naar jeg tænker nøiere over saken, vil jeg aldeles ikke bede Mr. Hemster om yachten. Dette skib passer bedst. Det De behøver, er en god forsyning kul og proviant, og det kan De faa i Nagasaki, uten at vække opmerksomhed. Mr. Hemster hadde ikke plads til dere alle paa yachten, selv om han var villig til at ta dere ombord. Frisk mod, min plan gaar an, Deres er umulig. De kan ikke mere bringe piken til keiseren, end De kan hente maanen ned fra himlen.“

Derpaa forlot jeg førsteministeren med den besked at jeg vilde komme igjen imorgen og at vi da kunde avtale de nærmere omstændigheder. Jeg bad kapteinen slippe det taalmodige mandskab og dets officerer fri, kastet en rebstige over rækken og vi gik ned i motorbaaten som laa og ventet paa os. Folkene hadde været litt ængstelige over den lange stilhed som fulgte efter de to skud, men de hadde adlydt ordre, sat paa sin plads, og hadde intet forsøk gjort paa at entre skibet.

XXII.

Silas Hemster sat som jeg forlot ham i kurvstolen paa dækket. Jeg tok en stol og satte mig ved siden av ham for at avlægge min beretning. Han hørte mig tilende uten at sige et ord. Tilslut kom det:

„For en tosket, slyngelagtig strek. Der var ikke stor utsigt til at de klodsmajorerne vilde samlet os levende op, hvis de hadde løpet yachten isænk. Tror De at de vil forsøke sig paa det igjen?“

„Jeg tænker nok at gamle Hun Woe har mistet lysten, men man kan aldrig vite noget sikkert med orientaleren. Han erklærte at den udmerkede plan skrev sig fra keiseren, som saaledes med et slag vilde ødelægge Deres flaate, som han sa, og ta Deres datter tilfange, men sandsynligvis er den brygget i hans egen hjerne. Han er dum nok til at kunne være far til den. Jeg tror forresten at vor gode kaptein satte sig i slik respekt baade hos officerer og mandskab, at de vil vogte sig for igjen at komme os for nær. De maa da frygte for et angrep av alle vore folk, naar to av os med lethed holdt dem i ave. Men som jeg sa, man vet aldrig hvad de folk vil gjøre eller ikke gjøre. Førsteministeren er selv meget vanskelig stillet, og jeg vilde gjerne hjælpe ham hvis jeg kunde.“

„Tænker De for alvor paa at utføre den plan som De fortalte ham om?“

„Ja, det er sikkert, hvis De tillater.“

„De maa undskylde, Tremorne, men Deres landgang i Korea i spidsen for en bande japanere forekommer mig likesaa dumdristig som hans forsøk paa at drukne os.“

„Nei, Mr. Hemster, koreanerne er et folk som det

er vanskelig at løpe bort fra, men naar man kun modig trodser dem, opnaar man hvad man vil. Korea kaldes Eremitriget, jeg vilde kalde det Krysterriget. En liten trop resolute japanere jager hele befolkningen paa flugt."

„Nuvel, De maa gjøre som De vil, og jeg vil hjælpe Dem saa godt jeg kan. De bærer ikke ansvaret for den slemme knipe førsteministeren er kommet i, det er mig som har skylden for alt dette spektakel, og behøver De yachten, saa bare ta den. Jeg vil bli her i Nagasaki med damerne, til De kommer tilbake. Allerhelst vilde jeg dog rømme denne del av landet."

„Hvorfor gjør De ikke det, Mr. Hemster? Jeg har helt opgit den tanke at ta yachten. Kineseren er nemlig mindre iøinefaldende og vil vække mindre opsigt i Chemulpo, end om yachten kom tilbake. Keiseren har naturligvis spioner nede ved havnen, og det vil ikke være dem paafaldende at det sorte fartøi vender hjem. Og før Hans Majestæt faar besked om hvad der er hændt, er jeg i Seoul og besætter paladset med mine japanere. Jeg tror nok jeg skal jage den gamle fyren en slik skræk i blodet, at vi, inden ti minutter er gaat, marsjerer tilbake igjen med Hun Woes familie og slegt i sluttet trop. „Er de først ombord i kutteren," som det staar i visen, er de i sikkerhed, ti Korea eier ikke et skib som kan ta os igjen. Det hele kommer til at gaa i en slik fart, at kineserdamperen er halvveis over det Stille Hav, kanske like til Shanghai, før koreanerne faar bestemt sig til hvad de skal gjøre. Jeg seiler med skibet og lar mig sætte av i Nagasaki, Shanghai eller en anden havn vi anløper. Derpaa kan jeg støte til yachten paa det sted vi blir enige om."

„De tror nok at ekspeditionen vil gaa som en dans?"

„Javist.“

„Vi hadde da stræv nok med vor.“

„Ja, men her gjælder det bare at ride i flyvende fart seks og tyve mil frem og seks og tyve mil tilbake. Vi maa kunne gjøre det paa en dag og en nat, og hvis bare gamle Hun Woe forsyner os rikelig med kul og proviant, vil det samlede Korea ikke kunne stanse ham. Og jeg tror han er saa vetskræmt, at han ikke forsømmer den ringeste ting som kan tjene til hans sikkerhed.“

„Vel, saa blir vi her, til De kommer tilbake. Det vil ta tid for den gamle kinesiske bøtten at pløie sig frem og tilbake til Korea, skjønt da den holdt ned paa os, syntes jeg den kom med en fart som en præriebrand. Jeg tror at vi alle er litt trætte av livet ombord. Jeg har lagt merke til at naar folk for længere tid er henvist til hinandens selskab, kommer de ikke saa godt ut av det med hinanden som de burde. Jeg leier en etage i byens bedste hotel, og saa bor vi iland, til vi ser Deres kineser dampe ind paa havnen. Kapteinen vil formodentlig helst bo ombord paa yachten, men vi andre vil prøve hotellivet. Jeg længes selv efter en smule forandring, desuten vil min datter være tryggere iland end ombord, for som De sa, man vet aldrig hvad der kan ske, saalænge disse uslinger tror at hun er ombord. Vi svæver i stadig fare for at bli rendt isænk av skibe, boret isænk av torpedoer eller noget slikt. Vil De nu være saa snild at fortælle min datter, hvad De har fortalt mig om denne hersens førsteministers hensigter? Hun liker at vandre alene om i byen, saa det er vel bedst hun faar vite at hun ikke er tryg før kineserskibet er reist.“

„Jeg foreslaar at hun ikke gaar hverken i butikker eller for at bese sig uten følge, Mr. Hemster."

„Det kommer for en stor del an paa, hvad Gertie selv synes. Det har De formodentlig opdaget i den tid De har været med os."

Han sendte bud efter datteren, og jeg satte frem en tredje stol for den unge pike. Hun hørte med stor interesse paa min beretning om hvad der var hændt ombord paa det kinesiske skib. Jeg uttalte tilslut at det ikke var raadelig for hende at gaa utenfor de befærdede strøk i Nagasaki og aldrig gaa turer i byen uten at være ledsaget av et eller to mandlige individer, som kunde beskytte hende. Hun kneiset med nakken til dette og svarte temmelig avvisende:

„Jeg tænker jeg kan passe mig selv."

Jeg burde latt det gaa med det og ikke sagt mere, men jeg forstod endog bedre end hendes far, hvilken fare hun var utsat for, ti jeg kjendte hver krok i Nagasaki. Jeg tilføiet derfor at der i byen var labyrinter av gater, i hvis krinkelkroker selv folk som var godt kjendt kunde gaa vild, og da førsteministeren hadde penger nok til sin raadighed, kunde han frit vælge blandt alt det utskud fra alle nationer, som holder til nede ved havnen, og som uten skrupler er færdig til at myrde eller bortføre for meget liten betaling.

„Det er unødvendig at sige mer, Mr. Tremorne," kastet faderen bestemt ind, „jeg skal passe paa at min datter ikke gaar omkring uten beskyttelse."

„Vet du hvad, papa," ropte hun, „den hotelidéen synes jeg vældig godt om, jeg skal gjerne flytte med engang. Men jeg vil ha en række værelser for mig selv. Jeg vil ikke spise ved table d'hôte; jeg vil bare ha grevinden og min kammerpike med, ingen andre."

„Du kan indrette dig som du vil," sa hendes far, „jeg vil kjøpe hele hotellet til dig, om du ønsker."

„Nei, jeg vil blot ha en række værelser for mig alene, og ingen maa besøke mig, uten speciel indbydelse."

„Faar ikke jeg heller lov til at besøke dig, Gertie," spurte den gamle herre med et skøiersmil.

„Nei, hverken du eller nogen anden. Jeg er saa træt av mennesker. Jeg hadde alt besluttet at foreslaa at vi skulde bo i hotel. Jeg er saa lei av yachten, jeg tror jeg reiser hjem med et av de almindelige passagerskibe. Nu reiser jeg til hotellet og vælger mine værelser."

„Som du vil," faderen var enig. „Kanske Mr. Tremorne vil være saa snild at følge dig."

„Jeg sa jo at jeg hverken vilde ha Mr. Tremorne, eller Mr. Hemster, eller Mr. Nogen-Anden. Behøver jeg følge, tar jeg to av matroserne."

„Det er bra nok. Ta alle de kufferter du trænger, og se til at du faar de bedste værelser."

Kort efter drog Miss Hemster avsted i motorbaaten med kammerpiken og grevinden. Efter dem kom en anden baat med et bjerg av bagage. Begge baatene laa uforklarlig længe ved bryggen, saa selv Mr. Hemster blev utaalmodig og befalte kapteinen at signalisere til dem at de skulde komme tilbake. Da de som svar herpaa kom, fortalte styrmanden, som hadde kommandoen over motorbaaten, Mr. Hemster, at hans datter hadde paabudt dem at vente til de fik bud om hun hadde faat tilfredsstillende værelser i hotellet eller ikke. Hun hadde ogsaa git styrmanden et brev til sin far, som han leverte den gamle herre. Han læste det et par ganger igjennem som om han ikke rigtig skjønte det, derpaa gav han det til mig og sa:

„Hvad tror De om dette?“
Brevet lød som følger:

„Kjære papa!

Jeg har forandret mening med hensyn til hotellet, men da jeg ikke vilde gjøre opstyr, sa jeg ingenting til dig før jeg reiste. Jeg er nemlig dødstræt baade av yachten og sjøen, og jeg trænger at komme et sted hen, hvor jeg ikke altid har dem for øie. Grevinden, som kjender Japan bedre end Mr. Tremorne tror at han gjør, har været saa elskværdig at tilbyde mig sit landsted for en fjorten dages tid. Det ligger otte eller ni mil fra Nagasaki. Jeg vil gjerne se litt av den fornemme verdens liv i Japan, saa jeg blir der kanske i to uker. Hvis du virkelig er saa bange for at jeg skal bli bortført som du later, kan du være rolig for at jeg er tryg der jeg nu tar hen — meget tryggere end om jeg hadde bodd paa hotel i Nagasaki. Jeg tror slet ikke der er fare paafærde, men Mr. Tremorne vil vel vise dig hvor uundværlig han er. Du kan gjerne fortælle ham at jeg har sagt det. Det kan godt hænde at jeg faar nok av landstedet om et par dage, det er endog sandsynlig. Men i alle fald ønsker jeg at komme bort fra vort nuværende selskab en stund. Jeg skal sende dig bud, naar jeg kommer tilbake.

Din hengivne
Gertie.“

For et stygt, ukjærlig brev at skrive til en far som bare levet og aandet for hende. Jeg saa op paa den gamle, men hans ansigt forraadte ingen sindsbevægelse. Han var formodentlig vant til den unge dames luner.

Brevet syntes mig at gi anledning til ængstelse. Det var skrevet ombord, før hun forlot yachten, saa besøket til landstedet hadde kanske længe været i hendes tanker, allikevel forekom et par omstændigheder mig mistænkelige. Det var uhørt at en grevinde vilde ta en stilling, som faktisk ikke var bedre end en tjeners, naar hun eiet et landsted. Ikke mindre besynderlig var

det, at denne japanerinde talte koreansk, hvilket jeg hadde hørt med mine egne øren. Var der en forbindelse mellem denne kvinde og det kinesiske dampskib? Var hun en utsending fra Koreas førsteminister? Et øiebliks eftertanke bragte mig til at forkaste denne formodning som umulig. Miss Hemster hadde engagert grevinden samme dag vi kom til Nagasaki, og da vor yacht seilet hurtigere end noget skib der kom fra Korea, syntes al tanke om en hemmelig forstaaelse mellem japanerinden og koreaneren utelukket. Skulde jeg meddele Mr. Hemster mine betænkeligheder? Han syntes at ta saken med stor ro og jeg vilde nødig gjøre ham ængstelig uten nødvendighed. Dog han hadde spurt om min mening, da han gav mig brevet. Han avbrøt mine betragtninger ved at gjenta sit spørsmaal:

„Hvad siger De om dette?"

„Det forekommer mig at brevet er skrevet av én som er vant til at tænke og handle paa egen haand uten at uleilige sig med at ta hensyn til andres bekvemmelighed."

„Omtrent saa er det, ja."

„Har hun gjort noget lignende før?"

„Ja, gudvelsigne Dem, ofte. Hun har forlatt Chikago for at reise til New York og er dukket op i Omaha."

„De er altsaa ikke urolig over brevet?"

„Nei, jeg ser ingen grund til uro, gjør De?"

„Hvem er denne grevinde som eier landstedet?"

„Jeg kjender ikke engang hendes navn. Gertie gik iland straks vi kom paa havnen, hun opsøkte den amerikanske konsul og han sendte bud efter denne kvinde. Gertie engagerte hende paa stedet."

„Er ikke det litt rart at hun taler koreansk?"

„Jo, den amerikanske konsul sa at det var ikke mange

som kunde det. Men da Gertie kom fra Seoul, bestemte hun sig til at lære sproget, og derfor valgte hun grevinden."

„Aa saaledes. Hun satte som betingelse, at selskabsdamen skulde kunne koreansk."

„Ja netop. Hun fortalte mig, før vi forlot Chemulpo, at hun vilde lære sproget."

„Hvad De der siger, Mr. Hemster, letter en sten fra mit hjerte. Fik hun denne dame gjennem den amerikanske konsul, er alt i orden. Førsteministerens komme og den kjendsgjerning at grevinden forstaar koreansk, bragte mig paa den tanke at der kunde være en forstaaelse mellem de to."

„Det er umulig," sa Mr. Hemster rolig. „Var ministeren kommet et par dage før grevinden blev ansat, var der en mulighed for et komplot dem imellem, men et slaaende bevis for at saa ikke er tilfældet, er, at ministeren da ikke hadde behøvet at rende os isænk som han sikkerlig forsøkte paa."

Dette var ikke faldt mig ind, men det var meget overbevisende, især naar man betænkte at Miss Hemster ofte handlet paa denne maate, efter øieblikkets indskydelser.

Vi besluttet ikke at gaa fraborde den aften, hvis vi i det hele tat forlot skibet, nu da Miss Hemster var reist til det indre av landet. Hvad end hendes smag var, befandt Mr. Hemster sig uimotsigelig bedre ombord paa yachten end i et hotel.

Hilda og jeg gik paa dæk efter middagen og blev sittende der mens lysene tændtes i Nagasaki. Byen laa som et billede av alfeland, som en gigantisk operadekoration. Vi blev vækket av et skrik fra en av matroserne og derpaa et rop fra broen.

„Der kommer det kinesiske svinet mot os igjen.“

Sandt nok, damperen hadde forlatt sin fortøiningsplads, svinget indover mot byen og bar nu ned mot os uten at ha lanterner oppe.

„Gaa øieblikkelig i baaten,“ buldret kapteinen.

Jeg praiet Hemster som var nedenunder, da han svarte, skrek jeg saa høit jeg kunde:

„Kom op og gaa i baaten.“

Da han kom paa dæk, sat allerede Hilda i en av baatene og Mr. Hemster tok plads ved siden av hende. To matroser grep aarerne og støtte fra. I næste øieblik hørtes et brak og kineserens svære sorte skrog stod truende over os og forsvandt derpaa hurtig i mørket. Jeg syntes jeg hørte en kvinde skrike etsteds, men var ikke sikker.

„Hørte De noget,“ spurte jeg Hemster.

„Jeg hørte en forskrækkelig braken og knaken av tømmer. Jeg undres om yachten synker.“

Kapteinens grove stemme ropte ned til os:

„De har revet med sig roret, og slaat ind hækken, men ingen alvorlig skade er skedd. Hun er flytedygtig og kan gaa i tørdok imorgen.“

XXIII.

Takket være den kinesiske damper, hvis det nu var den, hvilket ikke var saa let at avgjøre i mørket, maatte vi paa hotel. Det hadde vi nemlig opgit. Vor baat holdt sig i nærheden av skibet, til kapteinen hadde foretat en hurtig besigtigelse av skaden. Det saa ganske alvorlig ut, ti hækken var knust til fyrstikker, og det ramponerte ror hang i sine lænker som en henrettet sjørøver

for et par hundrede aar siden. Det var umulig i øieblikket at beregne skadens utstrækning nogenlunde nøiagtig. Kapteinen meldte at skibet ikke var læk, eieren behøvet altsaa ikke at frygte for at det skulde synke i løpet av natten. Roret var visselig ubrukbart, og sandsynligvis var en av propellerne beskadiget. I alle fald maatte yachten i tørdok imorgen. Da Mr. Hemster saaledes hadde faat visshed for at fartøiet ikke vilde synke, gav han ordre til at ro iland, og vi tok ind paa Nagasaki hotel.

Næste morgen var kineseren ingensteds at se, saa sandsynligvis var den skyld i ulykken. Yachten laa for anker og fra byen kunde man ikke se at der var noget galt paafærde med den. Før klokken tolv om formiddagen var fartøiet i tørdok, og til vor lettelse hørte vi at propellerne var uskadte. Den behøvet et nyt ror, resten var bare tømmermandsarbeide som de behændige japanske haandverkere hurtig kunde utføre. Mr. Hemster lot sin pult flytte til et værelse i hotellet, og forretningerne gik sin gang, endnu var meget at ordne med Mr. John C. Cammerford, før han kunde reise tilbake til San Francisco. Jeg tror vi alle nød den frihed, som livet iland medførte, og den gamle herre ytret at han godt forstod sin datters ønske at slippe at se baade sjø og skib en tid. Det forekom mig paafaldende at han ikke var det mindste urolig for datterens sikkerhed, eller et minut tvilte paa at hun virkelig var reist til grevindens landsted, som hun hadde sagt. Jeg, for min del, var næsten sikker paa at hun var bortført, men jeg sa intet derom til hendes far, det var unødig at vække ængstelse, naar jeg ikke kunde gi en grund for min frygt. Jeg betrodde mig naturligvis til Hilda,

men besynderlig nok, vi to hadde nu byttet sind i denne sak. Da hun talte om at den unge pike vilde komme til at begaa selvmord eller en anden fortvilet handling, blaaste jeg av den paastand. Men nu hadde vi gjensidig overbevist hinanden, hun hadde antat min mening og jeg hendes. Hun hadde ikke hørt noget skrik ulykkesnatten og ansaa det som et puds av min indbildning.

Men hvad der mest foruroliget mig, var førsteministerens avreise. For ham var det døden, om han vendte tilbake til Seoul uten piken, derfor var det utrolig at han drog bort samme nat uten at gjøre nok et forsøk paa at utføre sit hverv. Det andet — og for alt det han visste, heldige — attentat paa yachten, maa ha været for at forhindre forfølgelse. Han var vel vidende om at yachten seilet hurtigere end noget andet skib paa havnen, og blev ikke den bragt i usjødygtig stand, vilde vi snart hale ind paa ham. Han visste ogsaa at hverken officerer eller besætning ombord paa kineseren var helter, og at vort mandskab sammen med en fem, seks energiske japanere kunde kapre hans skib i aapen sjø uten at der vilde bli lagt to pinder ikors for at hindre det. Nu hadde han klart farvand til Chemulpo, trods al vor energi var det os nu umulig at indhente ham. Jeg hadde budt ham min hjælp, som han hadde mottat paa et vis, allikevel forsvandt han fra skuepladsen uten at sende bud, og drog tilbake til det land hvor døden ventet ham, om han kom tomhændet. Han kunde være reist til Yokohama eller Shanghai, men eftersom jeg hadde forstaat ham, satte han sin families sikkerhed over sin egen. Hadde han blot tænkt paa sig selv, var Nagasaki et likesaa sikkert opholdssted for ham som enhver anden by. Derfor kunde jeg ikke faa til andet

end at den unge pike nu var ombord i det kinesiske dampskib, og blev ført som fange til Seoul. Men Hilda Stretton vilde ikke gaa med paa det, og Mr. Hemster ante tydeligvis intet ondt.

Det laa nær først at faa rede paa den saakaldte japanske grevindes fortid, og i den hensigt begav jeg mig til det amerikanske konsulat. Konsulen mottok mig paa den forekommende, kameratslige maate som er hans nation egen, og besvarte mine spørsmaal med den største beredvillighed. Han husket godt Miss Hemsters besøk for et par dage siden, og han forsikret at grevinden var hævet over enhver mistanke. Det var let forklarlig at hun kunde koreansk, ti hendes mand hadde været japansk embedsmand i Seoul for omtrent tolv aar siden, og hun hadde opholdt sig der i byen sammen med ham. Korea var ogsaa paa et vis skyld i grevindens daarlige økonomiske forfatning. Før han døde hadde hendes mand sat en god del penger i koreanske foretagender. Disse gik alle fallit, og han efterlot sin kone omtrent ingenting med undtagelse av et landsted, men det laa saa langt fra Nagasaki, at hvis man solgte det, kunde man ikke vente at faa de penger igjen det hadde kostet. Konsulen visste ikke nøiagtig hvor huset laa, men det skulde han skaffe mig besked om, hvis jeg vilde komme igjen om et par dage. Tilslut spurte han mig gemytlig om jeg ikke vilde drikke et glas med ham.

Disse oplysninger beroliget mig meget. Jeg kunde naturligvis ikke uten Mr. Hemsters tilladelse fortælle konsulen sakens nærmere omstændigheder eller endog hentyde til dem. Den høflige embedsmand trodde at jeg paa Mr. Hemsters vegne forhørte mig om den

kvinde hans datter hadde engagert som selskabsdame, og om landstedet som den unge pike var invitert til at besøke. Konsulen forsikret mig at alt var i den skjønneste orden og at Miss Hemster vilde faa se litt av japansk hjemliv, hvilket meget sjelden falder i fremmedes lod. Min fornuft var saaledes overbevist, dog mit instinkt sa mig at her var noget som ikke var rigtig. Det skrik jeg hørte sammen med braket fra kollisionen kunde ha været et hyl fra en av de kinesiske sjøfolk, men dengang lød det for mig mistænkelig likt en skrækslagen kvindes nødrop. Og var ikke min første antagelse rigtig, hvordan skulde man saa forklare førsteministerens handlemaate? Grevindens navn fik jeg dog vite, det kjendte nemlig ingen av os, og jeg lovet at komme igjen og faa underretning om hvor huset laa. I det hele tat hadde jeg et godt utbytte av mit besøk, ti naar det kommer til stykket maa man ikke lægge for stor vegt paa hvad en koreaner foretar sig, selv om han er landets førsteminister. Efterhvert kom jeg til det resultat at problemet var selvlaget, og at jeg hadde plaget mig med unødig ængstelse.

De dage som fulgte, hører til de skjønneste i mit liv. Kapteinen førte opsyn med yachtens reparation, og Mr. Hemsters forretninger var av en saa indviklet beskaffenhed at jeg ikke kunde hjælpe ham stort, saa jeg faktisk ikke hadde andet at bestille end at gjøre kur til min forlovede. Jeg viste hende Nagasakis seværdigheder, jeg tror ingen kjendte byen bedre end jeg. Hilda interesserte sig levende ikke alene for stedet, men ogsaa for de bedrøvelige erfaringer som jeg hadde gjort der for slet ikke saa længe siden. Naar jeg nu talte om de dage, forekom nutiden mig end mere herlig.

Da vi hadde bodd ti dage i land, fortalte Hilda mig at Mr. Hemster begyndte at bli urolig over at han intet hørte fra datteren, og Hilda selv uttrykte bekymring over denne lange taushed. Derved kaldtes alle mine gamle betænkeligheder tillive igjen og jeg opsøkte for anden gang den amerikanske konsul. Han sa at han allerede i flere dage hadde været i besiddelse av den oplysning jeg eftertragtet. Villaen het: „Huset med de hundrede tusen blomster" og laa næsten ti mil fra Nagasaki. Han fremla et kart som han selv hadde skissert. Det vilde hjælpe mig til at finde stedet, sa han. Jeg besluttet at reise dithen uten at sige et ord til nogen.

Uten større vanskelighed fandt jeg blomsternes hus, og det var i sandhed en fortryllende plet. Det laa inde i landet, paa bunden av en lun dal, hvorigjennem der løp en rislende bæk. Stedet bar merker av fordums storhed, men nu viste portstuen tydelige tegn paa forfald. Parken var et vildnis, overgrodd av frodig vegetation, og løvverket var saa tæt at jeg ikke kunde skimte huset. Portneren mottok mig meget høflig men bestemt. Han tilstod at damerne var der, men la til at han hadde strenge ordrer til ikke at la nogen komme ind eller blot nærme sig huset. Jeg bad ham bringe den fremmede dame mit kort. Han gjorde først indvendinger, men jeg overvandt hans betænkeligheder med en høflighed som jeg smigrer mig med var en effektfuld efterligning av hans egen, og hvad mere var, jeg nødet ham til at motta en foræring i rigets mynt. Allikevel satte han bom for porten og lot mig staa utenfor, hans tro paa mine gode hensigter var enten meget svak eller høfligheden indskrænket sig til hans moders-

maals blomstrende uttryk. Efterat ha været borte længe, kom han tilbake og rakte mig et sammenfoldet ark papir, av den slags vi hadde paa yachten. Derpaa stod skrevet med Miss Hemsters haandskrift følgende:

„Jeg ønsker at forbli her i min ensomhed, og jeg anser det for uforskammet av Dem at opsøke mig. Jeg befinder mig meget vel her, hvilket jeg ikke gjorde ombord paa yachten, jeg ønsker bare at dere vil la mig være i fred. Naar jeg finder for godt, skal jeg skrive til yachten og til Nagasaki hotel, altsaa er det foreløbig unyttig for Dem at vise paatrængenhed."

Dette var ren besked, og jeg gik min vei, rasende paa mig selv at jeg hadde gjort mig den uleilighed at blande mig op i dette. Det hadde været min agt at fortælle den unge dame om yachtens uheld og at bruke det som paaskud for mit besøk. Men da jeg fik en saadan hilsen, glemte jeg alt jeg vilde sagt, og vendte, vred i hu, tilbake til Nagasaki. Om bortførelse kunde det ikke nu mere være tale, skjønt min ærede ven Hun Woes hurtige avreise var og blev mig en gaade.

Da jeg kom paa hotellet, viste jeg Hilda billetten. Hun forsikret at der ingen tvil var om at den var fra Miss Hemster og bad om at maatte vise Mr. Hemster den for at berolige hans stadig tiltagende ængstelse, hvilket den da ogsaa gjorde likesaa fuldstændig som den hadde ærgret mig.

Næste dag blev yachten sat paa vandet, den bar nu ingen merker efter sammenstøtet. Kapteinen førte den ut til ankerpladsen, og i flere dage ventet vi paa brev fra den unge pike, men intet kom. Tilslut skrev faderen til hende og bønfaldt hende om at meddele os sine planer. Dette brev blev sendt med et bud til Huset med de hundrede tusen blomster. Den gamle herre var

usigelig kjed av Nagasaki og visste øiensynlig ikke hvad han skulde gjøre med sig selv. Budet kom tilbake, men uten svar. Han fortalte at manden i portstuen hadde tat imot brevet, og kommet tilbake med den mundtlige besked at damen skulde skrive naar det passet hende. Dette var alt andet end tilfredsstillende, og Mr. Hemster flakket urolig om som en hvileløs aand. Hilda sa at han hadde fortalt hende at datteren aldrig før hadde fremturet i et lune mere end to dage i træk, og dette langvarige besøk paa landstedet foraarsaget ham stor bekymring. Frygten for bortførelse fik nu ogsaa tak i ham. Han trodde ikke at hun var ført til Korea, men at japanerne holdt hende fangen, for at kræve løsepenger senere. Endelig besluttet Mr. Hemster selv at besøke Huset med de hundrede tusen blomster, og vilde absolut at Hilda skulde være med, hvilket hun ogsaa litt motstræbende gjorde. Hun trodde at det bare var et indfald av pikebarnet for at gjøre os urolige, og hun glædet sig til at le av os senere fordi vi hadde latt os narre.

Den samme ubevægelige vogter møtte os ved indgangen, mere urokkelig end nogensinde. Han var villig til at bringe ind bud fra os, sa han, men vilde ikke engang tillate os at gaa ind i parken. Mr. Hemster leverte ham et brev han hadde skrevet paa hotellet, og efter en passende tid kom portneren igjen med en undertegnet billet som lignet den jeg hadde faat. Der stod:

„Kjære far,
Vær ikke ængstelig for mig, jeg har det godt og ønsker endnu at bli her et par dage.

Din hengivne datter
G.“

Han læste det og rakte det taus til Hilda og mig. Han steg op i sin rickshaw uten et ord, og vi gik op i vore. Mændene travet avsted til vi tapte portstuen av syne. Da kommanderte Mr. Hemster holdt. Han sprang ut og gik hen til mig.

„Tremorne, hvad tror De om dette?"

Stemmen dirret av angst. Jeg saa paa ham, ansigtet var hvitt og fordreiet av skræk.

„Det er ikke andet at tro om det, Mr. Hemster, end at den unge dame, av en mig ubekjendt grund, vil gjøre Dem ængstelig, og det har lykkedes hende."

„Tremorne," han tok ingen notis av mit forsøk paa at trøste ham, „se paa dette brev. Det blev ikke skrevet idag, men for flere uker siden. Det blev skrevet ombord paa yachten og Deres ogsaa, skjønt jeg dengang ikke la merke til det. Hun har brukt en stump pennesplit, den samme som hun brukte da hun skrev det første brev til mig. Men denne pen tok hun ikke med sig, ikke blækket heller. Mit stakkars barn er blit forledet til at skrive disse breve av én som hadde sine lumske hensigter med det. Jeg øiner ikke dybden i disse anslag, men jeg er sikker paa at hun ikke befinder sig i det hus."

Jeg sprang ut av rickshaw'en.

„Det skal vi snart faa visshed for," ropte jeg. „Jeg trænger gjennem hækken som gaar rundt parken og bryter ind i huset. Er der damer, vil de gjøre anskrik og saaledes aabenbare sin tilstedeværelse. Vent paa mig her."

Han var enig med mig. Med litt møie banet jeg mig vei gjennem den tætte trævekst og op til huset. Med første blik saa jeg at det stod tomt. Der er noget

trøstesløst og forlatt over et slikt øde hus, som straks slaar én.

Jeg behøvet ikke at bryte døren op, ti et av vinduerne stod aapent. For at ikke portneren skulde høre mig, gik jeg paa tærne op ad den brede verandatrappe og gjennem dette vindue ind i et værelse. Hele det tause hus stod mig aapent.

En europæer som ikke kjendte japansk levesæt, vilde trodd at huset var umøblert, men jeg saa at det stod akkurat som grevinden hadde forlatt det. Paa et litet bord, som ikke var høiere end en fot fra gulvet, laa en billet som lignet den, der blev mig levert første gang jeg talte med portneren, tillikemed tre papirlapper, hvorpaa var skrevet instrukser paa japansk. Jeg læste dem med forbauselse. Paa den første stod:

„Dette brev skal leveres til en ung mand, som kommer paa visit. Han taler baade japansk og engelsk."

Paa næste lap:

„Dette brev skal leveres en gammel mand, som bare taler engelsk."

Og paa den tredje:

„Dette brev skal leveres en ung dame, som bare taler engelsk."

Dette var en nøiagtig beskrivelse av Mr. Hemster, Miss Stretton og mig, forat portneren ikke skulde ta feil, og det hadde han heller ikke gjort. Hilda hadde ikke bedt om brev, derfor laa hendes der fremdeles.

Den som hadde fundet paa dette, ventet altsaa at man vilde opsøke Huset med de hundrede tusen blomster, og visste at det med lethed kunde findes. Jeg puttet alle papirerne i lommen og gik ut hovedindgangen til min ven portnerens store forfærdelse. Jeg er

bange man vil beskylde mig for at ha banditmanérer, men tilfældet syntes mig for alvorlig til at gjøre mange omstændigheder. Jeg trak Mr. Hemsters pistol op av lommen og rettet den mot mandens hode.

„Naa, skurk," sa jeg paa hans eget sprog, „naar reiste damerne? Svar sandt, eller jeg fører dig som fange til Nagasaki og overgir dig til politiet."

Jeg fremviste de beskrevne papirlapper, jeg hadde bemægtiget mig i huset, og han saa med engang at spillet var tapt.

„Deres ekscellense, jeg er kun en stakkars underordnet," sa han, fremdeles meget høflig. „Disse instrukser og tre breve blev mig bragt av et bud for flere dage siden. Her har ikke været damer paa mange aar. Min herskerinde, grevinden, hadde skrevet instrukserne, og jeg maatte adlyde!"

Jeg skjønte at manden talte sandt og begyndte at krydseksaminere ham om hvad han trodde kunde være aarsaken til disse indviklede spidsfindigheder. Men han hadde sagt alt han visste og var øiensynlig like saa meget i vildrede om aarsaken som jeg selv. Jeg forlot ham derfor og gik landeveien over høien til det sted hvor Mr. Hemster og Hilda ventet paa mig. Jeg forklarte dem hvad jeg hadde opdaget av komplottet og min beretning tjente naturligvis ikke til at berolige min chef, han, hvis fine næse først hadde lugtet lunten om hvordan det virkelig hadde sig med Huset med de hundrede tusen blomster. Det var ikke andet for, vi maatte vende tilbake til Nagasaki saa fort som mulig, og fremlægge saken for myndighederne. Hemster syntes pludselig at være blit ældet. Vi reiste like til hotellet. Portieren møtte os i hallen.

„Mr. Hemster, dette telegram kom til Dem for omtrent to timer siden," sa han.

Den gamle mand rev konvolutten op, læste telegrammet og knuget papiret i haanden.

„Det er som jeg tænkte, hun er i Seoul," sa han, „og har fundet leilighed til at sende mig dette bud. Stakkars min lille pike, stakkars min lille pike."

Faderens stemme brast, dog tok han sig snart sammen.

„Tremorne, send bud til kapteinen at yachten maa være seilfærdig. Vi gaar øieblikkelig ombord. Vi trænger eskorte fra Chemulpo til Seoul. Kan vi faa den i Chemulpo som sidst, eller bør vi bringe den med herfra?"

„Jeg tror det er bedst vi tar folk med herfra," svarte jeg, „jeg skal sørge for at vi faar paalidelige mænd, og at de er ombord før dampen er oppe."

„Godt," sa han kort, „det ordner altsaa De."

Jeg sendte kapteinen budet og utvalgte med største omhu mine tolv mænd. Jeg passet nøie paa at de blev ordentlig forsynet med vaaben og proviant. Jeg lot dem ro ombord i sampaner, en eller to ad gangen, at vor ekspedition ikke skulde vække for stor opmerksomhed.

Da jeg var færdig med mine forberedelser, skyndte jeg mig tilbake til hotellet hvor Mr. Hemster og Hilda ventet mig. Cammerford var ogsaa der. Han talte lavt og alvorlig med den gamle herre, som stod og saa ned. Engang imellem rystet han paa hodet, anderledes svarte han ikke paa den andens talestrøm. Hilda og jeg gik i forveien til bryggen, de to mænd fulgte efter. Til min forbauselse gik Cammerford ned i motorbaaten og fortsatte med at tale til den tause mand ved siden av sig. Da vi naadde skibet, gik Mr. Hemster uten et ord op trappen til dækket. Hilda fulgte, og Cammerford stod

forlegen igjen i baaten. Men det varte ikke længe, med ett strøk han forbi mig og løp op trappen. Jeg gik ogsaa paa dæk og fandt at min chef allerede sat i kurvstolen med føtterne paa rælingen og den utændte cigar i munden. Cammerford gik flot hen til ham og sa med en tvungen latter:

„Naa, Mr. Hemster, jeg foreslaar at vi fortsætter diskussionen til Korea."

„Som De vil," svarte den gamle nonchalant, „jeg haaber De vil faa det bekvemt ombord."

XXIV.

Nu gik det med fuld fart like til Korea. Vi satte kursen tvers gjennem øhavet og lot det staa til om vi løp en ø isænk, som kapteinen sa. Dennegang var der intet somleri, maskinerne arbeidet under høitryk. Som paa vore forrige reiser i dette farvand, var veiret udmerket og sjøen rolig.

Den aften var middagen en taushedens fest. Den joviale kaptein kom ikke ned, og Mr. Hemster sat mørk for bordenden, hensunken i sine egne tanker og uten tvil forpint av angst. Cammerford var den eneste i selskabet som forsøkte at bringe stemningen op. Han hadde en maate at være paa likeoverfor damer som gjorde ham meget populær hos det smukke kjøn. Han tillot sig aldrig en spøk, men viste dem altid ærbødig høflighed. Jeg misundte ham rent hans evne til at behage, den var saa umiddelbar, at den syntes naturlig og slet ikke tillært. Manden besad en næsten hypnotisk magt over sine medmennesker. Skjønt det var min tro at han var en av de fiffigste slyngler som eksisterer, følte jeg

hvordan denne tro smuldret hen under hans tales magnetiske kraft.

Dog øvet ikke Cammerfords personlighed nogen tiltrækning paa den gamle herre ved enden av bordet. Det ante mig at der var kommet en knute paa traaden dem imellem. Cammerfords væsen var fuldstændig utvungent og hans stemme uttrykte freidig selvtillid som ellers, ingen skulde faa det indtryk at han var selvbuden gjest ombord. Vor vert var stum, men den ubudne gjest risikerte ikke et uhøflig svar, hvis han henvendte sig direkte til ham, skjønt han stadig gjorde forsøk paa at drage Mr. Hemster ind i samtalen. Hilda var neppe mere mottagelig end Mr. Hemster for hans trylleri, hun var nedtrykt, fordi den gamle mand var nedtrykt, og da jeg næret en instinktmæssig avsky for Cammerford, forstaar man at hans stilling ikke var let. Men han spilte sin rolle med en brio som vilde gjort selveste Sir Henry Irving ære. Jeg grep mig i at studere paa hvem vilde vinde, hvis det virkelig, som jeg trodde, var opstaat uenighed mellem den gamle og den unge mand. Der var noget saa rolig og selvbevisst over den sidstnævnte, at jeg begyndte at frygte for at Mr. Hemster der hadde fundet sin likemand, tiltrods for den kjendsgjerning at han sat inde med trumferne. Cammerford var finansmanden av den nye skole, de kastet bold med billioner, hvor den ældre generation spilte med millioner. Min sympati var helt og holdent paa Mr. Hemsters side, men skulde jeg indgaat et veddemaal paa de to, vilde jeg sat mine penger paa Cammerford. Jeg nævner dette som et bevis paa den hypnotiske magt jeg talte om. Jeg visste at Cammerford ikke kom utenom Mr. Hemster, naar kjæmpetrusten skulde dannes, derfor hadde den

gamle, som jeg sa, trumferne paa haanden. Dog var der over Cammerford en slik bred tryghed at jeg var overbevist om at han tilslut vilde bøie den gamle efter sin vilje. Jeg avventet hvad enden vilde bli paa dette sammenstøt mellem to kræfter med samme utaalmodighed hvormed man i teatret imøteser en spændende intriges opløsning.

Efter middagen tilbragte Hilda omtrent en halv times tid paa dækket og vi spaserte litt sammen. Dagens sindsbevægelser og uvissheden vi var i, hadde tat sterkt paa hende, stakkars pike, og jeg hadde ikke hjerte til at bede hende bli længe paa dækket. Hun var nedslaat og træt av det liv vi førte. Det var jeg tarvelig nok til at benytte mig av, og foreslog hende at vi skulde gifte os paa det amerikanske konsulat, saa snart yachten kom tilbake til Nagasaki. Derfra kunde vi reise til Yokohama, sa jeg, og saa med et almindelig passagerskib til San Francisco.

Hun gav intet svar, men gik alvorlig og med nedslagne øine ved siden av mig.

„Tænk, hvor herlig Chikago er i denne stund," ropte jeg med begeistring for at appellere til hendes hjemfølelse. „Middagen er forbi, gatetrafiken larmer og støier, det elektriske lys straaler, teatrene er aapne og ind i dem strømmer glade mennesker. Kom, la os dra til Chikago."

Hun smilte mat op mot mig og lo stille.

„Ja, du behøver sandelig en formynder, som papa Hemster siger. I denne stund er klokken omtrent tolv om formiddagen i Chikago, og da kan jeg ikke tænke mig at teatrene er aapne. Det er larmen fra børsen du hører og ikke gatetrafiken. Du har visst ikke været

længe i Chikago, for din beskrivelse var ikke træffende. Gid jeg var der allikevel, og at du var med mig." Med et litet suk tilføiet hun: „Jeg vil overta formynderskabet i Nagasaki. Godnat." Og væk var hun, før jeg visste ordet av det.

Jeg tændte en ny cigar og fortsatte min tur alene. Da jeg kom agterut hørte jeg Cammerfords musikalske, ensformige stemme. Like siden middag hadde han meget dypsindig underholdt Mr. Hemster, som sat som han pleiet, i kurvstolen i skibets agterende. Efter hvad jeg kunde skjønne, overlot Mr. Hemster konversationen helt til denne unge mand, som efter hans tone at dømme var umaadelig alvorlig. Tilslut reiste Mr. Hemster sig og kastet cigaren overbord. Jeg hørte ham sige:

„Som jeg har sagt Dem, Mr. Cammerford, jeg vil ikke diskutere denne sak yderligere før vi kommer tilbake til Nagasaki. Papirerne befinder sig i min pult under laas og lukke i et værelse i hotellet, og dette værelse er ogsaa stængt og forseglet. Jeg uttaler mig ikke mere om dette projekt, før jeg er der igjen."

„Og naar De er der igjen, hvad agter De da at foreta Dem, Mr. Hemster?"

„Det som bedst stemmer med mine egne interesser, Mr. Cammerford."

„Hadde en anden git mig det svar, vilde det ikke været svært opmuntrende. Men til Dem har jeg tillid, og jeg vet at De til syvende og sidst vil handle som ret er."

„Det er jo godt at høre," sa Mr. Hemster tørt, idet han gik ned kahytstrappen. Cammerford blev staaende stille et par minutter, gik saa forut, hen til mig.

„Tør jeg bede Dem om ild," sa han som om det var en begunstigelse han viste mig.

Jeg fordrar ikke at tænde en cigar fra en anden, derfor strøk jeg av en fyrstikke og holdt hen til ham, mens han benyttet flammen.

„Tak. Jeg vilde gjerne tale med Dem, Tremorne. Vi var da venner engang."

„Ja, av den slags som det gamle ord hentyder til."

„Hvilket gammelt ord?"

„Gud bevare mig for mine venner" eller noget slikt."

Han brast i latter.

„Den var til mig," sa han. „Jeg synes at vi to er kvit nu. Kan De ikke la gjemt være glemt?"

„Jo, saa gjerne."

„De har ogsaa ansvar, ser De. Jeg har utbetalt Dem pengene. Sandt nok, jeg var nødt til det, og jeg anfører det ikke som nogen min fortjeneste. Men jeg paastaar, at et kjøp er et kjøp. De saa den gamles brev, hvori han siger, at hvis jeg vilde gjøre dette for Dem, saa vilde han bli med mig i den store kjødring. De husker det, ikke sandt?"

„Det er ikke sandsynlig at jeg nogensinde skal glemme det, eller Mr. Hemsters store godhed mot mig i den anledning."

„Aa, det er let at være snild paa andres bekostning. Men jeg beklager mig ikke over det. Hvad jeg vil ha frem er, at mens jeg ærlig og redelig har utført min del av kontrakten, saa forsøker gamlen at jukse mig."

„Jeg husker ogsaa at De ytret engang, at Mr. Hemster var en lurendreier eller noget lignende."

„Ja, det er han ogsaa."

„Hvordan kan det da forundre Dem at han jukser?"

„Jeg hadde hans løfte skriftlig, skjønner De, og da trodde jeg mig sikret."

„De har vel det løfte skriftlig endnu. Opfylder han ikke hvad han skriftlig har lovet, kan De jo drage ham til ansvar for retten. Man siger at intet er saa galt, at det ikke kan ændres."

„De taler efter Deres skjøn. Jeg ønsker ikke processer, men Mr. Hemster som deltager i ringen. Hvordan skulde jeg staa mig mot en mand, som er saa rik som han?"

„Se, det vet jeg virkelig ikke. Hvad vil De saa mig? Vil De ha et raad?"

„Jeg vilde forklare Dem situationen og spørge Dem om De ikke kunde gi mig et fingerpek om hvordan jeg skulde faa gamlen til at handle retfærdig?"

„Det har jeg ingen anelse om, Mr. Cammerford."

„Sæt at han ikke holder sit løfte, er det da ikke billig at de penge som jeg har lagt ut i tiltro til dette løfte, blir betalt mig tilbake?"

„Det høres ikke urimelig."

„Det er jo bra. Sandt at sige, Mr. Tremorne, jeg ventet ikke andet av Dem."

„Hvad for noget?"

„At De vil gi mig pengene igjen, naturligvis."

„De indbilder Dem vel aldrig at De faar en penny av mig?"

„Jasaa, Deres ærlighed er altsaa bare teori, ikke praksis."

„Min kjære Mr. Cammerford, jeg er ærlig baade i teori og praksis. Pengene tilhører mig. Jeg har ikke lovet Dem noget angaaende dem. Jeg negtet jo rent ut at gi Dem et løfte, da De tilbød mig det halve beløb. Indgaar jeg forpligtelser, opfylder jeg dem."

„Ja, ja. De anser Dem ikke for bundet av det løfte den gamle gav til fordel for Dem?"

„Vist ikke. Jeg visste intet om det hele, før De viste mig brevet.“

„Det har De s'gu ret i, Mr. Tremorne, og jeg tilbakekalder sigtelsen mot Deres hæderlighed. Men saken er, at det er et stort tap for mig at miste en saadan sum. Det var en brisling jeg kastet ut for at fange en hval, eller rettere, en hval som jeg kastet ut for at fange en stim av hvaler. Men mister jeg nu hvalen uten at fange stimen, saa har jeg gjort en daarlig forretning ved at reise østover. Jeg ventet at tjene mange millioner paa den ringen. Vil De bli med mig og sætte Deres halve million i foretagendet, garanterer jeg Dem at om en maaned er den fordobblet.“

„De har gjort mig et slikt tilbud før engang, Mr. Cammerford.“

Manden lo saa hjertelig, som om jeg hadde revet av mig en vits.

„Javist, for aar tilbake. Vi har lært meget siden den tid.“

„Ganske vist, Mr. Cammerford. Jeg, ialfald, har lært saa meget at jeg ikke vil skille mig med en penny av pengene, ikke med en rød cent engang, som man siger i veststaterne. Pengene skal anbringes sikkert og ikke i en kjødtønde. Jeg kan gjerne fortælle Dem at jeg agter at gifte mig og bli viet paa det amerikanske konsulat i Nagasaki, før uken er omme.“

„Nei virkelig? Tillat mig at ønske Dem tillykke. Det forekom mig nok at der var ugler i mosen. Jeg misunder Dem Deres fortryllende, unge brud.“

„Mange tak!“

„De skjønner vel, Mr. Tremorne, at naar det forholder sig saaledes, er Deres penger endnu sikrere. Jeg

la merke til at Mr. Hemster er like saa glad i Miss Stretton som i sin egen datter. Hvis De lar mig faa Deres halve million, vil nok han sørge for at De faar hundrede procent av den."

„Jeg er ikke enig, Mr. Cammerford; og vil De vite den brutale sandhed, han vilde anse mig for en komplet idiot om jeg igjen betrodde Dem de penger, det engang lykkedes Dem at narre fra mig, og det gjorde han ret i."

Man kunde ikke fornærme John C. Cammerford. Det var ikke forretningsmæssig at bli fornærmet, følgelig blev han det aldrig. Han bare lo igjen paa sin letlivede manér.

„Gamlen tror at jeg ikke forstaar hans rænker, men det gjør jeg nu tilfældigvis. Han vil opholde mig her i østerland ved at la den lokkematen dingle foran næsen min, til det er for sent for mig at utrette noget med de kontrakter jeg har. Men det skal vi bli to om. Jeg har flere kort paa haanden end han tror, men jeg vilde nødig komme op i trætte med ham og tænkte at vi kunde slutte en venskabelig overenskomst til fælles bedste. Spiller han ærlig, saa spiller jeg ærlig. Det er da ikke for meget forlangt at en mand skal staa ved sit ord?"

„Aa nei, den fordring er ikke overdreven."

„Nuvel, vil ikke De tale med ham? Jeg ser han har stor tillid til Dem. De har medgit at mit forlangende er billig, saa De har vel intet imot at fremstille min side av saken for ham."

„Det tilkommer ikke mig. Jeg vilde aldrig vove at ta mig den frihed med Mr. Hemster."

„Men De indrømmer jo at gamlen ikke har rent mel i posen?"

„Det har jeg aldrig indrømmet. Jeg maa først høre hvad han har at sige. Han kan ha grunde, som for ham er avgjørende, til ikke at ønske at træde i forretningsforbindelse med Dem.“

„Enig. Men burde han ikke betale mig de penger tilbake som jeg har git ut i tillid til hans løfte.“

„Med Deres tilladelse taler vi ikke mere om dette, Mr. Cammerford. Jeg hørte at De sa oppe i kahytstrappen at De hadde tillid til ham. Nuvel, hvortil tjener saa al denne snak?“

Cammerford brøt ut i en kort latter som lød saare litet fornøiet. Høfligheden begyndte at slites av ham nu, og jeg er sikker paa at han i sit indre forbandet min halsstarrighed. Det var taust mellem os nogen minutter, derpaa sa han skarpt:

„Det er vel den skjære humbug den historien om datterens bortførelse?“

„Hvem har fortalt Dem om det,“ spurte jeg.

„Aa, han selv. Han gav det som grund for at han ikke vilde tale om forretninger.“

„Historien er sand, og grunden forekommer mig gyldig. Vil De følge mit raad, saa trods ikke hans forbud, tal ikke til ham om forretninger, før hans sind er kommet til ro angaaende datterens skjæbne.“

„Det er vel bedst at følge Deres raad, det er nok det eneste jeg faar ut av Dem. Jeg trodde historien om datteren var en skrøne, opfundet til ære for mig, at jeg ikke skulde komme ombord i yachten.“

„Nei, det er den ikke. Deres vanlige skarpsind har nok svigtet Dem siden De ikke opfattet Mr. Hemsters vink om ikke at plage ham i denne tid.“

„Aa pyt,“ sa Cammerford i en fortrolig tone, „gamlen

har holdt mig for nar i flere uker nu, forretningen kunde været avgjort paa likesaa mange timer om han hadde villet. Men han skal ikke saa let bli kvit mig. Jeg skal hænge fast ved ham som en borre, til han indfrir sit løfte, det kan De huske paa."

„Jeg skal forsøke ikke at glemme det."

„Vil De ikke la Dem overtale til at søke at lure ham ind paa ærlighedens rette og trange vei, Mr. Tremorne?"

„Jeg er ikke saa sikker paa at han nogensinde har forlatt den vei. For alt hvad jeg vet, har han bestandig vandret der."

„Jasaa naa. Godnat. Naar kommer vi til dette barbariske sted — hvad er navnet?"

„Vi skulde komme til Chemulpo engang imorgen aften."

„Chemulpo, er det saa det heter? Jeg skulde ønske det var Chikago. Adjø."

„Godnat," svarte jeg. Dermed gik han og jeg stod alene tilbake.

XXV.

Vi kastet anker litt over ti næste aften.

Mr. Hemster var naturligvis utaalmodig efter at reise videre til hovedstaden med engang, men toldembedsmændene forbød os at gaa iland, før det blev lyst om morgenen.

Cammerford brukte store ord, han talte om at trodse al motstand, tiltvinge os landgang og dra til Seoul i mørke, og det var ikke langt fra at den gamle herre billiget denne fremgangsmaate. Men jeg fremhævet at vort hverv muligens vilde bli av en delikat natur og derfor var det bedst ikke at bruke magt før vi var nødt til det.

„Selv i New York faar vi ikke lov til at reise ind havnen efter solnedgang," oplyste jeg, „selv om det er aldrig saa magtpaaliggende at komme iland."

Jeg mente ikke at trække en sammenligning mellem de to tilfælde, men Mr. Hemster ytret at da han ønsket at vi skulde vække saa liten opsigt som mulig, var det bedst at vente til næste morgen og saa gaa tidlig iland i al stilhed. Jeg forsøkte bestikkelser, men for engangs skyld virket de ikke, og tiltrods for at jeg utsatte mig for den energiske Cammerfords foragt, raadet jeg til mindre hastverk og mere fart. Nu hadde vi ikke andet at gjøre end at køie og ved en god nattesøvn forberede os til næste dags besværlige reise.

Jeg var paa dæk ved daggry, og fandt at alle japanerne var forsvundne undtagen anføreren. Han forklarte at han hadde fundet det heldigst at smugle folkene iland i sampaner i løpet av natten. De ventet paa os et par mil utenfor Chemulpo paa veien til Seoul. Nu kunde Vore ekscellenser gaa fraborde uten at vække opmerksomhed, sa han. Jeg gjorde den lille mand en kompliment for hans omtanke, og folkene stod ganske rigtig paa det sted han hadde sagt.

Den næste overraskelse var at Cammerford ogsaa var forsvundet. Jeg gik ned i hans kahyt, sengen stod urørt. Ingen av mandskabet, heller ikke japanerne, hadde set ham. Den ubudne gjest forlot os, som han var kommet.

Hilda hadde ingen lyst paa reisen. Hun fortalte mig at hun hadde faat nok av Seoul for hele sit liv. Men da hun saa hvor gjerne Mr. Hemster vilde at hun skulde bli med, gjorde hun som hun pleiet, hun opofret sin egen bekvemmelighed av hensyn til andre.

Vi var halvveis til Seoul, da jeg til min skræk saa en stor flok, tilsyneladende koreanske soldater, marsjere vestover. De var ti til en av os, men mine japanere vilde nok jage dem paa flugt, skulde de forsøke at stanse os. Jeg tok to japanere med mig og galoperte i forveien for at høre hvad denne trop bar i sit skjød. De gjorde holdt, da de saa os komme, og anføreren red mig i møte. Min forbauselse var stor da jeg saa at det var selveste førsteministeren.

„Naa, gamle slyngel," ropte jeg, „bærer De endnu hodet paa skuldrene. Hvad betyr disse soldater? Tænker dere at stanse os?"

„Nei, Deres ekscellense, nei. Jeg kommer Dem imøte for at overbringe Dem keiserens allernaadigste hilsen."

„Forsøk at snakke sandt for engangs skyld, det har De ikke ondt av. De visste slet ikke om at vi skulde komme."

„Om forladelse, naadigste ekscellense, men Deres hvite ambassadør kom, straks portene blev aapnet imorges."

„Vor hvite ambassadør! Aa, det maa være Cammerford. Saa han har været i hovedstaden?"

„Ja, Deres ekscellense, og han blev mottat med al skyldig æresbevisning."

„Det maa ha været et pragtfuldt skue. Var det ham som sendte dere avsted for at møte os?"

„Nei, Deres ekscellense, det var den hvite prinsesse."

„Aa, din usling, saa du bortførte hende allikevel. Er der krummet et haar paa hendes hode, har du dit liv forbrutt, og den elendige fillebyen deres skal jevnes med jorden."

„Aa, Deres ekscellense," stønnet førsteministeren begrædelig, „det var isandhed en avgrund av ondskab,

men hvad skulde jeg gjøre? Bragte jeg hende ikke til Seoul, skulde ikke bare mit hode springe, men ogsaa alle mines. Og nu, ak, o ve! nu siger keiseren at drager hun ikke bort frivillig, saa lar han baade mig og min hele familie henrette. Deres ekscellense, det var en ulykkelig dag da den hvite prinsesse kom til paladset. Keiseren gaar i frygt for sit liv, og rædsel hersker i hver en krok. Dog vilde hun ikke reise, før kongen, hendes far, kom til Chemulpo med sit krigsskib, og hun forlangte at hele hoffet skulde følge hende med æresbevisninger som for en keiserinde, fra hovedstaden til sjøen. Hun vilde at keiseren selv skulde komme med, men han kastet sig paa sit ansigt i støvet, hvilket er uhørt, det er ikke hændt i Korea paa ti tusen aar. Da lo hun og lot ham bli i paladset. Hun har drevet løier og spot med Hans Majestæt og hans forfædre."

„Det har han inderlig godt av," jeg begyndte at faa et indblik i situationen. „Hendes forfædre kjæmpet for friheden, saa hun vil nok ikke la sig holde fangen av en slik brunbarket monark, som er saa tosset at han indbilder sig at han kan holde hende i bur. Er damen endnu i paladset, Hun Woe?"

„Nei, Deres ekscellense, hun er paa vei hit, hun rider stolt ved siden av den hvite ambassadør, med hoffet som eskorte."

Han saa sig tilbake. „Se der kommer de. Hun var saa utaalmodig efter at møte sin far, at hun ikke vilde avvente hans komme."

„Det er bra, Hun Woe. Stil Deres soldater op paa begge sider av veien og se til at de bøier sig dypt, naar prinsessen drager forbi. Jeg rider tilbake og avlægger rapport til kongen, hendes far."

Dermed snudde jeg min hest, red tilbake og beroliget den gamle herre med at alt var i orden. Han drog et dypt lettelsens suk, og jeg indbildte mig at jeg saa et lystig glimt i hans øine da jeg fortalte om den skrækregjering som var begyndt i Seoul, da hans datter gjorde sin tvungne indtrædelse i byen.

Da jeg var færdig med min beretning, hadde den kavalkade vi saa i det fjerne, passert mellem de to rækker knælende soldater, og den gamle herre satte sig i bevægelse for at møte sin datter. Hun kom galoperende i fuld fart og hilste paa ham med en saa overstrømmende kjærlighed at det var en fryd at se, skjønt hun næsten rev ham av hesten, da hun slog armene om hans hals. Hun hilste paa os andre som om hun var en skolepike som hadde været ute paa kommers. Sin bortførelse betragtet hun som bare moro, og hun skinnet av glæde og jubel. Hun kysset og omfavnet den stilfærdige Hilda, som om det var hendes eneste søster og bebreidet sig at hun et øieblik hadde foretrukket det utyske grevinden, som hun sa, for en slik kostelig skat. Mot mig var hun saa hjertelig at man skulde tro jeg var hendes kjæreste ven.

„Papa," ropte hun, „skal jeg ta cirkussen med mig til Chemulpo? Jeg kan gjøre hvad jeg vil med dem. De er mine."

„Jeg tror ikke vi bryr os om at ha det paahænget i hælene paa os, Gertie," svarte faderen, han var ikke begeistret.

„Da faar De bede dem vende hjem, Mr. Tremorne, og sige dem at de maa være snilde barn. Og De maa spørge førsteministeren om ikke jeg fik den gamle keiseren til at gjøre kow-tow for mig."

„Han har alt fortalt det, Miss Hemster."

„Naa det var vel, jeg var bange de vilde forsøke at negte det."

Jeg tok en kjærlig avsked med Hun Woe, han var likesaa glad over at bli kvit mig som jeg ham, og vi har ikke set hinanden siden.

Jeg tror aldrig jeg har været med i et muntrere selskab end det som nu drog tilbake til Chemulpo. Vi naadde hjem, før sol gik ned.

Miss Hemster fortalte om sine oplevelser med en saa lynende kvikhed at jeg aldrig har hørt maken. Selv hendes far maatte undertiden smile av det straalende humør som laa over foredraget. Grevinden viste sig at være en betalt spion i den koreanske regjerings tjeneste. Førsteministeren hadde telegrafert til hende at hun skulde forsøke at skaffe sig adgang til Miss Hemster, derfor hadde grevinden henvendt sig til den amerikanske konsul, og hun hadde været over forventning heldig. Det hadde aldrig været meningen at reise til Huset med de hundrede tusen blomster, men grevinden hadde foreslaat Miss Hemster at de skulde foreta en runde av besøk hos den japanske adel, ialfald hos de familier som bodde i omegnen av Nagasaki. Da denne runde vilde ta tid og grevinden desuten hadde erklæret at det maatte holdes hemmelig, utkastet hun planen til at skrive de forskjellige breve som portneren i villaen skulde levere dem som kom for at gjøre etterspørsler, ti at det vilde ske, var den kløgtige grevinde paa det rene med. Denne plan tiltalte høilig Miss Hemster og blev altsaa utført. Den unge dame lo saa hun fik taarer i øinene, da hun hørte, hvordan jeg hadde latt mig narre av hendes brev.

Da de kom iland fra yachten, førte grevinden Miss Hemster og kammerpiken til et tehus, som laa ved bugten, nede ved vandet, og fra det øieblik de drak te der, husket hverken Miss Hemster eller piken mere, før de vaagnet op ombord paa det kinesiske dampskib.

„Visste De at de forsøkte at løpe yachten isænk," spurte jeg.

„Jeg var ikke sikker paa det," svarte hun, „jeg var i en slap døs. Jeg tror jeg vaagnet, da de begyndte at hive op ankeret, men jeg var fortumlet og hadde hodepine. Pludselig kom der et brak, og jeg satte i et hvin, men disse kineserslamperne stængte os ind i kahytten, og derfra kunde vi ikke undslippe. Vi la til land etsteds ved kysten, ikke i Chemulpo. Aa, for en forskrækkelig ridetur vi hadde til Seoul, men der tok jeg min mon igjen. Jeg valset op med den gamle keiseren og hele hoffet, for jeg hadde en revolver, skal jeg sige Dem, og fuldt op av patroner i kufferten, og da jeg først fik fat i dem, var det mig som hadde magten."

„Hvor har du kuffertene dine, Gertie," spurte den praktiske far.

„Aa, de staar etsteds i Chemulpo. Keiseren vilde jeg skulde reise, men det negtet jeg, før du kom og jeg fik en ordentlig eskorte. Han vilde jeg skulde vende tilbake med den samme gamle kineserbøtten, men jeg fortalte ham, at mit eget skib vilde hente mig."

Vi fik kuffertene, og igjen bar det mot Nagasaki. Sjøreisen var som en deilig drøm. Gertrude var bedaarende søt og saa hensynsfuld mot alle ombord. Aldrig har jeg set nogen lik hende. Mr. Cammerford var hendes opvartende kavaller og derved fik Hilda og jeg en

anledning til at være sammen, som vi ikke forsømte. Gertrude Hemster glædet sin fars hjerte ved at uttale at nu hadde hun nok av kongejagt, nu vilde hun tilbake til Chikago. Da vi kom til Nagasaki, traf jeg anstalter til vielsen paa det amerikanske konsulat. Miss Hemster var elskværdigheden selv mot Hilda, da nyheden blev hende fortalt. Vi gik alle til konsulatet. Cammerford bad om tilladelse til at slutte sig til selskabet. Da vi kom dit, sa Cammerford høflig til konsulen, men jeg syntes han optraadte temmelig vigtig:

„Ikke sandt, hr. konsul, et amerikansk bryllup har forrangen for et internationalt? Ialfald kom jeg først med min anmodning."

Konsulen smilte og medgav at dette hadde sin rigtighed, og til Hildas og min grænseløse forbauselse tok Gertrude med en liten latter John C. Cammerfords utstrakte haand. De stillet sig op foran embedsmanden og han viet dem ifølge deres fædrelands love.

„Hvad synes De om denne ring, Mr. Hemster," Cammerford rakte med sit mest indtagende smil haanden ut mot sin nybakte svigerfar.

Den gamle tok mot haanden og sa rolig: „Gjør De Gertie lykkelig, er jeg fornøiet."

Dernæst kom turen til Hilda og mig.

THE BOOK | J. S. FORSYTH & CO. Booksellers & Stationers.